

An Tĩnh Đích Bộ Thủ

Contents

An Tĩnh Đích Bộ Thủ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	33
8. Chương 8-1	36
9. Chương 8-2	40
10. Chương 9	44
11. Chương 10	48
12. Chương 11: Vĩ Thanh	51
13. Chương 12: Phiên Ngoại: Đêm Giao Thừa	56

An Tĩnh Đích Bộ Thủ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, niên hạ, ấm áp, HE. Edit: Summerbreeze +Lân Vân Qúa Hải Một lần gặp gỡ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tinh-dich-bo-thu>

1. Chương 1

Quen biết Đới Thanh là ở hội trường phỏng vấn. Hôm đó Cao Quý cùng bạn học tham gia vòng phỏng vấn cuối cùng của công ty S. Bạn học hỏi hộp đến nói lắp, cậu vừa buồn cười vừa đồng tình an ủi cậu ta. Một đám người thi nhau chen lấn muốn vào làm cho công ty, Cao Quý lại không lo lắng mình sẽ có vấn đề. Cậu

là loại người đi đến đâu cũng đoạt ánh mắt của người khác, không kể là “hình thức” hay “nội dung”, cậu đều rất tự tin, hơn nữa cậu quả thật có vốn liếng mà tự tin.

Tốt nghiệp đại học hàng đầu, thành tích vô cùng tốt, trường học cực lực đề cử. Bộ dáng lại cao lớn đẹp trai. Có thể nói từ lúc sinh ra đến giờ mọi chuyện đối với cậu đều rất thuận buồm xuôi gió. Nghe con không sợ hổ, huống hồ cậu lại là người luôn gặp may?

Cầm cái cốc đi lấy nước, ngoài ý muốn phát hiện ra một đám người khấn trương đã uống hết sạch nước trong máy. Vì thế Cao Quý đành phải cầm cốc lên lau trên. Ở lầu trên cậu tìm được một cái bình còn đầy nước, liền rót một cốc.

Vừa mới quay người lại, liền đụng phải một người đàn ông. Tài liệu trong tay người kia cùng nước trong cốc của Cao Quý đều rơi hết xuống, tài liệu kia cũng bị nước ướt lên.

“Thật xin lỗi! Em vô ý quá!” nhặt tài liệu ướt nhẹp lên cho người kia, Cao Quý nhìn tứ phía cũng không thấy cái gì có thể lau khô, vì thế cởi áo phục của mình ra làm khăn lau khô tài liệu, sau đó đưa cho anh.

“Thật là, em không tìm thấy khăn tay, chỉ có thể miễn cưỡng lau khô một chút.”

Người đàn ông kia nhận lấy tài liệu, hỏi cậu: “Cậu đến phỏng vấn phải không?”

“Đúng thế!”

“Sao lại đến chỗ này?”

“Bạn học em hồi hộp quá, nên em đi lấy cho cậu ta cốc nước, nhưng máy dưới tầng hết mất rồi.”

Người đàn ông kia nhẹ gật đầu, “Quần áo bị bẩn làm sao bây giờ? Có thể sẽ để lại ấn tượng không tốt với giám khảo đó!”

Cao Quý đứng lên, cầm áo phục khoác lên cánh tay, vẻ mặt tự tin nói: “Mặc áo sơmi cũng rất tuần tú đi!”

Người kia nở nụ cười, vô cùng ôn nhu đáp “Đúng vậy, rất tuần tú!”

Cao Quý nhìn anh, cảm thấy bộ dáng anh vô cùng xinh đẹp, trong nháy mắt cậu có cảm giác bị điện giật.

Người đàn ông kia chính là Đới Thanh, cán bộ phỏng vấn Cao Quý.

Khi Đới Thanh cùng Cao Quý gặp mặt ở hội trường, Cao Quý nhìn thấy Đới Thanh cầm chỗ tài liệu bị ướt kia; Đới Thanh thì thấy Cao Quý khoác áo phục ở tay, hai người đều không nói gì mà mỉm cười.

Thời gian phỏng vấn vô cùng thú vị. Tuy rằng còn có các vị giám khảo khác nhưng Cao Quý lại vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái. Đới Thanh hỏi rất nhiều vấn đề, Cao Quý đều trả lời được. Cậu phát hiện tiếng anh của Đới Thanh rất được, hơn nữa mỗi khi anh hỏi, âm cuối cao lên, đều đặc biệt dễ nghe. Có một loại cảm giác dịu dàng hơn so với người khác rất nhiều. Tựa như lấy đầu ngón tay búng vào mặt nước một tiếng “tách” liền bị chìm vào.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, Cao Quý nhìn thấy sự hài lòng hiện lên trong mắt Đới Thanh và hai vị giám khảo kia. Cứ như vậy, Cao Quý được tuyển vào phòng kế hoạch của công ty S. Người bạn học hồi hộp kia thì không may bị loại.

Ngày đầu tiên đi làm, bởi vì là người mới nên Cao Quý đi rất sớm. Mới vừa đi vào thang máy liền thấy Đới Thanh một tay cầm tài liệu, một tay cầm sữa, vừa đi vừa lật xem tài liệu đi đến hướng này.

Đới Thanh bị cận thị nhưng cũng không nặng lắm, bình thường anh không mang kính mắt, chỉ là lúc xem tài liệu thì mới đeo kính vào, sẽ cho người khác một cảm giác nhã nhặn.

Bởi vì đó là thủ trưởng của mình, lại là cán bộ phỏng vấn, nếu ở cổ đại thì chính là ân sư rồi, nên Cao Quý đề thang máy lại chờ Đới Thanh bước vào.

“Cám ơn.”

Đới Thanh khẹp tài liệu vừa ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt sáng lạn như ánh mặt trời của Cao Quý. Không khỏi sững sờ một chút, “Là cậu sao? Đi sớm vậy?”

“Vâng!” Cao Quý dùng sức gạt đầu, “Là ngày đầu tiên đi làm mà, đương nhiên không thể muộn được. Quản lý không phải cũng đi sớm vậy sao?”

Đới Thanh hạ kính mắt mỉm cười lắc đầu, “Tôi quen rồi.”

“Đúng là thói quen tốt. Em thì lại quen ngủ nướng, xem ra từ nay về sau phải học hỏi quản lý rồi.” Cao Quý nghĩ xem từ giờ có phải đi sớm nửa giờ để lấy ấn tượng với thủ trưởng hay không.

“Tại tôi không muốn chen chúc, một mình ở nhà cũng không có việc gì. Cho nên đi sớm một chút tránh giờ cao điểm. Cậu thì không cần miễn cưỡng chính mình dậy sớm, chỉ cần không muộn là được rồi.” Đới Thanh nhìn chằm chằm vào con số trên cửa thang máy không ngừng nhảy lên mà nhẹ nhàng nói.

“Là như vậy sao? Nhưng như thế em lại có cảm giác không có chí tiến thủ a, như vậy không tốt lắm đâu.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi.” Đới Thanh quay đầu nhìn Cao Quý một cái, “Người trẻ tuổi bốc đồng là tốt, nhưng cũng không cần liều mạng ngay từ đầu. Cậu còn trẻ, lại thông minh, khẳng định sẽ rất thành công. Đừng quá chỉ vì cái trước mắt, sẽ bị vấp đấy.”

“Tuổi trẻ mà không xông xáo thì lúc về già muốn xông cũng chẳng được nữa”, Cao Quý nhũu mày. Ánh mắt nhìn người của Đới Thanh rất khá, nhưng đáng tiếc Cao Quý cũng không phải là loại người dễ bị thuyết phục như thế. Đới Thanh không nói gì nữa, cầm lấy sữa uống một ngụm. Đột nhiên nhớ đến liền quay đầu hỏi Cao Quý: “Ăn sáng chưa?”

“Em không có thói quen ăn sáng.”

“Cái này cho cậu! Bữa sáng rất quan trọng đấy.” Đới Thanh cầm lấy bữa sáng từ trong túi ra đưa cho cậu, “Muốn xông xáo thì phải có sức mới được, cầm ăn đi.”

“Vậy anh làm sao bây giờ?”

“Trong văn phòng của tôi có bánh quy rồi.”

Tuy Cao Quý không có thói quen ăn sáng nhưng cũng không thể từ chối được ý tốt của Đới Thanh, đành phải đưa tay nhận lấy, nói tiếng “Cảm ơn.”

“Về sau cậu cũng nên ăn sáng mới tốt cho sức khỏe.”

“Vâng, em biết rồi.” Cao Quý có chút không yên lòng, đối với việc ăn sáng nhỏ nhặt này cũng không để tâm. Trong lòng cậu thấy Đới Thanh có chút chuyện bé xé ra to, không ăn sáng cũng đâu có chết người được! Nhưng mà, anh là thủ trưởng nha, không thể không nể mặt.

“Hôm nay còn có hai đồng nghiệp mới cùng vào làm. Tuy rằng không cùng phòng với cậu nhưng đều là người mới, tôi hy vọng các cậu có thể tạo ra môi trường cạnh tranh lành mạnh, chờ hai cậu đó đến đây, chúng ta mở tiệc đón.” Hình như cũng cảm giác được Cao Quý đáp cho có lệ, Đới Thanh vòng vo chuyển đề tài.

“Em sẽ vào tổ của ai vậy ạ?” với công việc của mình thì quả thật Cao Quý có hứng thú hơn nhiều.

“Cậu ở tổ của Thường Dịch, anh ta là người Sơn Đông, tính tình rất thẳng thắn, có điểm nóng nảy, nhưng rất có thực lực. Cậu có gì không hiểu cứ hỏi anh ta, anh ấy sẽ dạy bảo cậu hết lòng. Còn hai người kia là Tiểu Lý và Tiểu Trương, cũng là do Thường Dịch sắp xếp.”

“Vâng, em sẽ cố hết sức.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Đới Thanh mỉm cười. Thang máy “đỉnh” một cái, anh ra ngoài trước, cũng không nói thêm gì với Cao Quý nữa.

Sau khi chính thức đi làm, Cao Quý làm quen với hai người mới vào công ty, mấy người bên ngoài thì không nói, nhưng trong lòng tự nhủ phải làm nên thành tích để mọi người phải nhìn bằng cặp mắt khác. Cho dù thấy có áp lực nhưng Cao Quý vẫn tự tin như trước.

Cậu cũng gặp được tổ trưởng và hai đàn anh nữa trong tổ, rất giống những gì Đới Thanh nói, Thường Dịch thực sự là một đại hán Sơn Đông ngay thẳng, mới gặp thấy đáng anh to cao, Cao Quý cũng hơi hoảng. Chính cậu cũng cao một mét tám tư, vóc dáng coi như là cao rồi, nhưng mà tổ trưởng cao những một mét

chín mẩy, trách không được Đới Thanh tuy thấp hơn cậu rất nhiều nhưng đối diện với cậu lại không thấy áp lực, hóa ra là do anh đã quen với khổ người đại hán Sơn Đông kia rồi.

Lại nói tiếp, Cao Quỳ thực sự là một người trẻ tuổi khiến người ta phải yêu thích. Cậu chịu khổ được, có chí tiến thủ, lại nhiệt tình, thông minh, học tập rất nhanh. Bất kể là ai gặp được đàn em như vậy đều nghĩ muốn đề cử. Cho nên không bao lâu sau khi vào công ty, cậu liền cùng tổ trưởng và hai vị đàn anh khác quen biết tương đối tốt. Người thông minh sẽ thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Công ty S là một công ty lớn rất nổi tiếng, cho nên công việc nghiệp vụ đều rất nhiều. Ngay khi Cao Quỳ vào công ty không bao lâu liền tiếp nhận một hạng mục tương đối lớn. Bọn họ chủ yếu phụ trách mảng mở rộng thị trường, ít nhiều cần đề cập một ít ý tưởng thiết kế linh tinh. Những cái này đều là điểm mạnh của Cao Quỳ. Cho nên cậu thật tự nhiên mà hòa hợp vào công ty.

Cậu cùng Đới Thanh tuy rằng thường chạm mặt nhưng đều là ở trong công ty, không giống như lúc mới đi làm gặp nhau trong thang máy. Mãi cho đến tiệc mừng nhân viên mới, bọn họ mới có cơ hội tiếp xúc thực sự.

Hôm đó, cậu đã sắp xếp thời gian tốt lắm, tan sở, mấy người liền phi thẳng vào một khách sạn tương đối khá. Nói là tiệc đón nhân viên mới, thực ra cũng chỉ là cơ hội để đồng nghiệp cùng nhau ha ha ăn cơm, uống chút rượu, thuận tiện làm quen thêm một chút tăng tiến tình cảm thôi.

Đồ ăn vừa được mang lên, đã có người cầm chén kính rượu cho Đới Thanh, muốn anh chiếu cố nhiều hơn.

Cao Quỳ nhìn thấy Đới Thanh không chút nhần mặt mà cụng hết ly này đến ly khác, nhìn không được hoảng sợ. Đới Thanh nhìn thế nào cũng là loại hình dáng vẻ thư sinh, diện mạo tốt, tính cách tốt, đều là đặc tính ôn hòa của người phương nam. Chỉ là khi uống rượu thì còn lợi hại hơn đại hán phương bắc. Vài người xuất mã ra trận, anh mặt cũng không đỏ mà uống hết.

“Sợ chưa?” Thường Dịch ở bên cạnh cười to, “Tửu lượng của quản lý quả thực không phải là của người. Tôi lần đầu tiên nhìn thấy cũng sợ. Lúc đầu tôi không phục anh ấy, y vào tửu lượng của mình liền đấu cùng anh ấy, bao nhiêu thì tôi cũng không nhớ, nhưng mà kết quả là tôi nằm úp sấp, say rồi tỉnh rồi mủn, quản lý phải đưa tôi về đó.”

“Lợi hại như vậy thật sao?”

“Đúng thế, đến công ty làm nhiều năm như vậy còn chưa thấy anh ấy say bao giờ đâu.” Tiểu Trương ở bên cạnh cười ha ha, “Muốn chúc quản lý say hình như là nhiệm vụ mà chúng tôi chưa từng thành công bao giờ đó.”

“Tiểu Cao muốn lên thử không?” Tiểu Lý ở một bên bơm tàu.

“Thôi thôi, tôi có biết uống rượu đâu.” Cao Quỳ mỉm cười nói dối. Có một loại người trời sinh đã chai lỳ với cồn, tính ra thì cậu hẳn là loại này. Có điều chúc thủ trưởng say mà nói thì không phải là chuyện quan trọng đối với cậu, cho nên cậu không có hứng thú, nhàm chán nên không muốn tham gia.

“Thế thì chúng ta lên thôi.” Thường Dịch ở một bên xoa xoa tay rục rịch. Cao Quỳ nhú mày làm tư thế mời, ở một bên xem kịch vui.

Quả nhiên, mấy người nhàm chán vây quanh Đới Thanh, bắt đầu so rượu với anh. Cao Quỳ buồn cười nhìn vỏ chai càng ngày càng nhiều, còn có người càng uống càng nói loạn. Nghĩ thầm, bọn họ đúng là không phải nhàm chán mức độ bình thường. Quay một vòng, người xung quanh đã ngã hết xuống đất, trong phòng chỉ còn hai người ngồi được là Đới Thanh và Cao Quỳ. Vốn hai người cách nhau khá xa, chỉ là sau khi mọi người ngã xuống, hai người liền nổi bật hẳn lên. Cao Quỳ vừa ngẩng đầu liền gặp được ánh mắt Đới Thanh nhìn sang bên này, vì thế giơ chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch. Đới Thanh cũng giơ chén rượu về phía cậu, ngửa đầu, uống sạch rượu trong chén.

“Tửu lượng tốt.”

“Cậu cũng không kém.”

Hai người khách khí vài câu, Cao Quỳ liền gấp mấy đĩa đồ ăn, quay đầu lại lại thấy cho dù không ai chúc thì Đới Thanh vẫn uống một mình.

“Quản lý, sao anh không ăn?”

“Vẫn hay bị mọi người chuốc nên quên mất.” Đới Thanh mỉm cười gấp rau ăn, thuận miệng hỏi “Đã quen với công ty chưa?”

“Rất tốt ạ, tất cả mọi người đều đối với em khá tốt.” Cao Quý đem đồ ăn còn nóng để trước mặt Đới Thanh, “Ăn cái này đi. Cái khác lạnh rồi.”

“Ừ.” Đới Thanh mỉm cười nhìn cậu, sau đó gấp đồ ăn chậm rãi bỏ vào miệng. rồi cũng chuyển đồ ăn tới trước mặt Cao Quý, “Cậu cũng ăn đi.”

“Em no rồi.” Cao Quý làm động tác sờ bụng khoa trương, “Quản lý bị người ta chuốc rượu, không ăn gì, nên ăn nhiều một chút.”

“Ừ!” Đới Thanh cúi đầu, không nói nữa, im lặng ăn.

“Uống, uống...” một vị đã ghé vào trên bàn còn lăm lăm đứng lên, lăn lộn chốc lát vẫn là úp sấp trở lại trên bàn. Đới Thanh và Cao Quý nhìn nhau buồn cười.

“Tửu lượng kém quá. Tớ nữa làm thế nào đưa họ về đây?”

“Tôi đi gọi xe cho bọn họ. Dù sao thì địa chỉ nhà họ tôi cũng biết hết.” Đới Thanh cười lắc đầu, “cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Tửu lượng quản lý tốt quá. Bao nhiêu người hợp lại mà không sao.”

“Là luyện tập.”

“Luyện tập?” hai chữ thản nhiên làm cho Cao Quý ngạc nhiên. Cậu vẫn nghĩ cậu cùng Đới Thanh là trời sinh như vậy, không nghĩ cái này do luyện tập mà thành. Muốn luyện đến trình độ này, thật đúng không phải là mạnh bình thường a.

“Lúc bắt đầu làm việc, không uống được rượu thì không được nên đành phải về nhà luyện tập, uống rượu bia lăn lộn, say một lần tửu lượng lại cao thêm một chút. Sau đó, liền chậm rãi luyện được tửu lượng cao, cũng sẽ không say nữa.” Đới Thanh nhẹ nhàng miêu tả, Cao Quý nghe được lại cảm thấy hết hồn.

“Hiện tại tuy rằng không phải thường xuyên uống rượu nữa, nhưng ngẫu nhiên cũng có xã giao. Hơn nữa mấy tên lão yêu không có việc gì lại chuốc tôi, tự nhiên tửu lượng lại càng cao.” Nói xong Đới Thanh buông đũa, cầm khăn mặt xoa xoa khóe miệng. Ngẩng đầu nhìn Cao Quý mỉm cười ôn nhu, “Tiểu Cao uống được rượu chứ?”

“Thực ra thì tửu lượng của em tốt lắm.” Bốn bề đã không còn ai tỉnh táo, Cao Quý ăn ngay nói thật, “Em trời sinh là loại người không bao giờ say. Trước kia cũng bị bạn bè chuốc rượu, nhưng bọn họ đều ngã, còn em thì ngay cả cảm giác chóng mặt hoa mắt đều không có. Nhà em mọi người đều như vậy, không có cảm giác với rượu. Có chút cảm giác trâu ăn mẩu đơn, rượu ngon thế nào vào bụng đều là lãng phí.”

“May mà vừa rồi cậu không cùng mấy người kia chuốc tối, bằng không thì tôi cũng không qua được.” Đới Thanh trừng mắt nhìn cậu, động tác có chút trẻ con so với độ tuổi của anh, anh nhẹ nhàng nói “Nói thật cho cậu biết tôi cũng tới ngưỡng rồi, uống thêm nữa là gục đó.”

“Em cũng cảm thấy mọi người chuốc anh như vậy chẳng có gì hay cả, nhàm chán quá.” Cao Quý quay đầu gọi người bán hàng, “Bảo phòng bếp mang chút canh giải rượu đến đây đi.”

“Bọn họ uống thành như vậy, canh giải rượu cũng không uống được đâu.” Đới Thanh nhìn người ngã trái ngã phải bốn phía mà nhắc nhở cậu

“Cho anh uống, không phải anh bảo đã đến mức rồi sao?” Cao Quý nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Bằng không ngày mai anh sẽ đau đầu nha.”

Đới Thanh nhìn cậu, sững sốt một chút rồi chậm rãi mỉm cười đứng lên.

Cơm nước xong, Cao Quý cùng Đới Thanh đem một đám ma men lên xe taxi. Cao Quý càng khôi phục Đới Thanh, anh nhớ rõ địa chỉ của từng người. Lúc hỏi anh, Đới Thanh chỉ cười, nói vì thường xuyên làm việc này nên không nhớ rõ mới là chuyện lạ.

Sau khi đưa mọi người về thì đêm đã về khuya.

“Bên kia có xe kia, cậu đi trước đi.” Đới Thanh lao ra vẫy taxi.

“Quản lý đi trước đi, em không uống tý rượu nào, không sao đâu.”

“Để cậu lại một mình ở chỗ này tôi không yên tâm.”

“Anh cho em là con gái à!” Cao Quý nhin không được cười ha ha, “Muốn nói lo lắng thì lo quản lý hơn đi, bộ dạng xinh đẹp như vậy.”

Cao Quý không có ý gì, nhưng loại lời nói này nói ra, không khí có chút kỳ quái. Ngồi vào trong xe rồi, Đới Thanh cảm thấy có chút mất mặt, vì thế phát tay cho xe đi trước.

“Thực xin lỗi, em không có ý gì đâu.” Cao Quý cũng biết mình có điểm thất thố liền giải thích rõ ràng.

“Không có việc gì.” Đới Thanh nhìn chiếc xe đang tới cách đó không xa, lấy tay vẫy, rồi ngồi vào trong xe, ha cửa kính xuống, “Tôi về trước, cậu về cẩn thận một chút.”

“Em biết rồi. Bye!” Cao Quý vẫy tay, nhìn thấy xe khởi động, rời đi. Lại một lần cảnh tỉnh chính mình lỗ mãng. May mà Đới Thanh không thực để ý, nếu không thì đó chính là thủ trưởng của mình, vạn nhất bị hiểu lầm, sẽ bị gây khó dễ. Cao Quý ở trong lòng thầm kêu may mắn rồi bắt xe về.

Sau bữa tiệc đón người mới, Cao Quý lại bắt đầu bận rộn với công việc của mình. Cũng giống như những người khác mới tiến vào công ty, cậu rất muốn làm ra thành tích gì đó, tạo ra kinh hỉ thật lớn cho nhóm đàn anh kỳ vọng vào cậu cũng như nhóm đồng nghiệp như hổ đói rình mồi. Thế nên cậu làm việc liêu mạng, mang cả công việc về phòng trọ của mình, một bên gặm bánh mì một bên làm phương án. Công sức của cậu bỏ ra mọi người đều có thể thấy. Đợi đến lúc cậu đề xuất phương án, tự nhiên là thập phần xuất sắc.

Từ đàn anh đến tổ trưởng đều khen cậu làm không tồi. Công ty tuyệt đối sẽ chọn dùng. Chính là ôm ý nghĩ như vậy nên Cao Quý cũng tự tin rằng mọi người sẽ nhìn cậu với cặp mắt khác xưa. Dù sao thực lực như vậy, phương án cũng bày ra như thế, không có lý do gì để che giấu thành tích của cậu.

Ngay tại lúc cậu đang nghĩ thời điểm thành công của mình đã đến thì Cao Quý ngênh đón lần vấp ngã đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ. Phương án của cậu bị công ty hoàn toàn phủ định.

“Thật quá đáng, công ty rốt cuộc nghĩ gì a? Rõ ràng phương án của tổ chúng ta là tốt nhất! Như thế nào lại chọn của tổ Jason bên đó? Đùa nhau à? Tiểu Cao của chúng ta vì cái này mà tốn bao nhiêu tâm huyết, tôi không phục.” Thường Dịch tức đến không nói lên lời, Đới Thanh yên lặng đóng cửa ban công, đưa cho Thường Dịch đang thở phì phì một chén nước, hỏi hẩn, “Nói xong rồi?”

“Còn nhiều, hiện tại tức nên chưa nghĩ ra thôi.” Một hơi uống sạch nước, Thường Dịch ném thật mạnh cái chén xuống bàn.

“Vậy nghe tôi nói đã.” Đới Thanh bỏ kính mắt ra đặt lên bàn, nhẹ nhàng day sống mũi, thở dài, “Anh cũng biết đó là quyết định của công ty mà.”

“Quyết định của công ty không phải lúc nào cũng đúng nha!”

“Cái này đương nhiên tôi biết.” Đới Thanh ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thường Dịch, “Phương án của các anh làm rất tốt. Chỉ là công ty có lo lắng của công ty, không phải cứ tốt là có thể tiến hành, phải lo lắng vấn đề phí tổn, còn có thời gian thu hồi vốn. Điểm này không cần tôi nói hẳn anh cũng hiểu được chứ.”

Nói đến đây Thường Dịch tuy rằng không cam lòng nhưng vẫn cực kỳ không tình nguyện mà gật đầu. Cao Quý phạm vào sai lầm cơ bản nhất. Cậu cố gắng đạt tới hoàn mỹ, thế nên rất nhiều thứ phí tổn tự nhiên cũng cao lên. Làm ăn là làm ăn, tất cả chỉ vì kiếm tiền mà thôi.

“Tôi hiểu. Nhưng mà phương án của Cao Quý thực sự rất tốt, rất đáng tiếc.” Thường Dịch đứng lên, “Vừa đến liền bị một đòn phủ đầu như thế, tiểu tử kia tâm cao khí ngạo, không biết có chịu được không.”

Đới Thanh lắc đầu, “Để tốt cho cậu ấy thì cũng không nên để mọi việc quá thuận buồm xuôi gió. Tôi sợ cậu ấy tiến quá nhanh, rồi ngã sẽ rất đau.”

“Anh nói cũng có lý. Là tôi nhất thời xúc động.” Thường Dịch sờ sờ cái mũi, thay đổi đề tài, “Nhưng phải nói thật là tôi cảm thấy thăng nhóc Cao Quý thực sự không tồi a. Tôi rất thích cậu ta, cảm ơn anh đã sắp xếp cậu ta vào chỗ tôi. Tương lai của cậu ta hẳn sẽ hơn tôi nhiều lắm.”

Đới Thanh gật đầu, “Cậu ta, quả thực...”

“Vậy tôi đi trước. Mấy người trong tổ còn đang đợi tin tức của tôi.” Thường Dịch lắc đầu đứng lên, hướng cửa đi đến.

Vừa muốn mở cửa, Đới Thanh lại bảo “cố gắng khuyên nhủ cậu ta.”

“Không để cậu ta rèn luyện thêm à?” Thường Dịch đóng cửa lại buồn cười nhìn Đới Thanh.

“Thành Rô-ma cũng không phải xây một ngày là được.”

Thường Dịch hít sâu một hơi, ở trong lòng suy nghĩ một lý do thoái thác, vẻ mặt tươi cười tiêu sái đi vào vị trí của mình. Ba người trong tổ vẻ mặt chờ mong tin tức của hắn.

“Thế nào? Thế nào rồi?”

“Quản lý nói thế nào?”

“Vấn đề rất cục là ở chỗ nào?” So với hai người kia quan tâm kết quả thì Cao Quý lại càng quan tâm nguyên nhân.

“Đã lựa chọn dùng phương án của tổ Jason, mọi người toi công rồi.” Thường Dịch vỗ vai cấp dưới, vỗ đến Cao Quý, nhìn thấy cậu cau mày, vẻ mặt suy nghĩ, có chút không đành lòng nói: “Thực ra thì phương án của cậu không có vấn đề gì, có điều công ty lo lắng vấn đề phí tổn. Cho nên...”

“Là em đã thiếu sót.” Cao Quý gật đầu, hít sâu một hơi, ngẩng đầu, biểu tình trên mặt cũng không uể oải như Thường Dịch nghĩ, “Kinh nghiệm của em còn chưa đủ, về sau còn có cơ hội a.”

“Có thể nghĩ như vậy là được rồi. Tiểu tử thối, hại anh không biết nói với mọi người như thế nào, sợ cậu bị kích thích, trốn vào một chỗ mà khóc thôi.” Thường Dịch bày ra biểu tình yên lòng, “Quản lý còn bảo anh cố gắng khuyên nhủ cậu đấy. Chỉ sợ cậu luẩn quẩn trong lòng, mất hết lòng tin.”

“Cho dù cái phương án kia có thể tiết kiệm được tiền thì chất lượng của phương án của chúng ta tuyệt đối cao hơn, cứ xem xem, trong dài hạn thì dùng cái của chúng ta tốt hơn nhiều. Công ty chả nhìn xa gì cả.”

“Cậu còn không bằng Tiểu Cao đâu. Người ta là người mới nhưng còn tìm được vấn đề của mình.” Dùng sức vỗ lên vai Tiểu Trương, Thường Dịch giải thích cho cậu, “Công ty vốn yêu cầu hiệu quả ngắn hạn, đương nhiên giá cả thấp thì hiệu quả cao.”

“Đúng vậy, phương án này của chúng ta thoát nhìn thì tốt, nhưng tính về giá cả thì lại hơn một ít. Em sẽ cố gắng rút bớt lại.” Cao Quý vỗ vỗ bả vai Tiểu Trương, “Đàn anh, anh cũng đừng tức giận, em tin rằng sau này chúng ta có thể làm tốt hơn nữa.”

“Còn khiến Tiểu Cao phải an ủi ngược lại, các cậu có thấy xấu hổ không a?”

Mọi người lắc đầu, quay về vị trí của mình. Đám người tản ra, Cao Quý thở dài, mở máy tính, đem file phương án đã làm xong kia ném vào trong ổ. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, cậu đương nhiên không thể có biểu hiện quá mức thất vọng. Nhưng là cho dù biết vấn đề của mình ở chỗ nào, lần đầu tiên đối mặt thất bại, dù sao cũng không thể thoải mái như vậy.

Không lo đến vấn đề tài chính, chứng tỏ kinh nghiệm của cậu còn rất thiếu. Chỉ chú trọng phương án của mình mà xem nhẹ mục tiêu của công ty, kiếm lợi nhuận cao. Cậu nghĩ rất đơn giản, ngược lại ngay từ đầu liền đẩy ngã chính mình. Đột nhiên cậu nhớ đến lời Đới Thanh nói với cậu, tiến tới thành công quá nhanh sẽ ngã rất đau. Cậu quả thật là tiến hơi nhanh rồi.

2. Chương 2

Tan ca, Cao Quý không trực tiếp về nhà mà đi đến một quán rượu gần công ty uống rượu. Thứ nhất là vừa mới vội vàng làm dự án, bận muốn chết, thần kinh liên tục căng thẳng trong thời gian dài, hiện tại dự án đã kết thúc vừa vặn để thả lỏng tinh thần một chút. Thứ hai cũng bởi vì thứ mình vất vả làm ra không được chọn, tâm trạng không tốt lắm, cần phát tiết. Gọi mấy món điểm tâm, kêu rượu. Thế nhưng càng ăn càng uống tâm trạng lại càng uể oải. Kỳ thực uống hoài không say cũng là một chuyện thống khổ. Người ta có thể mượn rượu tiêu sầu, cậu lại đem rượu uống như nước lã, cơ bản chính là lãng phí tiền.

“Không nghĩ tới cậu là một người chăm uống.” Ngay lúc Cao Quý buồn bực cực điểm thì một bóng người ngồi xuống đối diện cậu.

“Là anh a, quản lí.” Đang phát tiết mà bị bắt gặp, Cao Quý có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu, chưa đánh đã khai, nói, “Kỳ thật, chuyện dự án em cũng không muốn nghĩ nhiều. Chỉ là có điểm buồn bực, nhưng mà một mình ăn cơm càng ăn thì lại càng khó chịu.”

“Tôi hiểu mà.” Đới Thanh cởi áo khoác ngoài, treo lên, rồi cầm thực đơn, gọi một chén mì, bỏ thực đơn rồi hỏi cậu, “Có muốn tôi uống cùng cậu vài chén không?”

“Không cần, hai chúng ta đều không dễ say, không có tác dụng đâu.” Cao Quý lắc đầu, nghĩ phương pháp của mình thực ngu, cảm thấy đề nghị của mình vừa đơn thuần lại không có tính xây dựng.

“Xem ra tửu lượng luyện được quá mạnh cũng có chỗ không tốt.”

“Ai nói không có chứ.”

Có người cùng trò chuyện, cảm giác thật liền khác hẳn. Cao Quý nhin không được nở nụ cười. Uống tới lúc bình rượu bị ném sang một bên, cậu cũng kêu một chén mì.

“Tiệm này tuy rằng nhỏ, nhưng đồ ăn thì rất ngon.” Đới Thanh nhìn bốn phía, “Chờ trời trở nên lạnh một chút, còn có bán ma lạt nướng. Có thể ăn mà không?”

“Có thể ăn.” Cao Quý tò mò nhìn Đới Thanh, anh luôn làm cậu có cảm giác khó tin, Đới Thanh bộ dạng bên ngoài mang khí chất sang trọng, không nghĩ tới anh cư nhiên là loại người thường xuyên đến quán nhỏ như thế này, rồi lại có thể ăn loại đồ ăn kích thích khẩu vị như ma lạt nướng.

“Quản lí cũng có thể ăn sao?”

“Tôi vốn là người Hồ Nam. Mà người Hồ Nam hẳn là ăn ma lạt có tiếng đi.” Đới Thanh nở nụ cười.

“Em còn nghĩ rằng người Hồ Nam là loại hình mạnh mẽ, không nghĩ tới quản lí lại thực ôn nhu a.” Cao Quý liên tục lắc đầu, đối với ánh mắt của chính mình không tin tưởng đến cực điểm.

“Phải không?”

Chuyển tới đề tài này, hai người có điểm ngượng mặt, vì thế cả hai đều không nhắc lại, bắt đầu ăn cơm.

Lúc đang bỏ tiêu vào mì, Cao Quý phát hiện những ngón tay cầm chai của Đới Thanh phi thường xinh đẹp. Rất dài, tuy thật gầy, nhưng các đốt ngón tay và khung xương lại không rõ ràng, Rất giống dáng người của anh, tay anh cũng có bộ dạng khá tinh xảo. Móng tay đều được cắt thật ngắn, thật gọn gàng. Phi thường có mỹ cảm. Hơn nữa quần áo cổ tay của anh cũng vô cùng sạch sẽ, từ đó có thể thấy anh là một người có thưởng thức, cũng rất tỷ mỉ.

“Cậu cũng cần tiêu?” Nhận thấy Cao Quý đang nhìn tay anh, Đới Thanh đem lọ tiêu đưa cho cậu.

“Không phải, em đang xem tay của quản lí.” Cao Quý giơ tay trái lên, nhìn nhìn, tay của cậu rất lớn, các đốt ngón tay cũng tương đối thô, chỗ bàn tay còn có chút bẩn, cổ tay áo qua một ngày đêm làm việc, bụi cũng dính đầy, “So với quản lí, em thật sự là rất lười thôi.”

Đới Thanh mỉm cười không nói, đưa ra cho cậu chiếc khăn tay ướt sạch, “Lau tay một chút đi, bệnh vào từ miệng.”

Cao Quý nhận khăn tay, vừa lau hai ba cái khăn tay liền đen, khiến cậu có chút ngượng ngùng, “Quả nhiên là rất bẩn, hại Quản lí cơm không ngon.”

“Không sao. Nếu có thể rửa tay sạch một chút thì tốt hơn cho sức khỏe.”

“Đó là thói quen không được tốt lắm.” Cao Quý cười khan vài tiếng.

Cũng cùng một dạng lời nói, lần đầu tiên thì cảm thấy hơi khó nghe, thậm chí còn nghĩ Đới Thanh có chút ẻo lả. Nhưng lần thứ hai, Cao Quý lại có cảm giác hoàn toàn bất đồng so với sự phản cảm của lần đầu tiên. Cẩn thận nghĩ lại thì thật ra Đới Thanh nói với cậu chỉ muốn tốt cho cậu. Đới Thanh vừa là thầy vừa là bạn, chỉ dẫn, quan tâm cậu. Vậy mà cậu còn không cảm kích. Cậu thật bại là xứng đáng. Nghĩ đến đây, Cao Quý ngẩng đầu gọi Đới Thanh, “Quản lí!”

“Ừ?”

“Cảm ơn!”

“Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn anh một mực chỉ dẫn em, cũng cảm ơn anh đã thuê em. Còn có cảm ơn anh đã ăn cơm cùng em.”

“Thuê cậu là bởi vì cậu có thực lực, chỉ dẫn cậu, cậu làm tốt tôi cũng được thưởng. Cùng nhau ăn cơm, vừa vận lúc bụng tôi cũng đói. Không có gì phải cảm ơn.” Đới Thanh cúi đầu tiếp tục ăn mỳ, cũng không nghĩ rằng bản thân đã làm chuyện gì đáng cho Cao Quý cảm tạ.

“Về sau cũng mong anh tiếp tục chiêu cố em a.” Cao Quý không để ý anh dùng mà chấp tay, thẳng vào chủ đề.

“Tất nhiên.”

Đạt được mục đích. Cao Quý cảm thấy mỹ mãn, tiếp tục từng ngụm từng ngụm ăn mỳ, tâm tình trở nên sáng lạn. Nhanh chóng giải quyết bát mỳ, sức sống mười phần hết to một tiếng, “Thêm một chén nữa.”

Sau khi ăn xong cơm chiều, hai người cùng nhau rời quán rượu. Tháng mười thời tiết chột nóng chột lạnh. Đặc biệt là buổi tối, gió thổi qua có chút cảm giác man mát. Cao Quý vừa liên tục đánh mấy cái hắt xì, Đới Thanh bên cạnh liền đưa giấy cho cậu.

“Quản lí anh thật sự cái gì cũng có, thật cẩn thận a.”

“Một mình nên có thói quen.”

“Quản lí không có bạn gái à? Anh nếu kết hôn nhất định sẽ là một người chồng tốt.”

Tuy rằng Cao Quý cũng có quen bạn gái, nhưng cậu rõ ràng chính cậu không phải là loại người am hiểu dỗ dành con gái, biết quan tâm chiêu cố các nàng cẩn thận. Cũng vì tính cách của chính mình, Cao Quý kết giao bạn gái thường chọn loại hình ôn nhu đáng yêu, am hiểu ý người và cẩn thận. Nếu Đới Thanh là con gái, thật sự sẽ là nửa kia lí tưởng trong cảm nhận của cậu.

“Tôi dự định độc thân.” Đới Thanh ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Cao Quý, rồi lại lập tức cúi xuống nhìn mũi giày của bản thân.

“Vậy hẳn là có rất nhiều phụ nữ khóc tới chết đi.” Cao Quý cười ha ha, Đới Thanh cũng cười lên theo cậu.

Không biết lúc nào mà hai người đã đi đến đường lớn, Cao Quý vừa chuẩn bị đón xe, Đới Thanh gọi cậu lại, “Có cần tôi tiễn cậu một đoạn không? Tôi có lái xe đèn.”

“Em quên là quản lí có xe riêng.” Cao Quý nhớ tới lần trước tụ hội, Đới Thanh vì uống rượu nên mới đi xe taxi trở về, “Có gây phiền toái hay không?”

Đới Thanh xoay người cười, “Đi thôi!”

Hai người ngồi vào trong xe, Cao Quý nói địa chỉ của mình, sau đó ngồi chờ Đới Thanh lái xe, đợi trong chốc lát, chỉ thấy Đới Thanh đang nhìn cậu.

“Làm sao vậy? Có phải là không tiện đường không? Chi bằng để em đi xuống cũng được.”

Đới Thanh lắc lắc đầu, khẽ thở dài, "Cậu sao lại giống con nít thế? Loại việc nhỏ như thắt dây an toàn cũng cần người khác nhắc nhở?" Nói xong, anh khom lưng nghiêng mình qua giúp Cao Quý thắt đai an toàn.

Cao Quý vẻ mặt vô tội nhìn Đới Thanh. Lúc anh cúi đầu lộ ra chiếc cổ trắng tinh tẽ, một cổ mùi hương thân nhiên từ người Đới Thanh bay tới, không phải nước hoa mà có điểm giống xà phòng hoặc sữa tắm, nhẹ nhàng, nhưng rất dễ chịu. Lúc anh ngẩng đầu, mái tóc đen mềm mại vô tình xẹt qua chóp mũi Cao Quý, có chút ngứa làm cậu nhin không được hắt xì.

"Làm sao vậy?"

"Không có!" Cao Quý nhin không được nở nụ cười, "Tóc quản lí đụng vào cái mũi của em, thực ngứa a."

"Thực xin lỗi." Đới Thanh mỉm cười nhìn phía trước, khởi động xe. Hai người ở trong xe không nói lời nào, cảm giác có điểm kỳ quái. Vì thế Cao Quý tìm chuyện để nói.

"Quản lí, anh dùng sữa tắm hiệu gì a? Người anh rất thơm nha!"

"Rất thơm sao?" Đới Thanh nhếch khóe miệng, nói ra nhãn hiệu. Theo sau lại bồi thêm một câu, "Cái hương vị kia rất nhạt, mũi cậu chắc là mũi cún a."

Cao Quý cười ha ha, giải thích, "Đúng là rất nhạt, nhưng mà vô cùng dễ ngủ. Em cũng dùng xà phòng mà không biết có hương vị gì hay không." Nói xong ngửi ngửi cánh tay của mình.

Đới Thanh quay đầu nhìn cậu một cái, thay cậu trả lời, "Có!"

"Vị đạo như thế nào? Em sao không ngửi không ra?"

Đới Thanh cười nhưng không đáp.

"Anh lừa em!" Cao Quý ngồi trở lại vị trí. Có lẽ Đới Thanh lớn hơn cậu, nhưng tính tình cả hai lại hợp nhau. Tuy là thủ trưởng, nhưng ở trước mặt anh, bản thân lại không có chút khấn trương, ngược lại thường xuyên có chút biểu hiện trẻ con. Nghĩ đến đây Cao Quý không nhin được phì cười.

Cậu cười, Đới Thanh liền nhìn thấy, "Cười chuyện gì?"

"Không có gì."

Hai người nhìn thoáng quá nhau, không nói mà hiểu, lắc lắc đầu.

"Nghe nhạc không?"

"Cũng được."

Đới Thanh thò tay mở CD, trong xe vang lên tiếng nhạc. Là một bài hát tiếng Anh "Yesterday once more".

"Quản lí rõ ràng còn thực trẻ, thế mà sở thích lại giống mấy ông già a."

"Tôi chính là già thật rồi. Làm sao có thể so với người trẻ tuổi các cậu." Đới Thanh theo nhạc khẽ hừ nhẹ đáp trả, "Các cậu trẻ tuổi, làm chuyện gì cũng đều nghĩ tiến về phía trước, còn người già chúng tôi lại thích nhớ lại chuyện cũ. Cho nên nghe loại nhạc như "Yesterday once more" này là thích hợp nhất."

"Quản lí rốt cuộc nhiều tuổi, luôn nói chính mình già a." Cao Quý kỳ quái nhìn Đới Thanh, nhìn thế nào thì anh vẫn tương đối trẻ tuổi.

"Hỏi tuổi của người khác là không lễ phép nha." Đới Thanh nói trong ngôn từ là chỉ trách, nhưng trong giọng điệu lại không có chút nào chỉ trích, rõ ràng là đang nói giỡn.

"Rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?" Cao Quý chưa từ bỏ ý định truy hỏi.

"Ba mươi hai."

"Một chút cũng nhìn không ra, em còn nghĩ quản lí chỉ lớn hơn em hai ba tuổi thôi."

"So với cậu lớn hơn nhiều. Không nghĩ tới tôi lại già như vậy đi."

"Tám tuổi kỳ thật cũng tốt, chứ em có một người chú họ chỉ lớn hơn em có sáu tuổi, nhưng bối phận của em lại nhỏ hơn. Còn có một người dì lớn hơn năm tuổi nữa a. Thực thảm!"

“Vậy sao?” Đới Thanh nắm chặt tay lái, nhìn phía trước yên lặng lái xe, không có nhắc lại.

Trong xe trở nên an tĩnh, chỉ có âm thanh trong sáng mà độc đáo một lần lại một lần hát,

“When they get to the part where he’s breaking her heart

It can really make me cry just like before.

It’s yesterday once more...”

*

Sau khi về nhà, Cao Quý vừa mới rút cái chìa khóa ra, chợt nghe trong phòng khác có tiếng điện thoại bàn vang, mở cửa đi vào vừa kịp lúc để nghe máy.

“Rốt cuộc cũng gặp được cậu, sao mà trễ như vậy mới về nhà nha?” Kiểu nói chuyện không đầu không đuôi, chỉ có một người, chính là bạn học cũ Tiểu Thiện. Cũng chính là người đi phỏng vấn công ty S nhưng vì nói lắp mà bị loại.

“Tìm tở để làm gì?” Cao Quý không chút hình tượng đem chân gác lên bàn trà, cả người ngồi phịch trên sofa, hung tợn hỏi.

“Có buổi họp lớp, cậu có đến hay không?”

“Thực rảnh rồi a, mới rời trường có vài ngày nha? Họp lớp? Mất công các cậu nghĩ ra a.” Đối với đề nghị của Tiểu Thiện, Cao Quý quả thực rất là khinh thường.

“Cậu như thế nào vẫn máu lạnh đến vậy a?” Tiểu Thiện đối với thái độ của Cao Quý tương đối bất mãn, “Rất nhiều bạn học vừa rời trường, chưa thích ứng với xã hội, họp lại với nhau, trao đổi chút kinh nghiệm cũng tốt nha!”

“Không phải cậu đã tìm được công việc rồi sao? Như thế nào mà còn dài dòng như vậy? Người khác thế nào cậu quan tâm làm gì a? Cái tật xấu ‘Bắt chó đi cày’ của cậu sao mà không đổi được thế?” Đối với cái đầu đầy nhiệt tâm của Tiểu Thiện, Cao Quý luôn luôn bất mãn. Nếu không có chút quan hệ thân thích, cậu không thêm chiếu cố cậu ta đâu. Trong cái xã hội như thế này, thiện lương nhiệt tình dùng được cái rắm. Làm người phải biết dựa vào chính mình.

“Dù sao tở cũng gởi thiệp mời cho cậu rồi. Thời gian địa điểm đều được viết rõ ràng. Cậu nếu rảnh thì đến chơi một chút cũng được. Hoàng Y Lị cũng tới. Cô ấy không phải là bạn gái cũ của cậu sao? Không chừng các cậu còn thể nối lại tình xưa đó.”

Đây thực sự là chuyện buồn cười nhất trên đời này. Cao Quý nhịn không được mà hoài nghi về chỉ số thông minh của Tiểu Thiện. Nghĩ cậu là loại người thích hời hợt sao. Loại chuyện “Gương vỡ lại lành” này đối với Cao Quý căn bản chỉ là chuyện cổ tích. Lúc trước cậu bỏ Hoàng Y Lị là bởi vì không chịu nổi tính đại tiểu thư của cô ta. Cậu tuy thích người đẹp, nhưng chỉ có bộ dạng xinh đẹp thì có ích lợi gì.

“Đừng nói hươu nói vượn, chuyện đó căn bản không có khả năng.”

“Đừng trách tở không báo cậu trước, gần đây Hoàng Y Lị có hỏi tở về tình trạng của cậu đó. Tuy cậu không có ý đó, nhưng người ta tựa hồ đối với cậu nhớ mãi không quên nha.”

“Cậu là đồ đầu óc ít thần kinh, nói cho cô ta làm gì?”

“Tở đây sao biết được cậu không muốn tái hợp cùng cô ta? Ta còn nghĩ các cậu chỉ là giận dỗi vu vơ thôi.”

“Ngu ngốc.” Cao Quý nắm chặt điện thoại, tức giận đến nỗi nói không ra lời.

“Cha của Hoàng Y Lị rất có quyền lực, tôi nghĩ nếu các cậu quen nhau, ít nhất cậu cũng có thể rút ngắn đi năm hay mười năm phần đầu.”

“Tở tuy rằng thực dụng, nhưng mà còn chưa tới nỗi bán mình.”

Cao Quý nhìn đôi bàn tay của chính mình, vô cùng tự tin nói, “Cho dù tở muốn tìm cơ hội phát triển, cũng không có ý định biến bản thân thành nô lệ. Tở không có khả năng chịu nổi tính tiểu thư của cô ta. Tở thích

người đẹp dịu dàng, loại người lớn lên chỉ được cái xinh đẹp, tính cách lại bốc đồng muốn chết, thứ cho kẻ hèn bất tài.”

“Vậy sao lúc trước cậu lại cùng cô ta quen nhau?”

“Liên quan đến cậu sao?” Cao Quý không nghĩ nói cho Tiểu Thiện, lúc đó thực sự là vì hư vinh. Thật ra có một người bạn gái xinh đẹp bên mình là rất có mặt mũi. Bất quá ... Cao Quý lắc lắc đầu, cô bạn gái cũ này khuôn mặt và tính xấu của cô nàng hoàn toàn tỉ lệ thuận với nhau. Kết giao một tháng, cãi nhau ba mươi ngày. Ăn không tiêu! Không chia tay mới là chuyện lạ.

“Chắc. Vậy cái buổi họp lớp kia cậu tới hay không tới?”

“Tính sau đi, có thời gian sẽ đi, không có thời gian thì tớ xin kiếu.”

Đề tài bắt đầu lặp lại, chứng tỏ hai người đã không còn chuyện để nói, Cao Quý không khách khí liền nói tạm biệt, liền đem điện thoại tắt máy. Về chuyện bạn gái cũ, Cao Quý một chút cũng không có cảm giác muốn quay lại. Bởi vì có vẻ ngoài xuất chúng và năng lực không tầm thường, từ lúc mười sáu tuổi đã có rất nhiều người thích cậu.

Cũng bởi vì tính cách của mình, cậu rất khó cùng người khác kết giao lâu dài. Cậu thích người đẹp, nhưng phải là loại tính tình ôn nhu. Đầu năm nay, nữ nhân xinh đẹp, không người nào không muốn được cưng chiều, được dụng tâm che chở. Mà cậu lại không phải loại người có thể cẩn thận chăm sóc người khác, đối với bạn gái không thêm quan tâm, lại không có tính nhẫn nại cũng không thêm thỏa hiệp. Có đôi khi đối phương phát cáu nói chia tay. Cậu liền thật sự chấm dứt. Cho dù đối phương có ý nói lại tình xưa, cậu cũng không thấy có chuyện gì phải hòa hảo.

Lúc ấy bộ phim Pháp do Luc Besson đạo diễn “Sát thủ không lạnh lùng” tương đối phổ biến, vì thế nhiều người gọi Cao Quý thành “Sát Thủ rất lạnh lùng”. Cái tên hiệu này vẫn đi theo Cao Quý tận đến khi cậu tốt nghiệp.

Kỳ thật, Cao Quý cũng có điểm oan uổng, cho tới tận bây giờ cũng không có cảm giác được mất đi một người thì có gì đáng lo ngại, tự nhiên cũng không chút luyến tiếc mà buông tay. Nói trắng ra, chính là không có gặp được người yêu chân chính cho nên lý trí cũng biết rõ, yêu mà không trầm mê thì còn gì là yêu?

Cao Quý ngáp dài đi vào phòng tắm, cởi quần áo rồi chỉnh nhiệt độ nước cao lên một chút. Bởi vì phòng thuê không có trang bị bồn tắm, cho nên chỉ có thể đứng tắm vòi sen. Lúc sử dụng xà phòng, Cao Quý chợt nhớ rằng Đối Thanh nói trên người cậu cũng có mùi hương, lại ngửi ngửi cánh tay của mình, nhưng mà vẫn không ngửi ra cái gì. Nghĩ đến mùi hương nhẹ nhàng trong cổ Đối Thanh, thật sự rất dễ chịu. Cao Quý quyết định đi mua loại sữa tắm đó.

Trở lại giường, đầu vừa mới chạm vào gối, Cao Quý liền ngủ say.

Một đêm không mộng寐.

Ngày hôm sau, bởi vì là ngày nghỉ cho nên Cao Quý nghĩ muốn ngủ nướng. Lại bị tiếng điện thoại đánh thức. Ôm đầu, Cao Quý tức giận cầm điện thoại, “Alo!”

Tựa hồ bị giọng điện của cậu làm sợ hãi, đầu bên kia điện thoại hơi sững sốt một chút, một lát sau, âm thanh rõ ràng mới từ từ truyền tới, “Quấy rầy giấc ngủ của cậu sao?”

“A, là quản lí!” Nghe được âm thanh kia, cơn buồn ngủ của Cao Quý tiêu hơn phân nửa, “Xấu hổ quá, em còn tưởng là bạn học cũ của em. Hôm nay là ngày nghỉ... Cho nên em dậy muộn một chút.”

“Tôi vô ý thật, làm phiền đến cậu. Vậy cậu tiếp tục ngủ đi, tôi cúp máy đây.”

“Không sao không sao, em cũng tỉnh rồi.” Giỡn hoài, làm sao có thể lưu lại ấn tượng cho thủ trưởng rằng mình là một người lười biếng. Cao Quý vội vàng mở miệng, “Quản lí tìm em có chuyện gì sao?”

“Do dự án trước của cậu không được chọn, cho nên tôi hỏi thử trong thời gian nghỉ ngơi này cậu có kế hoạch gì không. Nếu không, chúng ta có thể đi xem một vài sản phẩm tuyên truyền, mở rộng ...”

“Thật vậy sao? Tốt quá.” Không đợi Đối Thanh nói xong, Cao Quý khẩn cấp liên tục gật đầu. Học tập kinh nghiệm của tiền bối so với chính mình mày mò đương nhiên tốt hơn nhiều.

“Có thể chờ em 5 phút không? Em lập tức thay đồ rửa mặt. Chúng ta gặp nhau ở nơi nào?”

Ở đầu kia điện thoại Đới Thanh nhẹ nhàng cười, “Cậu không cần gấp, từ từ cũng được. Tôi lái xe tới đón cậu. Khoảng nửa tiếng nữa được không? Thời gian còn sớm, đón cậu rồi chúng ta đi ăn điểm tâm trước, sau đó mới đi xem. Cậu từ từ làm, tôi chờ cậu.”

Vừa định nói, khỏi cần dùng điểm tâm, chợt nhớ đến Đới Thanh rất coi trọng bữa sáng, Cao Quý vẫn là ngoan ngoan ngậm miệng. Khách khí vài câu rồi tắt điện thoại, dùng tốc độ trăm mét trên giây chạy vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt, lúc cạo râu, vì quá vội vàng nên không cẩn thận làm xước một đường nhỏ ở cằm.

Vì vết xước rất nhỏ, cậu cũng không để ý, tùy tiện đem máu lau khô, trở về phòng, thay một bộ đồ nhẹ nhàng. Áo khoác vàng nhạt, quần màu cà phê. Kiểm tra bóp da di động. Tuy rằng thời gian còn dư nhiều, nhưng đằng nào cũng không thể để cho thủ trưởng chờ mình. Vì vậy cậu vội vàng vàng chạy xuống dưới lầu.

Vừa mới đi ra cổng chính, liền thấy chiếc xe trắng đậu ở một chỗ gần đó. So với thời gian đã hẹn còn sớm hơn khoảng mười phút, nhìn thấy trên tay anh cầm di động, Cao Quý lập tức hiểu ra.

Gõ cửa kính thủy tinh của anh, Đới Thanh liền hạ nó xuống, “Nhanh vậy sao?”

“Quần lí hần là đã sớm đến nhà em đi. Rồi sợ em không kịp nên mới nói nửa giờ nữa mới qua đón em?” Ngồi vào trong xe, Cao Quý một lời nói toạc móng heo.

Đới Thanh nhìn cậu một cái, quay đầu cười cười, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Ngược lại hỏi cậu, “Đi đâu ăn sáng đây?”

“Em không biết, đối với bữa ăn sáng thì anh cũng biết đó, em không để ý.”

Đới Thanh trừng mắt nhìn cậu, trong mắt mang theo ý trách cứ nồng đậm.

“Hảo hảo hảo, em biết rồi. Về sau em nhất định ăn.” Cao Quý gơ tay đầu hàng.

Đừng trách tôi dông dài, bữa sáng đối với con người rất quan trọng. Tôi sợ cậu qua thời gian dài, thân thể chịu không nổi.” Nói xong Đới Thanh chợt thấy miệng vết thương trên cằm Cao Quý, “Cằm cậu bị sao vậy?”

“Nơi này phải không?” Cao Quý sờ miệng vết thương, “Cạo râu có chút không cẩn thận, gây ra chút thương tích nhỏ.”

Đới Thanh lắc lắc đầu, lái xe đi vòng một vòng lớn, đến một cửa hàng thuốc nhỏ thì dừng xe.

Cao Quý kỳ quái nhìn anh, thấy anh chạy vào hiệu thuốc, sau khoảng năm phút thì rời cửa hàng, mang theo một cái túi nhỏ, sau đó ngồi vào trong xe.

“Làm sao vậy?”

Đới Thanh không nói chuyện, mở gói nhỏ ra, cầm nước sát trùng cẩn thận chà lên mặt Cao Quý, cuối cùng lấy ra băng dán, nhẹ nhàng dán lên cằm Cao Quý. Sau đó đem một gói to cho hẳn, “Miệng vết thương nhỏ nhưng không được chủ quan, bên trong có thuốc hạ nhiệt, lỡ như thấy không khỏe thì nhớ uống vào.”

Cao Quý sờ cằm, trong lòng có chút ngạc nhiên về Đới Thanh, nhưng mà được người khác quan tâm như thế, vẫn nhin không được có điểm vui vẻ.

“Cảm ơn anh.”

“Về sau cẩn thận một chút.”

./.

Một tràng pháo tay cho bé Tiểu Lân Lân nào.

Chúc mừng đệ đã hoàn thành chap truyện đầu tiên trong sự nghiệp edit của đệ ^^

3. Chương 3

Hai ngày nghỉ Cao Quý cùng Đới Thanh đi đến mấy triển lãm sản phẩm. Cao Quý phát hiện đi cùng anh chính là một việc rất vui vẻ. Anh hiểu biết rất rộng, hơn nữa còn thực sự tận tâm chỉ dạy. Lúc nói chuyện phiếm anh cũng chăm chú lắng nghe, sau đó chỉ ra chỗ chưa đúng một cách rất trọng tâm. Thái độ cho dù là cao cao tại thượng vung chân múa tay nhưng vẫn ôn nhu như cũ. Thậm chí lúc bắt đầu quan điểm, âm thanh của anh cũng không to hơn bình thường. Tu đường quả là tốt đến cực điểm rồi.

Có câu nói danh sư xuất cao đồ, đi theo Đới Thanh, Cao Quý thực sự là học được không ít thứ. Mấy dự án nhỏ sau đó, tổ của bọn họ làm khá xuất sắc. Mọi người vốn biết danh tiếng của Cao Quý, trải qua vài lần liên tiếp vừa lòng với biểu hiện của cậu.

Trước lễ mừng năm mới, công ty lại chuẩn bị đưa ra sản phẩm mới. Kế hoạch tuyên truyền sản phẩm năm trước có thể nói là trọng tâm của công ty cho nên phương án lần này cũng được coi trọng. Nhiệm vụ được ban xuống, cả phòng kế hoạch đều sục sôi ý chí chiến đấu. Tất cả đều biết rằng nếu làm tốt phương án lần này thì đãi ngộ sẽ thay đổi, mọi người đều âm thầm cố gắng, Cao Quý tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Ngay cả tổ trưởng cùng với hai vị đàn anh kia cũng gần như chân không chạm đất. Khoảng thời gian đó tăng ca đến một, hai giờ sáng đối với bọn họ là chuyện vô cùng bình thường, thậm chí có đôi khi là làm suốt đêm. Trong lòng Cao Quý còn ghen một hơi, lần trước thất bại là do cậu chưa có kinh nghiệm. Nếu mà lần này còn không thành công thì là do năng lực có vấn đề mất rồi. Cậu tuyệt đối không để cho bản thân vấp ngã lần nữa trên cùng một mặt trận.

Đối với cố gắng của cậu, Đới Thanh đều xem ở trong mắt nhưng lại không nói câu gì. Thậm chí ngay cả lời nói giữ sức khỏe khách sáo anh cũng không nói. Cao Quý tuy rằng cảm thấy kỳ lạ nhưng chính là cậu vội đến mức dừng lại để hít thở cũng không có thời gian, cho nên trong khoảng thời gian này cũng không muốn nghĩ thêm gì nữa.

Đến một ngày, bọn họ tăng ca nửa đêm, đột nhiên có người gõ cửa.

Mở cửa ra thì là một người mang bữa ăn khuya giao cho họ.

Mọi người nhìn nhau, bụng tuy rằng rất đói nhưng mà không ai nhớ gọi thức ăn nhanh cả, đây quả thực chính là món quà thượng đế ban tới a. Thường Dịch cùng Tiểu Lý Tiểu Trương bắt chập tất cả liền cầm lên ăn.

Cao Quý ăn một miếng, cảm thấy rất quen, nghĩ lại, đúng là nhà hàng mà cậu cùng Đới Thanh đến ăn ngày đó. Vì thế lôi kéo người giao hàng hỏi “Có phải là một người họ Đới gọi đưa tới không?”

Người đưa đồ ăn nhanh gật đầu, “Đúng vậy, là anh ấy gọi điện. Còn nói sau này chỉ cần thấy chỗ này sáng đèn thì cứ đưa đến, tiền tính cho anh ấy.”

Cao Quý buông tay để cậu ta về. Thường Dịch cùng Tiểu Lý Tiểu Trương đang vây quanh, dùng ngôn ngữ thần thánh để ca ngợi Đới Thanh.

“Chúa cứu thế vĩ đại a! Quản lý của chúng ta!”

“Đức mẹ Maria nhân hậu a! Quản lý của chúng ta!”

“Quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn a! Quản lý của chúng ta!”

Cao Quý nhìn thấy thế có chút buồn cười. “Em cũng biết quản lý là người tốt, nhưng mà các anh cũng khoa trương quá đi! Dùng từ kiểu gì thế a?”

“Tiểu Cao à, cậu đúng là ở trong phúc mà không biết phúc.” Thường Dịch vỗ vai Cao Quý, vẻ mặt đứng đắn nói: “Nói thật nhé, tôi cảm thấy được ở dưới quyền của quản lý chính là một chuyện hạnh phúc nhất trên đời này đây. Cậu không biết những quản lý khác như thế nào đâu, chuyên môn thì không có, chỉ biết hoa chân múa tay. Có công thì linh một mình, có sai lầm thì đổ cho cấp dưới. Tôi chính là không chịu nổi cái lão bà tài vụ ác khí kia mới chuyển đến đây đó. Thấy tôi đường đường...”

“Em biết, em biết. Đường đường nam tử hán, mà bà ấy coi như chó mà sai bảo. Tổ trưởng, anh nói lần này là lần thứ n rồi, please nghỉ ngơi một chút đi.” Tiểu Lý không chịu nổi liền nhanh chóng đưa một chén nước cho tổ trưởng, quyết định chặn họng anh thật nhanh.

“Cái này cũng là thật, tôi cũng thấy quản lý là người thực sự rất tốt, rất ôn nhu lại còn có năng lực. Công ty rất coi trọng anh ấy.” Tiểu trưởng phối hợp dẫn dắt đề tài, “Có một lần có khách hàng người Đức đến công ty, không biết là nói tiếng Đức giọng địa phương nào, tiếng anh thì bết bát, ngay cả phiên dịch cũng không kịp trở tay. Kết quả là quản lý lên. Anh ấy làm luôn phiên dịch, một mình thu phục khách hàng! Lúc đó trông mắt của chúng tôi suýt nữa thì rơi xuống. Sau đó mới biết rằng anh ấy còn biết vài ngoại ngữ nữa, toàn là tự học chứ. Quá thâm hậu!”

“Đúng vậy, khách hàng người Đức đó hình như đã rất lâu không được nói chuyện với người khác hay sao ấy, ngày đó lôi kéo quản lý nói chuyện rất lâu, ngay cả chuyện chó mèo trong nhà cũng lôi ra kể.” Nói tới đây mọi người đều phá lên cười.

Sau này đó, chỉ cần bọn họ tặng ca liền nhận được đồ ăn nhanh tận cửa. Tất cả mọi người đều cảm ơn Đới Thanh, nhưng mà anh chỉ mỉm cười, cũng không nói gì khác.

Vội vàng gần một tháng, phương án của bọn họ rốt cục xong. Vì tổng công ty rất coi trọng sản phẩm lần này nên quyết định tự mình đến xem thuyết trình phương án. Tổ của Thường Dịch quyết định chọn Cao Quý thuyết trình. Dù sao vô luận là tài ăn nói hay diện mạo của Cao Quý đều tốt, hơn nữa cậu cũng đóng góp chủ yếu cho phương án này, để cậu nói cũng là điều hợp lý mà thôi.

Để lưu lại ấn tượng tốt với cấp trên, Cao Quý đã mua cà vạt mới. Để không xảy ra sai sót, Cao Quý đem phương án đã đọc thuộc lòng ra đọc lại lần nữa, sau khi xem xong thấy thời gian còn thừa nên cậu đứng dậy rót cà phê. Lúc bưng cà phê ra, một đồng nghiệp vội vã chạy qua trước mặt cậu, đụng phải một chút, cà phê liền đổ lên cà vạt.

“Chết rồi!” Cao Quý vội vàng buông cốc, chạy vào WC cởi cà vạt xuống để chữa cháy, đáng tiếc cà vạt cậu mua tuy rằng đắt tiền, nhưng màu hơi nhạt, nên cà phê dính vào nhìn rất rõ, dùng nước rửa vẫn không thể nào sạch được.

“Cậu luôn gặp chuyện như thế này.” Đới Thanh lắc đầu đi đến trước mặt cậu.

“Thôi, chuyện nhỏ, hần là cũng không quan trọng đâu.” Cao Quý vuốt đầu có chút không chắc nói.

“Như vậy không được. Nếu ấn tượng đầu tiên cảm thấy cậu thực sự qua loa đại khái, bọn họ sẽ nghi ngờ phương án của các cậu.” Vừa nói, Đới Thanh vừa cởi cà vạt trên cổ mình xuống, kéo đầu Cao Quý thấp xuống, dựng cổ áo Cao Quý cao lên rồi đeo cà vạt vào, “Đeo cái của tôi đi.”

“Nhưng mà quản lý cũng phải tham gia hội nghị còn gì, anh làm sao bây giờ?” Đới Thanh nhìn thấy Đới Thanh thấp hơn mình nửa cái đầu đang đeo cà vạt cho cậu, liền ngoan ngoãn cúi đầu để anh đeo vào.

“Lần này cậu là diễn viên, tôi chỉ ngồi dưới, không ai phát hiện ra đâu.” Nói xong, Đới Thanh gấp cổ áo Cao Quý lại cho ngay ngắn, vỗ vai của cậu, “Được rồi.”

Cao Quý đứng thẳng dậy, mang cà vạt của Đới Thanh cũng thấy rất hợp với bộ quần áo hôm nay cậu mặc, trong gương nhìn cũng rất đẹp trai.

“Em sẽ giặt rồi trả lại cho anh.”

“Đừng nói nhiều nữa, mau đi ra đi.”

“Vâng.” Cao Quý xoay người đi ra cửa, đến nửa đường lại quay người lại nói với Cao Quý, “Quản lý, lần nào anh cũng giúp em. Nếu em được chọn, em mời anh ăn cơm nhé!”

Đới Thanh gật đầu, “Ừ, tôi chờ cậu.”

Cao Quý hít một hơi thật sâu rồi đi ra.

*

Trên sân khấu ánh đèn đủ mọi màu sắc đâm vào mắt làm người ta hoa mắt chóng mặt, Thường Dịch còn hát vang bài “Đàn ông khóc không phải là tội lỗi” nghe đến dựng tóc gáy. Tiểu Trương Tiểu Lý không chút nao núng mà vỗ tay, hét to.

Cao Quý cười ha ha, vừa quay đầu liền nhìn thấy Đới Thanh ngồi một bên yên lặng mỉm cười nhìn cậu. Vì thế cậu ngồi xuống bên cạnh anh, “Quản lý, em mời anh một ly.”

Cao Quý mở chai bia ra cho Đới Thanh, “Nếu anh không giúp bọn em như thế thì khẳng định lần này bọn em cũng không thuận lợi được.” Đới Thanh cầm lấy chai bia cùng với Cao Quý một cái, uống một ngụm, “Đó là việc tôi phải làm, không cần khách khí.”

“Không phải, không phải, quản lý, tôi thực sự cảm thấy được là cấp dưới của anh thực sự hạnh phúc. Có người chăm sóc như vậy, tôi cả đời này cũng không muốn lên chức, chỉ muốn làm đàn em của anh thôi.” Thường Dịch ném mic rồi nhảy lại đây.

“Lại uống say rồi.” Đới Thanh mỉm cười lắc đầu với Cao Quý, “Tổ trưởng, anh lại tới nữa rồi.” Tiểu Trương cùng Tiểu Lý trở lại chỗ ngồi, cầm chai bia đưa cho anh ta. Bị Đới Thanh ngăn chặn, đành phải thay chai nước khoáng, “Đừng để anh ấy uống rượu nữa, uống cái này.” Đã có chút quá chén, Thường Dịch cũng không quản cái gì được đưa đến tay, “Ừm ực” uống mấy ngụm, lại thả thật mạnh cái chai lên bàn, còn một ít nước bắn ra ngoài. Anh không thêm để ý xung quanh, lớn tiếng nói “Quản lý, nếu anh là con gái, có đánh chết tôi tôi cũng muốn lấy anh.”

Không may là, âm nhạc phía sau vừa dứt, trong phòng thuê chung yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng “tuyên ngôn tình yêu” của Thường Dịch vang vọng. Mọi người đầu tiên là sửng sốt trong chốc lát, sau đó không nhận được mà cười ha ha. “Tổ trưởng mà tỉnh lại, nếu phát hiện ra mình cầu hôn với quản lý thì chắc chắn sẽ hôn mê mất.”

“Đúng thế đúng thế, phỏng chừng sẽ bị dọa ngất. Còn lớn tiếng như vậy.”

“Tổ trưởng, anh nói thật hay giả đấy?” Cao Quý dùng sức vỗ vỗ Thường Dịch, cười cười còn muốn quay lại nói chuyện với Đới Thanh, đã thấy anh mỉm cười đứng lên, “Vừa rồi quên không nói, hôm nay tôi còn có chút việc, không thể cùng các cậu thâu đêm.”

“Quản lý, không phải là anh mất hứng đấy chứ?”

“Mọi người cao hứng như thế, làm gì vì một câu nói say của tổ trưởng mà tức giận nha?”

“Đúng vậy.”

Đới Thanh mỉm cười lắc đầu, “Không phải như vậy, các cậu nghĩ nhiều quá. Thật sự là tôi có việc, vừa rồi quên chưa nói. Thường Dịch uống say quá rồi, tôi đưa anh ấy về trước, các cậu cứ chơi vui vẻ.”

“Quản lý, thực sự anh không giận à?”

“Không, nếu giận, tôi còn đưa anh ta về sao? Thật sự là không giận.”

“Anh cũng biết tổ trưởng là người bộc trực, kỳ thật anh ấy không có ý đó đâu.”

“Các cậu nghĩ gì thế! Tôi nhỏ mọn như vậy sao?” từ đầu đến cuối, Đới Thanh vẫn duy trì dáng vẻ mỉm cười, lúc nâng Thường Dịch dậy, Cao Quý không tự giác mà đứng dậy đỡ cho anh, “Em giúp anh.”

Đới Thanh nhìn cậu một cái, cũng không từ chối.

Ra đến cửa, Cao Quý vốn nghĩ rằng Đới Thanh muốn gọi xe, lại nhìn thấy anh đi về phía bãi đỗ xe, mới biết là anh chuẩn bị tự mình đưa Thường Dịch về nhà. Trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết được là Đới Thanh có giận Thường Dịch hay không.

“Quản lý, anh...” Cao Quý thử thăm dò hỏi anh, “Anh thực sự là có vấn đề à!”

“Tôi không có giận.” Đới Thanh giúp Thường Dịch ngồi vào ghế sau, đóng cửa lại, vỗ tay với Cao Quý, “Vào đi, từ từ mà chơi.”

“Vâng.” Cao Quý đứng đó, nhìn xe của Đới Thanh chậm chậm rời đi. Đột nhiên cậu mắng to mình ngu ngốc, sau đó liều mạng chạy theo xe của Đới Thanh.

Đới Thanh nhìn gương chiếu hậu thấy Cao Quý đuổi theo, vì thế dừng xe, ló đầu ra hỏi cậu “Làm sao thế? Cậu còn việc gì sao?” Cao Quý thật vất vả mới chạy đến xe Đới Thanh, chống hông thở dốc, “Anh... anh nói dối...”

“Sao?”

“Anh... muốn... nếu có việc, như thế nào lại có thời gian chở tớ trưởng về nhà? Anh... chính là mất hứng. Bị coi là phụ nữ mà cầu hôn có nghiêm trọng như vậy thật sao?”

Bị Cao Quý vạch trần, Đới Thanh cũng không phản bác. Anh chậm rãi cúi đầu, cười khổ “Có một số việc cậu sẽ không hiểu được đâu.”

“Có gì không hiểu a. Anh mất hứng, cùng lắm thì lần sau chúng em sẽ không trêu như thế nữa. Vì sao phải giả vờ là không có việc gì?” Cao Quý hít sâu một hơi, mở cửa xe ra, ngồi vào trong xe “Em cùng với anh đưa tớ trưởng về. Sau đó chúng ta quay lại ăn mừng được chứ?”

“Vậy còn bọn Tiểu Trương Tiểu Lý?” Đới Thanh có chút trở tay không kịp nhìn Cao Quý, đối với đề nghị bất ngờ của cậu không biết là nên đồng ý hay là nên từ chối thì tốt hơn.

“Gọi điện thoại cho họ, nói chờ chúng ta một chút.” Cao Quý trừng mắt với Đới Thanh, kéo đai an toàn đeo vào, “Em vốn muốn mời anh ăn cơm mà, cuối cùng lại thành ra bao toàn tớ, áo khoác của em để cho họ mang về là được rồi.”

Nhìn thấy Cao Quý có chút trẻ con bá đạo, Đới Thanh cười lắc đầu, một lần nữa khởi động xe.

“Tùy hứng.”

“Em còn nghĩ anh sẽ mắng em là lông bông ý.”

“Hết sức lông bông.”

“Người không lông bông thì uống thiếu niên. Cái này nói nên rằng em còn rất trẻ mà.”

Hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

*

Sau khi đưa Thường Dịch về nhà, hai người lái xe tìm chỗ ăn cơm. Cao Quý nhìn bên đường có sạp hàng bán ma lạt năng, quay đầu sang hỏi Đới Thanh: “Quản lý, có dám ăn quán ven đường không?”

“Sao?” Đới Thanh sững sốt một chút, còn chưa hiểu được ý của Cao Quý liền thấy cậu chỉ chỉ vào sạp hàng phía trước.

“Lúc còn đi học, em thường hay ăn ở quán ven đường. Quản lý có ngại vệ sinh không?”

“Tôi không có bệnh sạch.”

Đỗ xe ở ven đường, hai người một trái một phải xuống xe.

Cao Quý cao giọng gọi “Ông chủ, có gì ngon không?”

“Cái gì cũng có, tự mình đến chọn đi.”

“Đồ ăn là có tươi không đó?”

“Đương nhiên là tươi, cháu xem bác lớn tuổi như vậy, chẳng nhẽ còn làm cái chuyện thiếu đạo đức như vậy à?” Cụ ông bày hàng có vẻ không vui.

“Cậu ấy hay nói đùa thôi bác ạ.” Đới Thanh trừng mắt Cao Quý một cái, người nào đó vẻ mặt vô tội, tính trẻ con nhếch miệng lên cười.

Hai người chọn xong liền tìm chỗ ngồi xuống. Đới Thanh cầm hai đôi đũa, một đôi đưa cho Cao Quý, nói đùa: “Cậu mời tôi ăn cái tốn ít tiền nha.”

Cao Quý nhú mày, da mặt dày nói: “Em cũng không thể so với quản lý mà. Chúng em là vừa mới vào công ty, có thể tiết kiệm được liền tiết kiệm.”

Đới Thanh nhìn cậu ta, “Cậu có khả năng như vậy, sớm muộn gì cũng vượt qua tôi thôi.”

“Quản lý thực sự rất có thực lực, chỉ có điều anh không giống em, ít dã tâm. Em là loại người liều mạng tiến lên, còn quản lý hình như không phải.”

“Tôi già rồi...” Đới Thanh còn chưa kịp nói xong đã bị Cao Quý chặn lại “Nào có...”

Đới Thanh cong khóe môi, cười khỏ một chút, bất động thanh sắc nói, “Không phải cậu đã nói có một người cậu chỉ lớn hơn sáu tuổi? Tôi lớn hơn cậu tám tuổi, xem như là bề trên của cậu rồi.”

“Anh mà không nói em cũng quên, nhìn anh rất trẻ mà.”

“Nhưng mà trên thực tế thì hơn rất nhiều.”

“Vây cũng không sao,” Cao Quý nghĩ nghĩ, nở nụ cười, “Nói như vậy quản lý càng phải cố gắng chăm sóc em a.”

Đới Thanh quay đầu nhìn về phía ông bác ma lạt năng bên kia, nhẹ nhàng nói một câu, “Được.”

“Quản lý nhìn gì thế?” Cao Quý nhìn theo ánh mắt Đới Thanh, chỉ thấy ông bác cười cười mang cái gì đó ra.

“Hơi đói, xem ăn cái này có ngon không?” Đới Thanh quay đầu cười với Cao Quý, hỏi hần, “Không phải là chúc mừng sao? Chúng ta gọi ít rượu uống đi.”

“Xe làm sao bây giờ?”

“Cho nó nghỉ ngơi.”

Không nghĩ Đới Thanh cũng có loại hài hước nà, Cao Quý cười lớn gật đầu.

“Được!” Tuy rằng uống rượu không say có điểm lãng phí, nhưng mà chúc mừng mà không có rượu thì quả thực là cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Thấy Cao Quý gật đầu, Đới Thanh quay ra gọi ông bác một tiếng, “Bác ơi, cho ít rượu đến đây đi!”

“Bia?”

“Có rượu trắng không?”

“Hai người trẻ tuổi các cậu chê già này không có rượu tốt phỏng?” ông bác cười lớn cầm ra một chai nhựa to, “Đây là bạn của già này cho, chính ông ấy ủ, độ cồn rất cao, muốn uống không?”

Đới Thanh nhìn Cao Quý một cái, thấy mặt cậu hưng phấn như trẻ con, hỏi cậu “Muốn thử không?”

“Đương nhiên muốn. Em muốn xem xem có thể khiến quản lý gục không.”

“Vây thử xem, dù sao lâu rồi không có say.”

Sau khi rượu được đưa lên, Cao Quý bị cách uống rượu của Đới Thanh làm sợ hãi. Về cơ bản, anh là loại người sẽ không để sót rượu, chỉ cần uống một ngụm, hết sạch, sau đó mỉm cười nhìn cậu nói “Đến lượt cậu.”

Vốn cậu chỉ định vui đùa, nhưng mà Cao Quý tuổi trẻ khí thịnh bị kích tướng, ý định vui đùa trong đầu liền biến thành nhất định phải phân thắng thua mới chịu. Vừa rót vừa uống, Đới Thanh uống nhanh, cậu cũng uống nhanh không kém.

Ông bác kia nói không sai, rượu này đúng là loại mạnh. Lúc vừa uống vào miệng thì cay nồng, nếu là người không uống rượu quen mà ngửi thấy thì liền say, bọn họ lại uống những hơn mười chén.

Ông bác vừa xoa người một chút mà rượu đã bị xử lý gần một nửa, uống thêm nữa, tốc độ của Đới Thanh dần chậm lại. Ngay cả Cao Quý có thể chất đặc thù mà cũng không nhận được có cảm giác choáng váng, huống chi Đới Thanh là loại tử lượng được luyện ra? Bởi vì uống rượu ở mức nhất định, vượt qua độ đó, anh ngược lại còn dễ say hơn người thường, càng say khó chịu hơn nữa.

Nhìn thấy sắc mặt Đới Thanh ngày càng trắng, Cao Quý có chút hối hận chính mình xúc động, nhìn Đới Thanh cứ uống tiếng, nhanh chóng kêu dừng, cướp chén rượu của anh, “Được rồi, quản lý, chúng ta dừng ở

đây thôi. Chúng ta uống hết rượu của bác ấy rồi, đợi lát nữa bác ấy nhìn thấy, không biết đau lòng thành bộ dáng gì nữa.”

Đối Thanh chỉ mỉm cười, một câu cũng không nói, nhẹ nhàng đẩy Cao Quý ra, ngửa đầu uống một chén, sau đó chậm rãi cười ra tiếng, nhỏ giọng nói “Chén này đi vào, đã sắp không được. Không được. Không được. Không được.” anh nói vào tiếng không được, ngẩng đầu nhìn Cao Quý, chỉ là lẳng lặng nhìn, cũng không nói thêm gì.

4. Chương 4

Tối hôm đó, Đối Thanh uống rất nhiều. Cao Quý vốn còn nghĩ Đối Thanh không có cao lớn thô kệch như Thường Dịch, gầy như vậy chắc công về cũng không có vấn đề. Kết quả lại không như vậy, Đối Thanh là một người khá thú vị. Cho dù say cũng chỉ im lặng, thậm chí còn ôn nhu hơn so với bình thường. Mặc kệ cậu nói cái gì anh cũng chỉ mỉm cười.

Lúc đưa anh về nhà, anh cũng từ chối yêu cầu của Cao Quý, tự mình nói địa chỉ với lái xe. Nếu không phải là sắc mặt của anh nhìn không ổn thì Cao Quý thực sự sẽ nghi ngờ rằng anh căn bản không có say. Thậm chí trước khi xe chuyển bánh còn quay lại bảo cậu về nhà phải ăn lót dạ.

Đều đã say nhưng bản tính chăm sóc người khác vẫn còn, Cao Quý thật là có một cảm giác bị thất bại. Chưa từng gặp người nào như vậy, thực sự là ấn tượng sâu sắc. Đối với Cao Quý mà nói, Đối Thanh là một sự tồn tại đặc biệt.

Vốn còn nghĩ, lúc gặp anh ở công ty phải trêu một phen mới được, nhưng là sự tình lại có thay đổi, thậm chí còn khiến cho Cao Quý có cảm giác trở tay không kịp.

Ngày hôm sau đi làm, Cao Quý vừa vào công ty, mọi người đều hướng về phía cậu mà nhao nhao. Đối với việc cho bọn Tiểu Lý leo cây, Cao Quý cũng cảm thấy thật có lỗi. Cho nên nhận phạt bằng cách mời mọi người ăn trưa, vốn mọi người đều muốn đi, đáng tiếc là tổng công ty bắt ngờ có việc liền gọi Đối Thanh đi, vì thế liền biến thành bữa trưa của nhóm Thường Dịch.

Vì phải chờ một thời gian dài nên mọi người đều oán hận không thôi, muốn trừng phạt Cao Quý một chút, vì thế liền chọn nhà hàng cao cấp gần công ty.

Mọi người vừa nói cười vừa đi, đặc biệt nói đến đoạn tổ trưởng cầu hôn kia, mỗi người đều cười đến phát nghẹn. Thường Dịch cũng cười ha ha giải thích “Nếu ta là đồng tính luyện ái, ta thực sự sẽ yêu quản lý. Đàn ông dịu dàng như vậy, tìm đâu được người tốt như thế.”

Vì Cao Quý biết Đối Thanh để ý đến chuyện này nên cũng chỉ cười mà không xen vào phụ họa.

Sắp đến nhà hàng, Cao Quý nhìn thấy một cửa hàng quần áo cao cấp, trong gian hàng bày ra nhiều cà vạt nhìn rất khá. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Cao Quý là, những cà vạt này thật hợp với Đối Thanh.

“Nhanh lên Tiểu Cao. Sợ tốn tiền nên đi chậm hả?” ba người đi trước quay đầu nói với cậu.

“Đến đây đến đây” Cao Quý phát tay với bọn họ, “Mấy người vào trước đi, em đi mua chút đồ.”

“Vậy chúng tôi gọi món trước a.” Mọi người cười nói rồi đi.

Cao Quý cười lắc đầu, đẩy cửa đi vào cửa hàng kia.

“Tôi muốn lấy chiếc cà vạt trong tủ kính kia.” Cao Quý mỉm cười nói với nhân viên cửa hàng.

“Vâng.” Nhân viên lễ phép lấy cà vạt cho cậu.

“Đắt phết nhỉ.”

“Làm bằng tơ lụa chính cống mà.”

Cao Quý cười lắc đầu, hàng hiệu đắt là đương nhiên.

“Anh có mua không ạ?”

“Gói vào cho tôi.” Cao Quý nghĩ nghĩ rồi nói, “Gói đẹp vào nhé, tôi mang đi tặng mà.”

“Vâng.”

Cầm gói cà vạt tinh xảo đi, Cao Quý an ủi bản thân, tốt xấu gì cũng bớt được tiền gói quà. Huống chi cà vạt này thực sự rất hợp ý cậu, đắt chút cũng đáng. Đới Thanh giúp cậu nhiều như thế, chỉ mời anh ăn chút ma lạt năng còn bắt anh uống quá chén, nếu không mua chút quà bồi thường, thế nào cậu cũng không thoải mái.

“Tiểu Cao, cậu lè mề thật đấy.”

“Rùa phải gọi bằng cụ.”

“Ồ sên phải gọi bằng cụ.”

“Không cần châm chích em như thế đi.” Cao Quý mỉm cười tìm chỗ ngồi, “Gọi đồ ăn chưa?”

“Chúng tôi gọi xong rồi, không khách khí đâu nha. Cậu muốn ăn gì?” Thường Dịch làm bộ dáng đúng lý hợp tình.

“Tổ trưởng, em phát hiện anh chẳng giống quản lý chút nào hết á.” Cao Quý nhìn thực đơn, chọn thêm hai món mình thích, đùa cợt với Thường Dịch.

“Cậu là người mới có tiềm năng nhất, tương lai khẳng định là sẽ thay chỗ tôi. Hiện tại trước hết làm quen với thân phận mời khách đi.”

“Cư nhiên còn có như vậy.” quả thực là vẻ mặt khinh thường.

Đang lúc mọi người cười đùa thì cách bàn đó không xa có một cô gái nghe được tiếng Cao Quý liền quay đầu. Bị tiểu Lý háo sắc phát hiện, đẩy đẩy Cao Quý: “Tiểu Cao, người đẹp kia có phải quen cậu hay không? Cứ nhìn cậu chăm chăm.”

“Cậu thật nhàm chán!” vừa cười mắng Đới Thanh vừa quay đầu, thấy khuôn mặt quen thuộc kia, sững sốt một chút, hóa ra là bạn gái cũ. Thực sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng a.

Có điều nếu đã nhìn thấy nhau thì Cao Quý vẫn phi thường có phong độ mà đứng lên, lễ phép chào hỏi: “Lâu lắm không gặp em.”

“Không nghĩ tới gặp anh ở đây. Thật là khéo quá.” Hoàng Y Ly cũng thoải mái gật đầu chào cậu.

“Đây là đồng nghiệp của anh. Còn đây là bạn học cũ của em.” Đơn giản giới thiệu hai bên, Cao Quý có dự định tiếp tục nói chuyện, vì thế nói thêm một câu: “Bọn anh đến ăn trưa.”

“Em thì rồi quá nên đến đây giết thời gian.” Ánh mắt Hoàng Y Ly đảo qua Cao Quý cùng đồng nghiệp của cậu, nói thêm một câu: “Anh bạn như vậy chắc không có thời gian nói chuyện đâu nhỉ.”

“Ừ, anh bận lắm.” đã là chuyện quá khứ, Cao Quý chưa từng có nửa điểm lưu luyến.

“Hừ, anh vẫn chẳng thay đổi chút nào.” Hoàng Y Ly cười lạnh lắc lắc đầu, cực độ oán giận mà lườm Cao Quý một cái.

“Em cũng vậy.”

“Vậy thì không quấy rầy các anh nữa, em đi trước.” Ném thực đơn mới mở lên bàn, Hoàng Y Ly đứng lên, rất có phong độ mà rời đi. Khăn quàng cổ xinh đẹp bay bay trong gió, thoảng thoảng mùi nước hoa thanh nhã.

Tuy rằng không có ý nói lại tình xưa thì ngắm gái đẹp cũng là một điều thích thú. Nhất là vị đại tiểu thư kia nhìn thực không tồi chút nào. Cao Quý nghĩ lại, hình như mấy cô bạn gái cũ của cậu đều khiến người ta phải ngưỡng mộ. Người nào người nấy đều xuất sắc, đáng tiếc là cậu lại chỉ thích mỹ nhân ôn nhu.

“Ai, Tiểu Cao a, cậu đúng là lợi hại mà. Gái đẹp thế là bạn học của cậu sao?”

“Cô ấy có bạn trai chưa? Hay là giới thiệu cho tôi đi.”

“Trừ bỏ tính tình có chút không tốt thì kỳ thật người cũng khá.” Đối với yêu cầu của cấp trên, Cao Quý tốt bụng mà nhắc nhở.

“Cậu biết rõ như vậy nhất định là trước đây có quan hệ mờ ám đúng không?”

“Thành thật trả lời đi, có không?”

“Chắc là thế đi. Không cần hỏi, nhìn mặt cậu ta biết liền à.”

Đối với sự truy sát của mọi người, Cao Quý học theo một chiêu của Đới Thanh, cười như không đáp. Tiện đà lại lái sang chuyện khác “đồ ăn đến rồi, vẫn là nhanh ăn rồi về thôi.”

Đối với thái độ như vậy mọi người đương nhiên là không vừa lòng. Vậy là Cao Quý bị đuổi giết trong suốt bữa ăn, thậm chí về đến công ty rồi vẫn không được buông tha, không buộc cậu nói ra thì không bằng lòng.

Đối với loại tra khảo này, Cao Quý vẫn nhất quyết tuân thủ phẩm chất cao quý – đánh chết cũng không nói.

Cậu càng như vậy, mọi người càng truy sát ác liệt hơn, to tiếng ầm ỹ, Đới Thanh liền nhìn thấy. Cao Quý giống như chuột chạy qua đường bị mọi người vây lấy. Thấy anh liền bày ra bộ dáng thấy người thân, hô to cứu mạng.

“Quản lý, nếu anh không đến, em sẽ bị mọi người giết mất.”

“Đâu có. Quản lý, thằng nhãi này không thành thật. Rõ ràng có cô bạn xinh như thế mà lại sống chết không thừa nhận.” Thường Dịch tóm tắt câu chuyện, cuối cùng hỏi một câu, “Quản lý, anh nói xem có phải là đáng chém không?”

“Một cô nàng đẹp như mộng a, hơn nữa xem quần áo và cách nói chuyện, gia cảnh hẳn cũng khá lắm. Em cũng muốn có gấu như thế.”

“Tiểu Cao ngay cả người ta tính tình không tốt lắm cũng đều biết, có thể khẳng định là bạn rất tốt rồi, Còn sống chết không chịu nhận thôi.”

“Cậu với cao rồi, ta thấy trong phòng cũng có một vài em xinh tươi vụng trộm viết thư tình cho Tiểu Cao rồi. Người ta đẹp trai ngồi ngồi, ai kêu các cậu lớn lên nhìn giống cổ đại ven đường như vậy?”

“Mấy em tài vụ chưa chồng viết thư tình? Lại là chuyện gì nữa đây! Đồng chí Tiểu Cao giữ bí mật cũng tốt quá đi.”

Đối với việc bị oanh tạc này, Cao Quý quả thực là dở khóc dở cười. Đàn ông tám chuyện quả thực cũng không thua kém các chị em phụ nữ là mấy, thậm chí còn hơn nhiều. Nếu đã chia tay thì thừa nhận làm gì. Về phần chuyện cô nàng tài vụ chưa chồng mà có con, mọi người cũng không tiện nói thêm. Bàn tán thì phi sau lưng người khác là không tốt.

Do đó mọi người có truy vấn như thế nào thì cậu vẫn chạy trốn chết, sống chết không thừa nhận.

Ngay tại lúc mọi người chỉ lo truy vấn Cao Quý thì ai cũng không để ý đến khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Đới Thanh. Thậm chí đợi đến lúc mọi người yên tĩnh trở lại, Đới Thanh đã quay về văn phòng.

Hỏi nửa ngày cũng không cạy được miệng Cao Quý, mọi người chỉ có thể oán hận rời đi. Sau đó, Cao Quý mang cả vật gỗ cửa phòng Đới Thanh, sau khi được phép liền đẩy cửa đi vào.

“Quản lý, tặng anh cái này.” Đặt gói quà tinh xảo lên bàn, “Cám ơn anh lâu nay đã chiếu cố em.”

“Không cần đâu, cậu cảm lại đi.” Đới Thanh cũng không ngẩng đầu lên mà từ chối luôn, “Tôi cũng không làm gì cho cậu, đừng nghĩ nhiều.”

“Anh xem một chút đi, em thấy nó rất hợp với anh.” Nghĩ là Đới Thanh đang khách sáo, Cao Quý lại thành tâm đề cử một lần nữa, “Nhất định sẽ hợp với anh.”

Đới Thanh ngẩng đầu, tháo kính xuống xoa xoa trán, thở dài: “Thực sự không cần. Tôi cũng không phải đặc biệt chiếu cố cậu.” Anh lặp lại một lần nữa.

“Là như thế sao? Vậy quên đi.” Vốn Cao Quý có lòng tự ái cao, ý tốt bị từ chối những hai lần, cậu tự nhiên cũng không có khả năng tiếp tục mặt dày nữa.

Huống chi cậu cũng không biết là mình làm sai chỗ nào, đối với thái độ ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm nhìn của Đới Thanh cũng rất bất mãn, nhưng vì người ta là thủ trưởng nên không thể nói thêm gì, chỉ có thể xoay người rời đi. Trong lòng cũng buồn bực đến cực điểm.

Tiện tay đem quà đặt vào ngăn kéo, Cao Quý mở máy tính, tùy tiện mở trò chơi ra, để mình bình tĩnh lại.

*

Vốn nghĩ là Đới Thanh chỉ mất hứng một lúc, có thể gặp khó chịu ở chỗ nào đó nên thái độ mới kỳ lạ như vậy. Nhưng càng về sau, Cao Quý lại càng phát hiện chuyện không đơn giản như vậy.

Sau lần bị Đới Thanh từ chối, quan hệ của bọn họ liền trở nên kỳ lạ. Đới Thanh gần như biến cậu thành người vô hình. Quả thực là trắng trợn lẩn tránh cậu. Cho dù có lúc tầm mắt giao nhau thì Đới Thanh cũng vội quay đầu đi chỗ khác. Quả thực coi cậu như chất độc không bằng, ngay cả liếc mắt một cái cũng khó khăn, sợ làm bẩn mắt anh.

Cuối cùng ngay cả đến người thần kinh thô như Thường Dịch cũng nhìn ra vấn đề, liền ám chỉ một hồi, nếu có việc gì sai thì phải giải thích cho quản lý, quản lý không phải là người nhỏ nhen, chỉ cần thái độ thành khẩn một chút liền được tha thứ.

Cao Quý oan ức muốn chết. Cậu thực sự hoàn toàn không biết chính mình mắc tội gì với Đới Thanh. Cậu cũng muốn biết a. Căn bản không làm gì cư nhiên bị biến thành hộ gia đình bị cự tuyệt lui tới. Cậu không khỏi nhớ đến những lần cùng với Đới Thanh, những khi hai người cùng ăn cơm, hay là nét mặt của Đới Thanh, nhưng cho dù là như vậy, cậu vẫn không lần ra được đầu mối gì.

Một thời gian sau, khó chịu biến thành bất mãn. Đới Thanh càng ngày càng lẩn tránh nghiêm trọng khiến Cao Quý phẫn nộ. Một thủ trưởng vốn ôn nhu với mình như vậy, tự nhiên trong khoảng khắc bị người tẩy não, trong nháy mắt liền trở thành người khác. Chính mình vô tội ở giữa vừa bị ghẻ lạnh vừa chịu hiểu lầm của đồng nghiệp. Thực là không thể nhịn nữa mà.

Chuyện này nếu không làm rõ thì Cao Quý cảm thấy sẽ mất ngủ mất, khẳng định sẽ chết sớm cho mà coi. Loại coảm giác này giống như có một cây kim trong lòng, đâm, đâm, đâm, nhất thời sẽ không chết, nhưng lúc đâm sẽ đau, nhớ tới lên đau. Nếu như vậy còn không bằng đâm hẳn một dao. Không được, phải làm cho ra nhẽ.

Sau khi quyết định, Cao Quý chọn một buổi sáng đến công ty. Chuẩn bị lúc ít người liền hỏi Đới Thanh. Nhưng đợi cho đến lúc công ty đông người rồi Đới Thanh mới đến, lúc đi qua bàn của Cao Quý, người mù cũng nhìn ra được là anh đang chạy trốn vào văn phòng.

Thực ngoan cố mà, ngay cả thời gian đi làm cũng chọn lúc mọi người đã đến đông đủ, ngay cả thói quen cuộc sống cũng sửa, có thể thấy cậu đã biến thành tội nhân tày trời như thế nào. Cao Quý nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn màn hình một hồi.

Đến giữa trưa, Cao Quý thấy Tiểu Trương cùng đi ăn cơm. Cậu chờ mấy người đi liền tới trước cửa phòng anh. Trong lòng âm thầm thì, trốn, xem anh trốn tới khi nào? Cho dù là muốn người chết thì cũng phải cho người ta rõ nguyên nhân chứ. Nào như cậu bị người ta ghẻ lạnh mà chẳng biết vì sao? Không hỏi ra nguyên nhân, cậu sẽ không mang họ Cao nữa.

Chờ người trong văn phòng đi hết khoảng mười phút. Đới Thanh trong tay còn cầm bánh mì mở cửa ra. Vừa đi ra liền thấy ánh mắt phẫn nộ đến cực điểm của Cao Quý, anh cúi đầu, làm bộ như không nhìn thấy rồi trốn ra chỗ uống trà. Không thể kiềm chế được, Cao Quý cũng đẩy cửa đi theo vào.

“Quản lý, rốt cuộc là em làm sai chỗ nào? Anh không hài lòng ở đâu? Vì sao lại đối với em như vậy?”

“Tôi không hiểu cậu nói cái gì.” Đới Thanh xoay người ánh mắt chột dạ chuyển vòng vo.

“Anh nói dối, gần đây anh bất mãn với em. Nhưng em đã làm gì khiến anh giận như vậy? Trước đây anh có thể đâu.” Cao Quý chuyển đến trước mặt anh, buộc anh đối diện với cậu.

“Tôi thực sự không có, cậu đừng nói bừa.” Đới Thanh làm bộ không có việc gì mà pha trà, hành động này hoàn toàn chọc giận Cao Quý, cậu một tay đánh bay chén trà, hét to lên: “Không nói liền quên đi, chưa từng thấy ai đùa giỡn người khác như vậy.”

“Cậu điên rồi à?” nhìn thấy Cao Quý bị nước sôi làm bỏng tay, Đới Thanh vội vàng kéo cậu đến chỗ vòi nước lạnh, còn vội vàng ngắt đầu hỏi cậu: “Có đau không, có đau không?”

“Trong phòng tôi có cao bạc hà, cậu xả nước để tôi đi lấy. Nhất định phải hứng nước không được ngừng, nếu không hay là đi bệnh viện đi, nhờ miệng vết thương nhiễm trùng sẽ phiền toái.”

Một phút trước còn tức giận đến bùng nổ nhìn Đới Thanh vội đến phát run, trong đầu liền nảy ra một ý tưởng “Quản lý, không phải là anh thích em đấy chứ?”

Đới Thanh liền cứng người, sững sờ ở nơi đó như bị đóng băng. Chỉ là khuôn mặt trắng bệch như vậy cũng khiến Cao Quý sợ hãi dừng. Lúc Cao Quý hỏi cũng chưa từng nghĩ tới: một người cũng có thể có vẻ mặt như vậy, tái nhợt, tuyệt vọng và bi thương. Tựa như giấy tiếp theo sẽ là tận thế.

Sau đó, tựa như một kẻ tù nhân, Đới Thanh cúi đầu, trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng gạt đầu, nói một câu “Ừ.”

Một người coi trọng bữa sáng như vậy lại đem bữa sáng cho người khác; phương án đầu tiên thất bại liền yên lặng tìm quán rượu mời cậu nói chuyện, thậm chí hôm sau còn lái xe đến nhà cậu chờ, chỉ vì muốn cùng cậu đi xem người khác làm phương án.

Chỉ là một cơn nóng sốt nhẹ như vậy lại khoa trương đi mua thuốc cho mình, lúc mọi người tăng ca còn mua đồ ăn nhanh về, người chú trọng bề ngoài như Đới Thanh, lại thà rằng mang cà vạt bẩn chứ không để cậu lưu ấn tượng không tốt với cấp trên.

Hao tâm tổn trí như vậy quan tâm cậu, giúp đỡ cậu, lại ở những lúc cậu cảm ơn mà cẩn thận phủ nhận. Thông minh như Cao Quý tại một khắc kia liền hiểu được, cũng không phải là Đới Thanh ôn nhu hơn người, mà là thích cậu! Vì thích cậu nên mới đối với cậu tốt như vậy.

Nếu không phải vì Đới Thanh là đàn ông, mà Cao Quý lại chưa từng nghĩ đến chuyện thích đàn ông, thì lấy kinh nghiệm nhiều năm như vậy, cậu hẳn phải sớm hiểu được tâm tư của anh. Bởi vì cậu nhỏ hơn anh tám tuổi, cũng không trách được mỗi lần Đới Thanh kêu già. Nghe được lời Thường Dịch nói nếu quản lý là con gái sẽ cưới anh, trách không được vẻ mặt anh mất tự nhiên như vậy.

Nhưng vốn Cao Quý không có suy nghĩ theo hướng kia, hiện tại nghĩ lại liền ra đáp án, hết thấy lại dễ hiểu như vậy. Thủ trưởng xuất sắc ôn nhu kỳ thật là tự ti, nghe thấy mình có bạn gái xinh đẹp lại có thư tình của nữ đồng nghiệp liền tự ti mà lùi bước. Lúc trước né tránh cậu chắc cũng là vì ghen với lại nghĩ muốn buông tay nên mới có thể quyết tuyệt như thế.

Cao Quý bình tĩnh nhìn Đới Thanh, trong đầu suy nghĩ luân chuyển, tự nhiên sinh ra một cổ dào dạt đặc ý. Hóa ra người đàn ông mình tôn trọng cư nhiên lại thích mình. Nhìn biểu tình trên mặt anh, một người lúc tỏ tình lại tuyệt vọng như vậy. Có lẽ sức ép tâm lý của anh vượt xa sự tưởng tượng của cậu.

Yêu đương với đàn ông? Cao Quý chưa từng nghĩ đến chuyện này. Lúc gặp phải cũng không có cảm giác ghê tởm, có lẽ trời sinh cậu là người song tính luyến ái. Cao Quý bình tĩnh phân tích bản thân, một nửa xuất phát từ đồng tình, một nửa xuất phát từ mục đích lợi ích mà làm ra một kết quả có lợi với cậu.

Hay là thử kết giao xem, nếu Đới Thanh thực sự thích cậu như vậy. Những chuyện anh làm trước đây cũng khiến cậu cảm động, cũng rất thoải mái. Tuy là đàn ông nhưng trên thực tế lại khá phù hợp với yêu cầu của cậu.

Đầu tiên là xinh đẹp, vượt qua tiêu chuẩn xinh đẹp của người thường. Lông mi dài cong vút, ánh mắt sáng ngời, làn da trắng nõn, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi.

Tiếp đó là ôn nhu, vượt qua tiêu chuẩn ôn nhu của người thường. Tốt tính đến mức này quả thật là hiếm gặp. Hơn nữa điều khiến Cao Quý luyến tiếc buông tay là, ôn nhu này không phải giả vờ, mà là bẩm sinh.

Nếu là giả vờ thì sớm muộn cũng lộ ra bản tính thật, Cao Quý không phải là chưa từng kết giao với bạn gái ôn nhu. Lúc yêu nhau, các nàng cũng nguyện ý ôn nhu cố gắng duy trì tình cảm, nhưng cuối cùng cũng

không có cách nào che giấu chính mình, cho đến lúc tan rã trong không vui, chỉ có thể nói là tính cách không hợp.

Huống chi người đàn ông này rất xuất sắc, đối với một người một lòng hướng về phía trước như Cao Quý mà nói, có một phần tình cảm cuồng dại như vậy, mọi việc sẽ thuận lợi. Tiền đồ thuận lợi tương lai sáng lạn. Mặc kệ là theo chiều hướng nào thì Cao Quý cũng không có khả năng từ chối.

Lúc Đới Thanh nói “ừ” khiến Cao Quý rung động một chút, anh khổ sở lại tuyệt vọng như vậy, quả thực chỉ cần cậu lắc đầu thì sẽ là tận thế đối với anh. Dù sao cũng là một người thích mình, mà thích một người thì không có gì là sai cả. Cho nên Cao Quý cũng thực tự nhiên giữ chặt Đới Thanh, hỏi anh “Vậy muốn kết giao không?”

“Sao cơ?” anh mở to hai mắt trừng Cao Quý, tựa như hoàn toàn không thể tin được những gì cậu nói.

Về mặt của anh thực sự rất đáng yêu, không hề giống một người đàn ông đã ba mươi hai tuổi mà ngược lại, giống một đứa nhỏ mười tuổi hơn. Cao Quý thấy trong lòng mềm nhũn, nở nụ cười: “Em hỏi anh, muốn kết giao không? Quản lý!” hai chữ cuối cùng Cao Quý cố gắng nâng lên.

Quả nhiên theo suy đoán của Cao Quý, nghe đến hai chữ quản lý này, Đới Thanh run rẩy, môi run một lúc mới lắp bắp hỏi, “Cậu, cậu là đang nói đùa phải không?”

“Em nhàn chán như vậy sao?”

“Tôi là cấp trên của cậu, còn lớn hơn cậu nhiều tuổi như vậy, gần như là trưởng bối của cậu rồi. Lại là đàn ông... cậu, cậu không phải là loại người này, làm sao có thể...” quả thực giống như tự ngược, Đới Thanh quả trách chính mình. Nhưng là cho dù anh khẩn trương nắm chặt bàn tay, các đốt ngón tay trắng bệch, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào Cao Quý, không buông tha bất kỳ biểu tình dù là nhỏ nhất trên mặt cậu.

Đối với dũng khí của anh, Cao Quý nể phục, vì thế cậu cúi đầu, không hề ngại ngần mà hôn lên môi anh một cái, “Em cũng không biết em là loại người như vậy. Có điều em thích mỹ nhân ôn nhu, vừa vặn quản lý chính là người như thế. Huống chi anh thích em như vậy, kết giao thử một lần thêm sao.”

Mới đầu Cao Quý muốn hôn lên trán anh, nhưng thấy bờ môi của anh liền thực sự động tâm mà hôn lên. Thậm chí nhìn thấy anh vì mình gọi quản lý mà khẩn trương, cư nhiên ác liệt nghĩ, nếu tiến thêm một bước quan hệ, Đới Thanh bị gọi như vậy chắc chắn sẽ thật gợi cảm, cậu liền có điểm hưng phấn chờ mong.

5. Chương 5

Tình yêu có đôi khi không hẹn mà gặp. Mà trong cuộc đời, những chuyện không hẹn mà gặp cũng có rất nhiều, không riêng gì tình yêu.

Ngày đó ở trong phòng uống nước của công ty, trước khi mọi người đến, Cao Quý rót cục đã buộc Đới Thanh nói ra suy nghĩ của mình. Quyền chủ động vốn ở trong tay Đới Thanh nhưng dưới sự cường thế của Cao Quý, tự nhiên là trao đổi vị trí. Đới Thanh khi bị hôn, nhìn Cao Quý một lúc, sau đó cong khóe môi, nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng đồng ý rồi.

Về phần giữ bí mật cho tình cảm này, cả hai người đều hiểu. Tình cảm nơi công sở vốn hay bị chú ý, hổng hở hai diễn viên chính còn là đồng tính? Cũng may thần kinh của mọi người cũng không đủ mẫn cảm, Thường Dịch lại tự cho là thông minh mà cho rằng Cao Quý cùng Đới Thanh có quan hệ tốt, nhất định là do Đới Thanh tốt tính, tha thứ cho Cao Quý “tuổi trẻ bồng bột”.

Mỗi lần nhớ đến, Cao Quý đều cảm thấy buồn cười. Có điều cũng không thể trách Thường Dịch không đoán được, người đàn ông này có điều kiện xuất sắc về mọi mặt như thế, làm sao lại có thể thích đàn ông? Ai mà đoán được chứ.

“Nghĩ gì thế?” Đới Thanh buông dao nĩa ngẩng đầu hỏi Cao Quý, “Có phải là đồ ăn không hợp khẩu vị không?”

“Không có, ăn ngon mà.” để chứng minh mình không nói dối, Cao Quý cắt cả miếng thịt bò nhét vào miệng, sau khi nuốt xuống rồi vẫn thấy Đới Thanh đang nhìn cậu, “Sao thế? Chê em ăn khó coi?”

“Làm sao có thể chứ?” Đới Thanh nở nụ cười, nói một câu nhẹ nhàng “Tôi thấy em không nói lời nào, nghĩ rằng em buồn.”

“Này, em cũng không phải là con gái, không cần để ý như vậy được không?” cách cái bàn, Cao Quý thân thủ nhẹ nhàng gõ lên trán Đới Thanh một cái. Đới Thanh sợ đến mức giống như con mèo bị giẫm vào đuôi, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, dáo dác nhìn chung quanh. May mắn là chỗ họ ngồi khá kín, đèn cũng khá tối nên không bị ai chú ý, lúc này mới yên tâm thở phào một cái.

Nhìn thấy một loạt động tác khẩn trương muốn chết của Đới Thanh, Cao Quý nhin không được cười, “Sợ cái gì chứ? Chúng ta ngồi xa như vậy, cho dù người ta có nhìn thấy thì cũng chỉ nghĩ là đồng nghiệp, làm sao nghĩ đến chuyện phức tạp?”

Đới Thanh sững sốt một chút rồi gật đầu “Nói cũng đúng, tôi nghĩ nhiều quá.”

Cao Quý làm mặt quỷ rồi tiếp tục ăn thịt bò trong đĩa. Bởi vì hơi lạnh nên hương vị đã có chút không ngon, cho nên cậu nhẹ nhàng nhíu mi.

“Em giận à?” Đới Thanh nhẹ nhàng hỏi.

“Gì cơ?” Cao Quý nghĩ nghĩ, mới hiểu là Đới Thanh hỏi có phải cậu giận vì thái độ vừa rồi của anh không. Vừa định giải thích là vấn đề nằm ở miếng thịt bò, Đới Thanh đã tiếp tục nói.

“Chỉ là tôi không quen loại chuyện như thế này thôi.”

Loại chuyện này? Chuyện gì? Cao Quý cố sức tưởng tượng, bưng tỉnh hiểu ra là chuyện cậu gõ nhẹ lên trán anh. Bởi vì những bạn gái trước đây đều nhỏ tuổi hơn cậu nên cậu quên mất mà lại đem những thói quen trước đây ra dùng trên người Đới Thanh. Nhưng mà ai bảo anh cứ ngồi yên lặng ở đó, rồi thỉnh thoảng còn nói ra những lời nói đáng yêu không hợp tuổi chứ.

Cao Quý nghĩ thấy buồn cười, Đới Thanh đã sắp ba mươi hai tuổi, bộ dáng lại rất xinh đẹp, cho dù ngày thơ ấu thế nào thì chắc hẳn cũng đã yêu đương một vài lần rồi. Thật không biết trước đây anh yêu đương kiểu gì nữa. Nhưng mà thứ nhất, truy hỏi chuyện yêu đương trước kia là ngu ngốc, thứ hai, Cao Quý cũng không cảm thấy có hứng thú với chuyện yêu đương trước kia của Đới Thanh. Cho nên, cậu rất có phong độ mà không hỏi gì cả, chỉ là mỉm cười khuyên anh: “Đừng nghĩ nhiều thế, em không phải là con gái nên không có nhỏ mọn vậy đâu. Sẽ không dễ dàng tức giận như thế, anh yên tâm.”

“Ừ.” đối với sự khoan dung của Cao Quý, Đới Thanh nhẹ nhàng thở ra rồi gật đầu.

Nhìn bộ dáng Đới Thanh như thế, Cao Quý có chút trêu đùa mà nói với Đới Thanh: “Này, quản lý, anh sợ người khác biết chuyện của chúng ta là sợ người ta nói anh dụ dỗ cấp dưới à?”

“Dụ được sao?” Đới Thanh nâng mí mắt, cười, bổ sung một câu: “Lại nói đùa rồi.”

“Em biết rồi.” nói xong Cao Quý đã cắt xong miếng thịt bò nguội lạnh chuẩn bị ăn lại bị Đới Thanh lấy tay giữ lại, “Lạnh, không thể ăn. Đổi đĩa khác đi.”

“Em không muốn lãng phí.”

“Ăn có hại vào người thì làm sao?” Đới Thanh lắc đầu, gọi người thay món. Quay đầu nói với Cao Quý: “Nếu không ngon thì gọi món khác. Hay là chúng ta đi ăn ma lạt năng đi.”

Với đề nghị của Đới Thanh, Cao Quý nhin không được bật cười: “Please! Quản lý! Anh coi em như khách hàng của anh vậy, còn nói bàn xong việc đi ăn mỳ dương xuân? Em thực sự rất no rồi. Nhìn anh cũng có vẻ không ăn được nữa mà.”

“Tôi sợ em ăn chưa no.”

“Em sẽ không khách khí như vậy. Anh nghĩ nhiều quá.” Biết Đới Thanh coi cậu là trung tâm, Cao Quý trong lòng có cảm giác vô cùng thỏa mãn đặc ý.

Ra khỏi nhà hàng, hai người đến bãi đỗ xe. Đã gần vào đông nên nhiệt độ bên ngoài càng ngày càng thấp. Mới từ trong phòng có điều hòa đi ra nên cho dù mặc áo khoác Cao Quý vẫn nhin không được có chút run.

“A, mùa đông đến rồi, anh lạnh không?” Cao Quý chà chà tay, vừa quay đầu hỏi Đới Thanh thì một cái khăn mềm mại ấm áp đã được quàng quanh cổ cậu.

Đới Thanh mỉm cười nhìn cậu “Sau này mặc nhiều một chút, không cần cậu trẻ không lo lạnh.”

Cao Quý sùng sốt một chút, gãi đầu có chút ngượng ngùng mà cười. Yêu đương từ trước đến giờ chỉ có chuyện cậu cởi áo cho bạn gái chứ chưa bao giờ nghĩ đến có người cho cậu khăn quàng cổ.

“Anh đừng lo cho em, anh thì làm sao bây giờ?” Nói xong liền cởi khăn xuống trả cho Đới Thanh, “Cơ thể em rất khỏe, anh quàng đi.”

“Tôi không lạnh, em mặc ít như vậy.” Đới Thanh dè tay Cao Quý, ôn nhu nhìn cậu, đem khăn quàng cho cậu, khoe miệng cong lên: “Chúng ta nhanh lên, vào trong xe là tốt rồi.”

Cao Quý gật đầu, duỗi tay bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của Đới Thanh, nhẹ nhàng cắn lên đầu ngón tay một ngụm, “Quản lý tốt với em quá.”

Đới Thanh trừng mắt, không rút ngón tay về, mỉm cười nhìn cậu “Thế sao em còn cắn tôi?”

“Em là rắn, thích lấy oán trả ơn.”

“Vậy tôi chính là người nông dân bị thảm?” Đới Thanh than thở lắc đầu.

Hai người cứ như vậy nắm tay trong đêm tối, nhẹ nhàng dung dăng hướng tới bãi đỗ xe.

Sau khi ngồi vào xe liền mở hệ thống sưởi, lúc Đới Thanh muốn khởi động xe, Cao Quý nhẹ nhàng dè anh lại, hai người cứ như vậy đối mặt nhau. Cao Quý vươn ngón tay lướt qua khuôn mặt của Đới Thanh, cảm giác hơi thô ráp cùng man mát khiến Đới Thanh run nhẹ một cái.

Cao Quý nhếch môi có ý xấu lấy tay sờ đến tai của Đới Thanh, vân vê tai của anh. Nhìn thấy anh chậm rãi đỏ mặt, không khỏi cười đến càng vui vẻ.

“Em còn đùa tôi!” Đới Thanh muốn bỏ tay Cao Quý ra, lại bị cậu giữ lấy gáy, dùng sức kéo, cả người ngã vào trong ngực cậu.

Đới Thanh ngẩng đầu nhìn Cao Quý, hô hấp vốn mềm nhẹ lại thoáng dồn dập lên.

Cao Quý cúi đầu chạm vào trán của Đới Thanh, chậm rãi cúi xuống, môi của hai người tự nhiên quấn quýt vào nhau.

Lần trước là hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua, mà lần này lại thực sự nồng nhiệt, môi lưỡi quấn quýt lẫn nhau.

Một lúc lâu sau hai người tách ra, vì tình cảm mãnh liệt vừa rồi, trong xe lại có hệ thống sưởi nên mặt hai người đều hơi đỏ lên.

“Mặt em đỏ này.” Đới Thanh nhẹ nhàng sờ lên mặt Cao Quý.

“Anh cũng thế.” Cao Quý không phục mà phản bác anh.

Đới Thanh chỉ cười cũng không phủ nhận, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve mặt Cao Quý, sau đó sờ tóc của cậu.

Tóc của Cao Quý rất cứng, lại cắt ngắn nên sờ vào có cảm giác đâm vào tay. Ngón tay Đới Thanh nhẹ nhàng xuyên qua tóc cậu, mỉm cười: “Đau tay ghê.”

“Tại em bướng bỉnh mà.” Cao Quý cũng sờ tóc mình, quả thực là cứng. Lòng bàn tay bị đâm ngứa ngáy, cậu sờ lên tóc Đới Thanh, tóc anh dài hơn, cũng mềm hơn tóc cậu, sờ trong tay thực thoải mái.

“Quản lý tốt tính, tóc cũng thật mềm.”

Đới Thanh ngẩng đầu nhìn Cao Quý, nhẹ nhàng nở nụ cười rồi khởi động xe.

Cao Quý quấy rầy anh trong chốc lát rồi ngoan ngoãn thu ngón tay về, lại có chút không cam tâm mà nghiêng người hôn lên mặt Đới Thanh một cái, lúc này mới ngồi về chỗ, khe khẽ hát.

Cao Quý hát một bài hát đang thịnh hành gần đây, Đới Thanh nhìn cậu một cái, “Hát gì thế?”

“Đông phong phá cửa Châu Kiệt Luân.”

“Chính là cái cậu hát như ngâm đường đó hả?”

“Đúng thế, chính là cái tên mồm miệng không rõ ràng đó.” Cao Quý nhìn anh, có chút phất phơ mà hỏi anh: “Thường thức của em kém quá nhỉ!”

Đới Thanh nhin cười gật đầu “Cũng bình thường mà.”

“Nhưng mà em thích.” Cao Quý không cho là đúng, cười ha ha.

Đối với tính tự tin trời sinh của Cao Quý, Đới Thanh chỉ là ôn nhu nhìn, mỉm cười cùng cậu.

*

“Gió xuân thổi, trống trận dồn dập, thế giới này rốt cuộc là ai sợ ai!”

“Tổ trưởng, thua thì phải dãi, không cho anh xí xóa đâu.”

“Tôi là người như thế hả?”

“Không phải, vậy tan sở đến nhà em đi.”

“Đi liền đi, sợ gì.”

Cao Quý buồn cười nhìn tiểu trưởng cùng Thường Dịch nháo thành một đoàn, ai cũng không phục ai. Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Đới Thanh cầm cốc nước đi vào phòng trà nước.

Cao Quý trừng anh, lại bị Thường Dịch nhìn thấy, hét to “Quản lý, tan sở hôm nay muốn xem tôi với tiểu Lý xem trận đấu không?”

“Đấu gì?” Đới Thanh hỏi Thường Dịch nhưng mắt lại nhìn Cao Quý.

“À, vừa rồi lúc nghỉ trưa, tổ trưởng cùng tiền bối đều huênh hoang chơi cờ vây giỏi, ai cũng không phục ai nên hai người liền thách nhau đấu. Sau khi tan sở tổ trưởng liền đến nhà tiền bối chơi cờ.”

“Quản lý, anh có đến xem không?” Thường Dịch ở bên cạnh hỏi anh, một bộ biểu tình tràn đầy tự tin tựa như chắc chắn sẽ thắng.

Đới Thanh lắc đầu “Không đi được, làm xong tôi còn có việc bận.”

“Tiếc quá, không được xem tôi đánh cho Tiểu Lý không còn một mảnh giáp.”

“Tổ trưởng, nói trước bước không qua, ai giết được ai còn chưa biết đâu.”

“Còn phải hỏi, khẳng định là tôi thắng.”

Mắt thấy bọn họ lại chuẩn bị tranh luận, Đới Thanh cười lắc đầu xoay người đi đến phòng trà. Cao Quý cũng cầm cái cốc đi theo vào.

“Quản lý, buổi tối bận gì vậy?” Lúc hỏi câu này, Cao Quý tuyệt đối là không nghĩ ngợi gì. Đi theo Đới Thanh uống nước cũng là vì thực sự không chịu nổi Thường Dịch và Tiểu Lý hò hét.

Vốn là không định hỏi, nhưng nhìn thấy Đới Thanh do dự một chút, nửa ngày mới nhẹ nhàng nói một câu “Gặp người thân.”

Là vì biểu tình Đới Thanh có chút mất tự nhiên nên trong lòng Cao Quý đột nhiên dâng lên bất mãn. Trừ bỏ thời gian vì thâm mến nên tự ti hồ hững với cậu, Đới Thanh từ trước đến giờ đều chưa bao giờ lẩn tránh vấn đề với cậu, hoặc là ánh mắt. Có thể nói đối với Cao Quý, Đới Thanh luôn nói sự thật một trăm phần trăm.

Người là loài động vật có lòng tham rất lớn. Khi được người yêu thỏa mãn yêu cầu một cách dễ dàng, trong bất tri bất giác ngoài sự vui vẻ thì lại yêu cầu càng cao hơn. Cao Quý chính là như vậy, thậm chí bởi vì Đới Thanh không chút do dự mà ôn nhu, rất dễ dàng, nên khi chỉ do dự một chút cũng khiến cậu thật vô cùng bất mãn.

“Người thân như thế nào?” ở mặt ngoài có vẻ lơ đãng nhưng thực tế thì trong lòng lại để ý nhất cử nhất động của Đới Thanh. Nhìn xem anh có thực lòng nói với cậu không, hay chỉ là ảo giác của cậu.

Đới Thanh hơi sững sốt một chút, đại khái cũng không nghĩ đến Cao Quý sẽ truy cứu vấn đề này, một lát sau mới nhẹ nhàng nói “Là, là người thân đã rất lâu không gặp. Là sinh nhật người đó.”

“Thật sao?” Cao Quý mỉm cười nhìn Đới Thanh, trong lòng lại biết rằng Đới Thanh nói dối.

Người có thể nói dối mà mặt không đổi sắc thực ra rất ít. Cao Quý có thể nhưng Đới Thanh không làm được. Lúc nói dối, có nhiều người thường có những thói quen nhỏ. Đới Thanh khi nói dối sẽ liếc mòng nuốt nước miếng.

“Ừ.” Đới Thanh xoay đầu nhìn đi chỗ khác.

“Vốn nghĩ muốn hẹn anh ăn cơm, thực là đáng tiếc.” Cao Quý mặt không đổi sắc nói dối, vừa rồi cậu cũng không có ý này, nhưng nhìn Đới Thanh vội vàng ngắt đầu, giải thích, tâm tình chuyển tốt một chút.

“Thực sự xin lỗi.” Nhìn bên ngoài thấy Thường Dịch cùng Tiểu Lý còn đang cãi nhau không ngừng, vài người khác nói chuyện hoặc đã về, Đới Thanh cố lấy dũng khí hôn lên trán Cao Quý một cái, “Lần sau nhé, lần này thực sự không được.”

Không nghĩ đến Đới Thanh lại dùng đến chiêu này, Cao Quý vuốt trán có chút tức giận vì anh đem cậu là trẻ con mà đối xử. Tùy tiện cho cái kẹo ngọt để thoát thân. Nhưng càng làm cho cậu tức giận chính là chính mình cứ nhiên bị phương pháp đơn giản như vậy đuổi đi, vừa rồi còn nghĩ trong đầu muốn buộc Đới Thanh không được đi, ai ngờ ý nghĩ liền bị trò hôn nhẹ của anh đập tan.

Vốn cậu hẳn là phải mỉm cười nhìn anh sốt ruột, bối rối, nhìn anh chân tay luống cuống, khiến anh phải nói ra lời thật lòng, kết quả lại biến thành vuốt trán mình, có chút thở phò phò nói một câu: “Vây cũng không còn cách nào khác.” Rõ ràng là rút lui, quả là lạ lùng.

“Em không cần tức giận. Lần sau tôi mời em ăn bù. Em muốn gì tôi cũng mang em đi.”

“Muốn ăn anh được không a?” Cao Quý cúi đầu cắn lỗ tai Đới Thanh.

“Chỗ này là công ty.” Đới Thanh lui lại một chút, nhắc nhở cậu.

“Em càng muốn.” Cao Quý hừ một tiếng, cúi đầu cắn cổ Đới Thanh, cắn ướm cổ áo anh, còn kéo cà vạt của anh, cổ sức cắn lên cổ một ngụm.

Đới Thanh than thở lắc đầu, một tay chống bàn, một tay ôm cổ Cao Quý, nhẹ nhàng nói bên tai cậu “Tôi chỉ sợ người khác sẽ nói sau lưng em.” Sau đó nhắm mắt, tùy cậu làm bậy.

“Em chỉ nói đùa thôi mà.” Cao Quý cúi đầu hôn lên mắt Đới Thanh, sờ sờ mặt anh rồi liền buông ra.

“Thật giống trẻ con.” Đới Thanh cười lắc đầu, sờ sờ đầu cậu một cái, đột nhiên nhớ đến đây là công ty liền rút tay, “Mau ra ngoài đi, không người ta lại tưởng chúng ta ở trong này đón năm mới đó.”

“Vâng.” Cao Quý đi sau anh tiêu sái ra ngoài. Trở lại chỗ ngồi, Thường Dịch và Tiểu Lý còn chưa có phát hiện Cao Quý đã quay lại.

Ngồi ở chỗ của mình, Cao Quý mở máy ra, lúc tùy tiện sắp xếp lại trong ngăn kéo của mình, vẫn nhìn thấy cà vạt muốn tặng cho Đới Thanh. Bởi vì lần trước bị từ chối nên sau đó vẫn đặt ở đó, đến giờ liền quên luôn.

Bỏ cà vạt ra nhìn trong chốc lát, Cao Quý nhớ tới cà vạt trước đây trao đổi với Đới Thanh còn chưa lấy về. Đã giặt rất sạch sẽ cũng là rồi, giống như cà vạt này. Giống như trao đổi tín vật ngày xưa, hai người trao đổi cả vạt, cũng là một chuyện lãng mạn. Nghĩ đến đây, Cao Quý không nhịn được nở nụ cười.

Vừa rồi trong phòng nước, Đới Thanh ôn nhu chiều theo tính tình hồ nháo của cậu như vậy, nếu biết ý nghĩ của cậu, hẳn là thực cảm động, nói không chừng còn có thể một lần nữa chủ động hôn cậu. Càng nghĩ càng đắc ý, Cao Quý liền để cà vạt lại ngăn kéo, tính toán xem Đới Thanh có thích cái cà vạt này không.

Tan ca Cao Quý ở bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đó rồi về nhà, lên mạng đọc tin tức. Lơ đãng nhìn trên giá sách có phong thư, mở ra liền thấy là thiệp mời họp lớp của bạn học cũ Tiểu Thiên.

Trừ bỏ viết địa điểm cùng thời gian, còn đặc biệt viết là dành riêng cho Cao Quý, làm cho cậu như thế nào cũng phải đi.

“Người này thực nhàm chán.” Tùy tiện vứt cả thư cả thiệp và đồng rác, vừa tiếp tục xem tin thì đột nhiên nghĩ ngợi, lại nhặt lại.

“Thôi đi cũng được.” Cao Quý nghĩ ra trò đùa. Nếu nói đến tình cảm này thì Đới Thanh hăm sâu hơn cậu nhiều lắm, nếu chính mình vì chuyện này mà mất hứng thì Đới Thanh đảm bảo cũng sẽ như vậy.

Vì thế cậu cầm điện thoại gọi Tiểu Thiên, nghe thấy Tiểu Thiên ân cần hỏi thăm mới không nhanh không chậm nói: “Là tôi, Cao Quý. Tôi nhận được thiệp của ông rồi.”

“Có đến không? Có đến không?” Tiểu Thiên rất hưng phấn. “Biết ngay mà, tôi biết ngay ông nói điều, cái gì mà không có người yêu chứ.” Tiểu Thiên vô cùng khoái trá.

“Chuyện không phải như vậy.” Cao Quý lắc đầu buồn cười, có điều cũng không muốn giải thích nhiên, vì thế tùy tiện hàn huyên vài câu rồi cúp điện thoại.

“Ai bảo anh ấy làm mình mất hứng.” tự cho là đúng, vừa hát vừa đem thiệp mời cất vào công văn.

Cao Quý làm như vậy, mặc dù mang tâm tư trả thù nho nhỏ, thật ra thì đa phần vẫn là trò đùa. Cậu cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi. Thủ đoạn làm việc cũng coi như cao minh. Ví như chuyện đối với Đới Thanh lần này, cậu biết Đới Thanh nói dối nhưng vẫn không truy cứu đến cùng. Giống như chơi đùa, cậu ngẫu nhiên thả tay cho anh đi, chỉ cần dây ở trên tay mình thì không cần lo lắng.

Người tốt tình thường cũng có một nhược điểm, một khi cảm thấy mình làm chuyện gì xấu liền tốt gấp bội để bồi thường. Đới Thanh chính là như vậy.

Tuy biết rằng không biết là sinh nhật ai nhưng Cao Quý nắm chắc mười phần rằng khi trở về, Đới Thanh sẽ đối với cậu ôn nhu gấp bội. Đối với điểm này, Cao Quý khá là nắm chắc.

./.

6. Chương 6

Hôm sau lúc sắp đến giờ ăn trưa, Đới Thanh ra khỏi văn phòng, đứng ở cửa chào Cao Quý rồi hỏi “Tiểu Cao, giữa trưa có chút việc cần bàn bạc với em, cùng nhau ăn cơm chứ?”

“Được ạ!” có việc cần bàn chẳng qua là cái cớ để gặp nhau ở công ty thôi. Cao Quý mỉm cười gật đầu, “Em đi lấy áo khoác đã.”

Đới Thanh đứng bên cạnh, biểu tình muốn hỏi lại thôi, trong lòng Cao Quý nhin không được có chút đắc ý, biết rõ còn hỏi “Quản lý sao thế? Còn muốn nói gì à?”

Đới Thanh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói “Ăn cơm rồi nói.”

Cao Quý vừa chuẩn bị đi liền đột nhiên ngừng lại, mở ngăn kéo, lấy cà vạt trước kia đưa cho Đới Thanh, “Đúng rồi, quản lý, cái này tặng anh.”

Nhìn hộp quà, Đới Thanh sửng sốt một chút, “Cái này chắc đắt lắm phải không?”

“Đúng vậy, nhưng còn lãi được cái gói hộp.”

“Em thật khờ, mua đồ đắt tiền như vậy làm gì?”

“Để lấy lòng anh nha.” Cao Quý trừng mắt lườm anh, “Trước kia vì anh là thủ trưởng của em, hiện tại còn thêm một thân phận là người em thích. Lấy lòng anh có được không?”

“Ngốc, dù em không làm gì thì tôi vẫn sẽ đối tốt với em.” Đới Thanh nhận hộp quà, lấy cà vạt ra so trên cổ áo, mỉm cười nói “Rất được, cảm ơn em.”

“Thay thử xem?” văn phòng đã không còn ai, Cao Quý làm càn đem cà vạt đeo lên cổ Đới Thanh, nhưng cậu vốn không biết thắt cà vạt cho người khác. Đới Thanh cúi đầu thắt cà vạt xong, ngẩng đầu nhìn Cao Quý hỏi cậu “Đẹp không?”

“Không còn gì có thể thích hợp hơn.” Cao Quý nhìn Đới Thanh, “So với cái em làm bẩn thì anh thích cái nào hơn?”

“Sao cơ?” Đới Thanh khó hiểu nhìn cậu.

Cao Quý chỉ vào cà vạt màu bạc trên ngực mình, hóa ra vốn là cà vạt Đới Thanh đổi cho cậu, “Cái này giờ là của em, coi như chúng ta trao đổi tín vật.”

“Em...” Đới Thanh nhìn cậu qua thật lâu mới nở nụ cười, “Thật giống tiểu hài tử.”

“Anh không thích?” Cao Quý bắt mắt nhìn Đới Thanh. Nói cậu giống tiểu hài tử đương nhiên cậu sẽ bất mãn. Vốn tưởng Đới Thanh sẽ cao hứng, kết quả là nói một câu như vậy, thật sự là có chút không cam lòng.

“Tôi thực sự rất cao hứng nha.” Đới Thanh nhìn Cao Quý, anh không phải là một người giỏi biểu lộ cảm xúc, đặc biệt trên phương diện tình yêu. Có lúc rất vui nhưng không biết biểu đạt làm sao, thoát nhìn lại có vẻ rất bình tĩnh.

Cao Quý nhìn anh, trong thời gian ngắn không làm rõ được trong lòng Đới Thanh thực sự nghĩ gì, người đàn ông này ôn nhu nên thường không làm gì vượt qua biểu hiện bên ngoài của mình.

Hai người một trước một sau tiêu sái ra khỏi tòa nhà văn phòng. Đang bàn xem đi chỗ nào ăn trưa thì có một người vỗ vào vai Cao Quý, quay đầu lại thì thấy Tiểu Thiện mặc âu phục đang cười tủm tỉm sau lưng. Còn một người đàn ông lớn tuổi hơn một chút đi cùng cậu ta.

“Đi ăn cơm trưa à?”

“Ông cũng đi ăn à?”

Nhớ tới còn có người đi cùng, Cao Quý nhanh chóng giới thiệu “Đây là quản lý của tôi, còn đây là bạn học đại học của em, còn là họ hàng xa. Vị này là?” Người bên cạnh Tiểu Thiện thì cậu không biết, phỏng chừng không phải là đồng nghiệp của Tiểu Thiện, có thể là thủ trưởng gì đó.

“Đây là chủ quản của tôi.” Tiểu Thiện nhanh chóng bổ sung.

“Chúng tôi quen nhau.” Người đàn ông bên cạnh Tiểu Thiện mỉm cười chào hỏi Đới Thanh, “Trước đây anh ấy cũng là thủ trưởng của tôi. Phải không quản lý?”

Đới Thanh mỉm cười gật đầu, “Đã lâu không gặp, cậu ở công ty D có được không?”

“Tốt lắm anh ạ, nhưng vẫn phải cảm ơn quản lý đã chiếu cố em.”

Sau vài câu khách khí, người này quay đầu hỏi Cao Quý, “Đi theo Đới Thanh rất vui chứ! Sau khi rời khỏi tôi mới phát hiện, hóa ra tìm được một thủ trưởng ôn nhu như vậy thật khó hơn tìm khủng long a.”

Cao Quý nhìn Đới Thanh cười, “Thật đúng là như vậy.”

Đới Thanh cũng quay đầu nhìn cậu, mỉm cười nhưng không nói gì.

“Nếu đã gặp thì cũng nhau đi ăn cơm trưa thôi? Dù sao lâu lắm mới có dịp.” Người đàn ông đứng bên cạnh đề nghị, “Cũng là để cảm ơn thủ trưởng ngày trước đã chiếu cố em.”

“Như vậy được không?” Đới Thanh nhìn Cao Quý hỏi ý kiến.

Vốn hai người không có chuyện gì đặc biệt, chẳng qua là muốn dành thời gian trò chuyện với nhau mà thôi. Hiếm có dịp gặp gỡ bạn cũ, cùng nhau ăn một bữa cơm cũng bình thường. Nhưng mà “Chúng tôi còn một ít chuyện công việc cần bàn, chỉ sợ hôm nay không tiện.”

“A, không nghĩ ông lại vội như vậy a!” Tiểu Thiện vẽ mặt đồng tình nhìn Cao Quý, “Lúc ăn cơm vẫn phải bàn chuyện công việc, trách không được chủ quản của tôi phải đi ăn máng khác. Lúc trước cũng nghe ông ca cẩm phải tăng ca làm phương án, lúc họp lớp cũng không đến được.”

“Nếu hai người có việc thì chúng tôi cũng không quấy rầy nữa. Lần sau có thời gian thì hẹn nhau vậy.”

“Vây tạm biệt.”

Sau khi tiễn hai người kia, Cao Quý quay đầu nhìn Đới Thanh, nửa đùa nửa thật nói “Quản lý đối với ai cũng ôn nhu, ngay cả chủ quản bạn học của em cũng nhớ mãi không quên anh đấy, làm em có chút ghen tị a.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, cả hôm qua nữa, anh chỉ để ý đến sinh nhật người thân, không để ý đến em.” Những lời này của Cao Quý là cố tình gây sự, nhưng Đới Thanh chỉ nhìn cậu mỉm cười, sau đó hỏi cậu “Vây em thích thế nào? Quà nhé? Hay là cuối tuần hai ngày nghỉ không có việc gì thì đến nhà tôi chơi?”

“Chờ mãi câu này của anh, em muốn đến nhà anh!”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh liền ngồi xuống bàn trong nhà hàng, gọi đồ ăn rồi mới nói tiếp.

“Vây khi nào em họp lớp? Liệu có bị trùng thời gian không?”

“Cuối tuần này em họp, thứ bảy em đến nhà anh.” Nói xong Cao Quý nghĩ nghĩ, cúi đầu cười ha ha rồi hỏi Đới Thanh “Quản lý muốn đi cùng em không?”

“Người trẻ tuổi bọn em đi chơi với nhau, tôi đi theo làm gì? Các em là bạn học, nói ngốc gì thế.”

“Em còn nghĩ anh sẽ vì cái này mà có điểm tức giận cơ? Quản lý phản ứng của anh luôn ngoài suy đoán của em.”

“Em đi gặp bạn bè của mình, tôi vì sao lại phải không vui?” Đới Thanh nhìn cậu, “Em muốn tôi tức giận, muốn nhìn bộ dáng ghen tuông của tôi sao?”

“Có chút muốn.” Cao Quý ăn ngay nói thật, “Em thật ác độc đi!”

Đới Thanh gạt đầu, “Khá thú vị đó” ngừng trong chốc lát, anh nói tiếp, “Có điều bộ dáng tôi tức giận rất khó nhìn, bộ dáng khi ghen càng khó nhìn, em sẽ không thích đâu.”

“Khó coi cũng muốn nhìn. Em rất muốn biết toàn bộ của quản lý, cao hứng, mất hứng, toàn bộ đều muốn!”

“Cũng được thôi, nhưng đừng bị dọa chạy là được.”

“Mới không đâu.”

Đới Thanh giơ chén nước cụng ly cùng Cao Quý, hai người cùng cười lên.

*

Cuối tuần, Cao Quý tính thời gian rồi ra ngoài. Lúc đi qua một cửa hàng bán hoa, nghĩ một chút, vẫn là đi vào. Kết giao cùng Đới Thanh là trường hợp đặc biệt. Kinh nghiệm kết giao cùng con gái thì Cao Quý có nhiều. Huống chi là tới cửa làm khách, vốn cũng nên mang chút gì đó làm quà.

“Hoan nghênh quý khách, em có thể giúp gì cho anh ạ?”

Đối diện với cô gái nhiệt tình tiếp đón, Cao Quý có chút không biết làm sao, ánh mắt đảo qua cửa hàng, trên các loại hoa đến cây cảnh, cuối cùng chọn một chậu văn trúc.

Tới nhà Đới Thanh, ấn chuông chưa đến năm giây cửa liền mở. Đới Thanh mặc một bộ quần áo ở nhà mỉm cười đứng ở cửa, “Thực đúng giờ.”

“Tặng anh này.” Cao Quý đưa chậu cây cho Đới Thanh, nhìn thấy anh đầu tiên là mở to mắt, sau đó cười nói “Cảm ơn.”

“Cũng không phải vì anh là đàn ông mà em không tặng hoa đâu, chẳng qua em thấy cây cảnh để được lâu hơn hoa, với lại thích hợp với anh. Cây cối có linh tính, em thấy anh có tính nhẫn nại có thể chăm sóc cho nó.”

Nghe Cao Quý lưu loát nói, Đới Thanh mỉm cười kéo tay Cao Quý, “Đi theo tôi.” Xuyên qua phòng khách chính tề cùng nhà ăn, Đới Thanh mở cửa thủy tinh ở ban công ra, một cái sân nhỏ được bài trí khá tinh tế hiện ra trước mắt, các loại bồn hoa xanh tốt. Đem bồn cây Cao Quý tặng đặt vào một vị trí thật nhiều ánh sáng, Đới Thanh mới quay đầu nhìn cậu.

“Không phải là tôi không thích, mà thực sự không nghĩ đến em cư nhiên sẽ tặng tôi cái này, tôi rất thích. Không phải em nói tôi giống như ông già sao? Thích uống trà, thích những bài hát cổ, cũng thích trồng cây cảnh.”

Cao Quý đắc ý nở nụ cười “Em làm theo cảm tính, quả nhiên đúng. Em biết quản lý sẽ thích mà.”

“Vậy thì em hãy xem trực giác của tôi có đúng hay không nhé, xem tôi có làm đúng những món em thích không? Vào nhà nào.” Đới Thanh vừa quay người, Cao Quý đã ngăn lại, nửa ôm anh, còn tay kia cầm chậu cây lên, “Đây là em tặng anh, nhất định phải chăm sóc thật tốt. Phải làm cho nó đẹp nhất chỗ này mới được nha.”

Đới Thanh nhin không được cười ra tiếng, có điều vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Biết rồi. Nhất định cẩn thận chăm sóc nó. Tưới nước, bón phân, xới đất thật nhiều, được chưa?”

“Còn phải hát cho nó nghe, nói chuyện giải buồn cho nó. Ngẫu nhiên còn phải làm như vậy...” nói xong Cao Quý buông chậu cây, ôm thắt lưng Đới Thanh ra, cười tủm tỉm cúi đầu, hôn lên môi anh một cái, tiếp tục nói, “Còn giống như vậy, thường xuyên hôn nhẹ nó.”

Đới Thanh nhìn cậu, nhẹ nhàng vuốt tóc Cao Quý, kéo đầu cậu xuống làm nụ hôn thêm sâu, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói, “Muốn như vậy không?”

Cao Quý vừa lòng gật đầu, “Còn một số động tác hạn chế, chờ ăn cơm xong chúng ta sẽ dạy nó.”

Đới Thanh cười không nói, biểu tình hiển nhiên là đồng ý.

Hai người đi vào trong. Vốn Cao Quý nghĩ chỉ là bữa ăn đơn giản, cậu lại bị Đới Thanh từng món từng món bưng lên làm hoảng sợ.

“Anh gọi người mang tới à?”

Đới Thanh lắc đầu, “Tôi từng nghiên cứu ẩm thực trung hoa một thời gian, đây là những món ăn tự học tự làm.”

“Tự làm?” Cao Quý nhìn thấy các món trên bàn đều rất tinh xảo.

“Ăn thử đi.” Đưa một đôi đũa cho cậu, Đới Thanh ngồi xuống đối diện xem cậu ăn.

Cao Quý gắp đũa lên không biết gắp món gì trước, thật sự quá nhiều, “Đới Thanh, em muốn báo danh đồ ăn! Anh nhìn xem, nhiều như vậy, anh muốn làm em chết no phải không a.”

“Thực ra là tôi không biết em thích ăn gì nên mỗi loại làm một ít.” Đới Thanh nhìn cậu, “Lần đầu tiên em đến nhà tôi, tôi muốn em có ấn tượng tốt.”

“Anh dùng đồ ăn hấp dẫn em.”

“Dạ được không?”

“Chúng ta đều đã ngồi ở đây rồi, còn hỏi sao?”

Trên bàn cơm nhiều như vậy, Cao Quý ăn uống cũng tính là nhiều nhưng vẫn còn thừa một nửa. Còn lại căn bản là lãng phí, rất nhiều đồ Đới Thanh làm cho cậu ném thử, hỏi cậu thích như thế nào, khẩu vị cần

thay đổi không. Ăn xong cơm, Cao Quý hỗ trợ thu dọn bàn. Hai người hợp tác rửa bát, Đới Thanh rửa sạch, Cao Quý lau khô. Dưới ngọn đèn nhu hoà, khuôn mặt Đới Thanh phá lệ động lòng người.

Phát hiện ra Cao Quý đang nhìn anh, Đới Thanh ngẩng đầu hỏi “làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?”

Cao Quý nhướn mày nở nụ cười, vươn tay chấm bột xà phòng lên mặt anh, trêu đùa nói “Vừa rồi không có nhưng giờ thì có rồi.”

Đới Thanh đang đeo găng tay, đành phải để cho cậu nghịch.

“Biết không? Quản lý!” Cao Quý từ phía sau ôm anh, tựa đầu lên vai hôn cổ anh, “Em muốn kết hôn.” Cảm giác được thân thể Đới Thanh cứng đờ, cậu tiếp tục nói “Ngay vừa này thôi. Chúng ta rửa bát cùng nhau trong phòng bếp, em đột nhiên lại muốn cứ như vậy cùng anh qua cả đời. Thật sự là kỳ quái. Cuộc đời lần đầu tiên có ý niệm kết hôn trong đầu, cư nhiên là với một người đàn ông.”

Lúc đầu là nói với Đới Thanh, sau đó gần như là lẩm bẩm một mình, với ý niệm tự nhiên toát ra trong đầu, chính cậu cũng thấy kỳ lạ.

Đới Thanh vừa rồi cứng ngắc khi cậu nói, nghe được đến đây mới dần mỉm cười. Anh quay đầu, nhẹ hôn lên môi Cao Quý một cái, sau đó nhanh chóng quay lại, dùng âm thanh nhẹ nhàng đến gần như không nghe nổi nói với cậu “Hôm nay có muốn ở lại không?”

“Được.” đối với lời mời của Đới Thanh, Cao Quý đáp ứng phi thường sáng khoái, trong lòng càng thêm cao hứng mà chính cậu cũng không rõ cụ thể là gì.

“Vừa rửa bát xong, tôi sẽ tìm cho em quần áo khác để thay.” Nghe được cậu trả lời, Đới Thanh có vẻ cao hứng, ánh mắt nhìn Cao Quý cũng ôn nhu mang theo yêu thương nồng đậm. Thấy Cao Quý giật mình, cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Chấm dứt công tác trong phòng bếp, Đới Thanh đưa Cao Quý đi tìm quần áo. Cao Quý không có việc làm bèn đánh giá bài trí xung quanh. Phòng ngủ của Đới Thanh phi thường sạch sẽ, bàn cà phê gần cửa sổ có đặt một chiếc dương cầm đồ chơi.

Bởi vì cả phòng đều bố trí khéo léo giống như chủ nhân của nó vậy, phòng của Đới Thanh thật phần sạch sẽ. Phòng của Đới Thanh là mới mua, tất cả đều rất mới, chỉ duy nhất cái đàn kia là cũ kỹ, sơn ở góc đã bong hết ra.

Cao Quý đi đến thử, có vài âm không còn chuẩn nữa. Chỉ có Si Đô Mi Fa là còn chuẩn, âm La căn bản là không vang lên. Như vậy mà lại xuất hiện trong phòng Đới Thanh, hơn nữa còn cũ kỹ, cũng có thể là do thường xuyên bị đem ra chơi.

“Đây là món quà đầu tiên tôi được tặng lúc còn nhỏ. Là cha mua tặng cho tôi.” Đới Thanh cầm quần áo đứng bên người Cao Quý, trên mặt hiện ra cười khổ “Tôi là con trai độc nhất trong nhà, cha rất thương tôi. Trước kia tôi cố gắng học giỏi, người trong nhà đã rất vui mừng. Cái đàn này là món quà sinh nhật bốn tuổi của tôi. Lúc tôi bỏ nhà đi, lòng trong thùng rác ra. Tôi cũng giống như món đồ này, ở trong mắt cha đều là rác rưởi.”

Nói xong Đới Thanh tùy tiện đánh mấy phím trên đàn, lần đầu tiên, Cao Quý cảm thấy ngón tay anh vô cùng xinh đẹp. Rất dài, lại nhu hòa không chút đột ngột. Giờ phút này nhìn bộ dáng anh đánh đàn mới tìm được từ hình dung thích hợp. Ngón tay của anh rất thích hợp đánh đàn dương cầm.

“Hắc! Anh đang không vui.” Cao Quý cầm ngón tay Đới Thanh, kéo đến bên miệng cắn. Dùng sức làm cho anh đau, nhưng cũng không phải là đau không chịu nổi.

7. Chương 7

(H)

“Đồng tính luyện ái thì làm sao chứ. Em thích anh cũng là đồng tính luyện ái. Em không thừa nhận em là rác rưởi xã hội, em là tinh anh xã hội. Cho dù cha cũng không thể nói anh như vậy a!” Cao Quý xoa xoa đầu Đới Thanh, nhìn thẳng vào mắt anh, “Quản lý vĩ đại hơn em rất nhiều. Em nói thật. Em rất tôn kính anh! Rất ít người có thể làm cho em tôn kính, anh là người ngoại lệ.”

Đới Thanh nhìn cậu, chậm rãi dựa vào ngực Cao Quý, hai tay ôm lấy cậu, dùng sức khiến cho Cao Quý có chút đau đớn. Nhưng cậu không nói, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Đới Thanh, không tiếng động mà an ủi anh.

“Em biết không? Kỳ thực em cũng là một người thật ôn nhu.” Qua một lúc, Đới Thanh ngẩng đầu, ánh mắt sáng trong nhìn cậu, nhẹ nhàng nói, “Lần đầu tiên gặp em, tôi đã biết điều đó.”

Ôn nhu? Cao Quý cảm thấy từ này dùng trên người mình là vô cùng kỳ quái. Nói như thế nào thì Đới Thanh cũng thích hợp với từ này hơn cậu. Huống chi, cậu cảm thấy mình máu lạnh, vô tình, không lương tâm. Ôn nhu sao? Đây là vấn đề cậu chưa từng nghĩ đến.

“Người ôn nhu là quản lý! Em xấu tính có tiếng mà.”

Đới Thanh lắc đầu, sờ sờ mặt Cao Quý, “Em đối với tôi rất tốt, ở trong lòng tôi em là người ôn nhu nhất.”

Cao Quý rốt cục biết được trên thế giới này có một thứ có thể làm cho cậu choáng váng đầu óc. Hóa ra lời ngon tiếng ngọt còn khiến người ta say hơn cả cồn tinh khiết.

Giường ngay ở phía sau, chỉ là dùng hơi chút sức hai người liền ôm lấy nhau ngã xuống giường lớn thoải mái. Chất lượng giường tương đối tốt, ngay cả âm thanh cũng không phát ra, liền dễ dàng bao phủ lên hai người đang hôn sâu.

“Xem ra giờ không đi tắm được rồi.” Cao Quý buông Đới Thanh ra, nhìn thấy quần áo rơi trên mặt đất, nói lại một câu vô cùng đơn giản.

“Muốn đi không?”

“Không muốn!” Cao Quý kéo tay Đới Thanh đặt lên ngực mình, “Tim em đập nhanh như vậy, còn chờ tắm rửa nữa em làm sao chịu được.”

Đới Thanh nằm trên giường ngẩng đầu nhìn anh, chỗ chạm vào là trái tim của Cao Quý, giống như cảm thấy bị bỏng tay, Đới Thanh muốn rút tay lại, lại bị Cao Quý nắm chặt, rồi đưa tay cởi quần áo anh.

“Lần đầu tiên làm cùng đàn ông, chỗ nào làm không tốt, quản lý phải dạy em nha!” nói xong, Cao Quý động tác lại thuần thục cởi hết quần áo Đới Thanh. Thậm chí động tác cởi quần áo của chính mình cũng rất lưu loát không chút ngưng ngừng. Rõ ràng là kẻ hay lưu luyến trong bụi hoa cỏ.

Ngược lại Đới Thanh đang ngưng ngừng nhìn cậu, trên mặt mang theo chút lùi bước cùng do dự, “Sáng quá, tắt, tắt đèn đi.”

“Vì sao phải tắt?” Cao Quý vốn vô cùng tự tin với cơ thể mình, không hiểu vì sao Đới Thanh lại co quắp chân tay. Thấy trên mặt anh là chần chờ rõ ràng, cậu cười rồi nhào lên cắn cổ, “Quản lý sợ em nhìn thấy thân thể của anh, nhìn thấy thân thể đàn ông liền không có hưng trí nữa phải không?”

Đới Thanh không nói gì, chỉ là gơ tay che mặt Cao Quý, thương lượng hỏi cậu “Tắt đèn đi.”

“Không muốn.” cho dù là đoán đúng rồi Cao Quý vẫn có tính toán tắt đèn. Không chỉ như thế, cậu kéo tay Đới Thanh đang che mắt mình, nắm chặt áp lên đỉnh đầu Đới Thanh, trên mặt mang theo chút tức giận, “Em biết em đang làm gì. Em biết anh là đàn ông. Cũng biết rằng em đang cùng một người đàn ông ở trên giường. Bật đèn hay tắt đèn đều như vậy cả thôi, em sẽ không lừa mình dối người. Nếu em không thích, em sẽ nói ‘không muốn’, hiện tại em nói ‘muốn’, anh phải tin tưởng em.”

“Tôi chỉ sợ...”

“Cần chứng minh sao?” Cao Quý chặn lời Đới Thanh. Dưới ánh đèn, hai người gần như đã cởi ra toàn bộ, cho dù da dẻ Đới Thanh vô cùng nhẵn nhụi nhưng dáng người vẫn là của đàn ông. Cao Quý vươn tay đặt lên cổ Đới Thanh rồi trượt xuống ngực, “Nơi này rất được, kể cả màu sắc lẫn hình dáng.”

Cậu sờ vào chính là đầu nhũ tinh xảo của Đới Thanh. Màu sắc cực nhạt hiển nhiên nhìn ra chủ nhân không có nhiều kinh nghiệm làm chuyện đó. Theo tuổi của Đới Thanh mà nói thì phải nói là quá ít. Nhưng có điều vẫn vô cùng mẫn cảm, chỉ là bị đụng vào nhẹ nhàng mà đã đứng lên, đối với điểm này, Cao Quý vô cùng vừa lòng. Ngón tay tiếp tục trượt, một chút một chút lướt qua làn da trên thắt lưng mảnh khảnh, “Nơi này rất nhỏ, cảm xúc thật tốt nha.”

Cả người Đới Thanh khiến cho người khác có cảm giác tinh tế, thắt lưng xem như khá nhỏ so với đàn ông. Màu da đều khắp cơ thể, sờ lên co dãn thập phần mê người. Cao Quý nhin không được nuốt nước miếng. Cậu có chút hoài nghi mình là trời sinh song tính luyện, hoặc là đồng tính luyện ái. Chưa từng có người con gái nào khiến cậu có cảm giác như vậy. quả thực là có điểm vọi vàng.

“Thắt lưng của anh thật đẹp, thật mềm, làm tình cùng anh chắc là sẽ dục tiên dục tử đi.” Hai người đều đã cởi hết quần áo, Cao Quý hiển nhiên cũng không giả vờ là chính nhân quân tử nữa, trắng trợn nói ra ý trong lòng khiêu khích Đới Thanh.

Đới Thanh một câu cũng không nói lên lời, mặt đỏ như gấc chín.

Từ đầu đến cuối, trên mặt Cao Quý đều không hiện ra vẻ chán ghét, cậu là người thành thật với cảm xúc của bản thân. Nếu cậu cảm thấy không chịu nổi, cậu sẽ không miễn cưỡng chính mình. Điểm này thì Đới Thanh rõ ràng.

Đương nhiên động tác chứng minh của cậu đối với Đới Thanh mà nói chính là một loại khiêu khích. Khi ngón tay Cao Quý xẹt qua bụng anh, dục vọng của anh đã muốn dâng trào, có vẻ kích động không thôi.

“Anh thực mẫn cảm.” Cao Quý mang theo chút ác ý nhẹ nhàng vươn tay, nhẹ nhàng bắn chút khí quan giống mình của Đới Thanh. Nhìn thấy hai má Đới Thanh đỏ lên, cùng với ánh mắt ngày càng ươn ướt, cùng với thân thể vận vẹo trên ra giường, nửa người dưới không nhin được dâng lên nhiệt huyết.

Cậu buông tay để cho Đới Thanh cầm khí quan đang kích động của mình, cúi xuống nói vào tai anh “Giờ thì anh tin là em không miễn cưỡng đi, quản lý.”

Quả nhiên nghe cậu nói như vậy, thân thể Đới Thanh như bị điện giật, nhảy một chút, sau đó cực độ ngưỡng ngừng mà không dám nhìn Cao Quý.

“Này, sao anh không nhìn em, có phải là thân thể em quá khó coi không?”

“Như thế nào có thể?” Đới Thanh vội vàng quay đầu giải thích, chống lại vẻ mặt đắc ý của Cao Quý, đã không thể trốn tránh được, Đới Thanh ngẩng đầu, nhẹ nhàng phát ra mời gọi “Hôn tôi.”

“Như anh mong muốn.”

Cao Quý cúi đầu, môi lưỡi cùng Đới Thanh giao triền. Tính khí của hai người ma xát ngày càng mãnh liệt, ngày càng cứng rắn. Đang hôn nồng nhiệt, Cao Quý lấy tay chạm lên đùi Đới Thanh, dọc theo đùi trượt đến hậu huyệt của anh. Một lúc sau buông ra thì thào vào tai anh, “Là nơi này phải không!”

Đới Thanh ôm ghì lấy cổ Cao Quý, dán mặt vào vai cậu, nhẹ nhàng gật đầu.

Đối với thái độ ngoan dịu lại e thẹn của Đới Thanh, Cao Quý rất vừa lòng. Đương nhiên cảm xúc là giống nhau, tình yêu là chuyện của hai người, đối với sự phối hợp của Đới Thanh, cậu có thể kết luận, tính sự của hai người vô cùng thuận lợi.

Đương nhiên sự thật cũng chứng minh là như thế. Trừ bỏ ban đầu lúc tiến vào có chút khó khăn, kế tiếp, Cao Quý xác thực hưởng thụ được một lần tình cảm mãnh liệt chưa từng có. Lần đầu tiên làm tình cùng đàn ông đã có khoái cảm như cá gặp nước. Trong đó tư vị tuyệt vời làm Cao Quý ăn mãi không chán, hăm sâu vào trong đó.

Cậu thực thích nhìn gương mặt của Đới Thanh trong lúc kích tình, thực thích nghe âm thanh rên rỉ không thể ẩn nhẫn được của Đới Thanh. Điều này khiến cho thân thể cậu đạt được khoái cảm, đồng thời còn một loại thỏa mãn về tinh thần. Đới Thanh là một người tình không thể phù hợp hơn. Cho dù đã xuất vài lần, cả người mệt nhọc nhưng vẫn phối hợp với Cao Quý tinh lực dư thừa. Có tình nhân săn sóc như vậy, Cao Quý đương nhiên càng phải tỉ mỉ thêm. Muốn làm thêm một lần nhưng lại thôi, sau đó trong lúc tắm rửa cũng chủ động mát xa cho Đới Thanh.

Trong phòng tắm hơi nước xông lung, chỉ nhìn thấy hai bóng dáng mờ mờ. Đới Thanh quay đầu cười với Cao Quý đang mát xa lưng cho mình, vỗ tay cậu, “Được rồi, đến lượt tôi làm cho em.”

Cao Quý để Đới Thanh tựa vào ngực mình, nằm trong bồn tắm siêu lớn của Đới Thanh, lấy tay chạm vào tóc đen của anh, hôn lên đỉnh đầu anh, “Không cần, lần sau cũng được.”

Đới Thanh cũng không kiên trì, thả lỏng bản thân dựa vào trong ngực cậu, dòng nước ấm áp bao phủ thân thể hai người, nhẹ nhàng lay động thực thoải mái, cũng có chút mê muội làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ.

“Chúng ta như vậy thật giống như đôi vợ chồng già nha.” Cao Quý có điểm không tin được mà nói.

Đới Thanh quay đầu nhìn cậu, nhẹ nhàng sờ sờ mặt “Thật sao?”

“Rõ ràng lúc làm thật kịch liệt, nhưng lúc tắm rửa cùng nhau cũng thật thoải mái. Tuy rằng có chút muốn đến thêm một lần nhưng lại cảm thấy cứ như thế này cũng không tồi. Thật là kỳ quái.”

Đới Thanh nói mà nói thì không khí ôn nhu như vậy thật có chút quý dị.

“Muốn thêm một lần sao?” Đới Thanh nhìn cậu hỏi.

“Thôi, anh đã mệt chết rồi còn gì!” nhìn thấy mệt mỏi rõ ràng trong mắt Đới Thanh, Cao Quý liền buông tha cho dục vọng đang rực rộ của mình, “Dù sao cũng còn nhiều thời gian mà.”

Đới Thanh xoay người dựa lưng vào ngực cậu, dựa đầu vào vai cậu, chậm rãi nhắm mắt lại, “Chúng ta ngủ trong bồn tắm đi, ở trong nước thật sự là thoải mái mà.”

Đới Thanh sự trẻ con này của Đới Thanh, Cao Quý nhìn không được nở nụ cười. Trong lòng bỗng nổi lên cảm giác triu mến. Thủ trưởng lớn hơn cậu tám tuổi này, lại còn nói những lời đáng yêu như vậy, cảm giác thực sự kì diệu. Làm cho người ta không đành lòng trái ý của anh, vì thế cậu gật đầu, “Được! Anh ngủ đi, chờ khi nào anh ngủ, em sẽ mang anh lên giường.”

“Mang lên giường? Em nghĩ anh là bánh sủi cảo à?”

“Đúng vậy, anh là một chiếc bánh sủi cảo, vừa to vừa ngon miệng nha!”

“Em nếu thích ăn sủi cảo thì lần sau tôi làm cho em.”

“Phải tự tay anh làm.”

“Được...”

Hai người nói chuyện câu được câu chăng, âm thanh Đới Thanh ngày càng nhẹ, cứ như vậy liền thực sự ngủ trong phòng tắm. Tóc ẩm ướt dán trên trán, lông mi thật dài im lặng trên mi mắt, hô hấp rất nhẹ nhàng, trên mặt mang theo tươi cười không màng danh lợi, khóe miệng hơi cong lên. Cao Quý nhìn thấy dáng ngủ ôn nhu của anh, trong lòng nhìn không được cũng mềm mại theo.

Nhẹ nhàng hôn lên môi anh, Cao Quý thật sự nói được làm được, mò Đới Thanh từ trong nước ra như sủi cảo, sau đó bọc thật kỹ vào trong khăn lông rồi ôm lên giường. Tình yêu quả thật là một chuyện tốn sức lực, Cao Quý làm một loạt động tác, Đới Thanh chính là “uhm” vài tiếng nhưng không hề tỉnh lại.

“Ngủ say giống như heo vậy!” đối với thái độ của người yêu, Cao Quý không có chút bất mãn nào, chỉ cảm thấy trong lòng có chút cao hứng lại có chút đắc ý. Đắp chăn lên, không mặc gì mà ôm Đới Thanh ngủ, cảm giác da thịt ấm áp kề sát nhau, cậu cũng nhanh chóng ngủ say.

8. Chương 8-1

Ánh sáng ban mai xuyên qua bức rèm lụa chiếu lên mặt Cao Quý, cậu trừng mắt, thật tự nhiên tỉnh lại. Hoàn cảnh bốn phía có chút lạ lẫm, cậu suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ ra mình đang ở trong phòng Đới

Thanh, nằm trên giường của Đới Thanh.

Chăn mềm mại thoải mái mang theo hương vị ánh mặt trời. Nhắm mắt hưởng thụ trong chốc lát, Cao Quý đột nhiên phát hiện không biết chủ nhân cái giường đã đi đâu?

Xoay người ngồi dậy, cửa phòng nhẹ nhàng mở, Đới Thanh mỉm cười đứng chào cậu “Tỉnh rồi sao? Tôi làm bữa sáng rồi, muốn ăn trên giường hay vào bếp ăn?”

Thủ trưởng mỉm cười mặc chiếc áo lông màu vàng nhạt cùng quần dài màu cà phê, trên người còn có khăn quàng cổ. Chỉ là trang phục đơn giản như vậy nhưng lại mang theo cảnh đẹp ý vui, đối với người yêu xuất hiện chính tề, Cao Quý đột nhiên cảm thấy vô cùng bất mãn. Cậu ngoắc ngón tay với Đới Thanh, “Hôm chào buổi sáng đâu?”

Đới Thanh lắc đầu cười, trên mặt mang theo cưng chiều không che dấu, như Cao Quý mong muốn cúi người hôn lên trán cậu. Trong nháy mắt chạm vào trán Cao Quý, cả người đã gục lên giường.

Cao Quý lần theo vạt áo lông vuốt ve da thịt ấm áp của Đới Thanh, kéo áo hôn lên ngực anh giống như một con thú nhỏ cầu kinh.

Hô hấp của Đới Thanh rất nhanh dồn dập lên, có điều anh vẫn vuốt tóc Cao Quý, nhẹ nhàng niết lỗ tai cậu, nhắc nhở “Hôm nay em còn phải đi học lớp mà. Ăn sáng rồi còn phải thay quần áo.”

Đối với quyết định nhất thời đó, Cao Quý quả thực hối hận đến cực điểm, thở phì phì buông tay.

Đới Thanh được thả tự do đem quần áo Cao Quý đặt lên trên giường, giống như dỗ trẻ con mà bảo cậu “Đi rửa mặt nha? Tôi đã lấy cho em bàn chải và khăn mặt sạch rồi.”

Có tức giận, cố tình gây sự đi chẳng nữa mà đối mặt với Đới Thanh không hề khủng hoảng thì Cao Quý chỉ có thể ngoan ngoãn đứng lên, cầm quần áo vào phòng tắm. Bóp chút kem đánh răng lên bàn chải rồi cho vào cốc nước, khăn mặt vắt trên vai. Hiển nhiên là Đới Thanh đã làm hết thấy.

Rửa sạch xong Cao Quý đi ra ngoài, ôm lấy Đới Thanh đang ở trong nhà ăn, nhẹ nhàng hỏi anh “Anh vì sao phải tốt như thế?”

Bị Cao Quý thỉnh linh hỏi, Đới Thanh hơi chút sửng sốt, sau đó mỉm cười, thực tự nhiên mà trả lời cậu “Em không phải biết rồi sao?”

Thích một người tự nhiên sẽ đối tốt với người đó, chỉ là Cao Quý chưa bao giờ biết rằng lại tốt đến mức đó. Vẫn muốn có một người ôn nhu yêu mình, lần đầu tiên thực có cảm giác kinh ngạc vì được cưng chiều như vậy.

Trước kia khi chia tay người yêu, Cao Quý sẽ chẳng mấy may hối hận hay không đành lòng. Nhưng mà với Đới Thanh, cậu lần đầu tiên cảm thấy tim mình thực mềm thực mềm. Một loại tình tự chưa từng có tràn đầy trong lòng cậu – quý trọng! Cậu muốn nắm thật chặt người đàn ông này. Ngàn vạn lần không để cho anh bay mất.

Nghĩ như vậy Cao Quý cúi đầu, hai người ở trong nhà ăn tràn đầy ánh sáng mà ôm hôn thật sâu. Sau đó giống như trẻ con mà đút cho nhau ăn, trao nhau ánh mắt triền miên cùng những nụ hôn ngắn ngủi. Hết thấy đều tuyệt vời như đang ở trên thiên đường.

Nếu không có hội họp kia, hai người chắc sẽ dính một chỗ mà hôn thắm thiết. Lúc đi xuống lầu, Cao Quý nhìn thấy Đới Thanh vẫn đứng trên cửa sổ nhìn cậu ra đi, trong lòng xúc động chỉ muốn chạy lên, mặc kệ lũ bạn kia. Thậm chí nghĩ hai người ở một chỗ, làm gì cũng được.

Không chỉ như thế, lúc ngồi vào xe, vì không mang được Đới Thanh đi mà cậu còn oán hận rất lâu, thậm chí cảm xúc này đến lúc gặp bạn học cũng không biến mất.

Lúc học đại học, Cao Quý không phải chưa từng nhìn thấy những đôi yêu nhau dính lấy nhau như sam. Đối với loại tình yêu này, cậu luôn luôn khinh thường. Thậm chí có người yêu muốn bên cậu hai tư trên hai tư mà cậu không chịu nổi phải chia tay.

Chỉ là đột nhiên có một ngày, cảm giác cậu từng khinh thường lại đột nhiên xuất hiện. Thật sự rất muốn ở cùng Đới Thanh, Cao Quý có cảm giác luyến tiếc buông tay.

Đột nhiên nghĩ vậy làm Cao Quý có chút hoảng sợ. Cứ như vậy thì không ổn a! Tuy rằng Đới Thanh là một tình nhân tốt, nhưng nếu cậu bị cảm giác này khống chế thì cậu sẽ hãm sâu vào tình cảm này. Như vậy quá nguy hiểm!

Nghĩ đến đây, Cao Quý nhanh chóng thu hồi suy nghĩ. Chỉ là không quá mấy phút lại bắt đầu thất thần, bộ dáng Đới Thanh ôn nhu đứng bên cửa sổ nhìn cậu rồi đi lại hiện ra, làm cậu không khỏi suy nghĩ lung tung, đứng ngồi không yên. Ngay cả lúc nói chuyện cùng bạn học cũng không để tâm. Nhưng bởi vì Cao Quý vốn là một người không nhiệt tình lắm nên mọi người cũng không để ý cậu thất thần.

Tiểu Thiện đi chào hỏi một vòng rồi quay lại chỗ Cao Quý ngồi một mình bên cửa sổ ngắm người. Đẩy đẩy Cao Quý một cái “Ê, thủ trưởng của ông nhìn được phết nha.”

Nếu Tiểu Thiện nói đến chuyện khác thì chưa chắc Cao Quý đã để ý đến cậu ta, nhưng là nhắc đến Đới Thanh, Cao Quý liền như người bị tiêm thuốc kích thích, thần kinh lập tức khẩn trương lên.

Cậu quay ra nhìn Tiểu Thiện, trên mặt hiện ra địch ý “Thì sao?”

Tiểu Thiện nhìn bốn phía thấy mọi người đang bận rộn chuyện phiếm, không ai chú ý đến nơi này liền hạ giọng nói với Cao Quý “Ông chắc là chưa biết cái này phải không?”

Đối với thái độ của Tiểu Thiện, Cao Quý vô cùng không kiên nhẫn, cậu nhú mày “Có cái gì thì nói luôn đi, ập a ập ứng làm gì?”

“Tôi là có ý tốt nhắc nhở ông a, còn tỏ thái độ với người ta.” Tiểu Thiện oán giận, có điều vẫn là ngoan ngoãn kể tiếp, “Tôi nghe chủ quản nói rằng quản lý của cậu là đồng tính luyến ái nha. Ông không nên quá thân cận thì tốt hơn.”

“Chủ quản của ông sao lại biết chuyện này?” nghe xong lời của Tiểu Thiện, phản ứng đầu tiên trong đầu Cao Quý là nhớ đến lời mà Đới Thanh đã từng nói với cậu “Tôi giống như chiếc đàn dương cầm hỏng này, ở trong mắt cha tôi đều là rác rưởi.” Cảm giác tiếp theo là tức giận

“Đồng tính luyến ái thì sao? Chủ quản của ông cũng không cần phải nhiều chuyện như vậy. Liên quan gì đến hắn?” nói xong quay đầu trừng mắt với Tiểu Thiện, giọng điệu vô cùng không khách khí, “Mà cũng liên quan gì đến ông?”

“Ý tôi không phải là khinh thường đồng tính luyến ái nha!” Tiểu Thiện vội vàng giải thích, “Tôi cũng có hảo cảm với thủ trưởng của ông mà, chủ quản của tôi cũng thích anh ấy, nói anh ấy là thủ trưởng tốt. Ý của tôi là, anh ấy là đồng tính luyến ái, còn cậu thì không. Tiểu tử cậu nhìn mặt mũi cũng được, anh ấy tốt, nhưng cậu cũng đừng thân cận quá. Nhớ đâu có chuyện gì. Ông là bạn của tôi, thủ trưởng của ông lại có ơn với chủ quản của tôi, chủ quản của tôi lại có ơn với tôi. Quan hệ phức tạp, nếu xảy ra chuyện kia tôi biết giúp ai a?”

Tiểu Thiện nói một đống vô nghĩa, vào lỗ tai Cao Quý lại càng chẳng hiểu gì. Tuy rằng cậu cũng không có ý định công khai tình yêu của mình với Đới Thanh nhưng nếu không được chúc phúc trắng trợn như vậy thì thực sự chói tai, thậm chí là nguyên rủa.

“Chủ quản của tôi nói, thủ trưởng của ông thực sự tốt lắm, chỉ là vì đồng tính luyến ái nên không được thuận lợi.” Tiểu Thiện không phát hiện sắc mặt Cao Quý càng ngày càng tối sầm.

“Chủ quản của ông sao lại biết thủ trưởng của tôi là đồng tính luyến ái? Đới Thanh nói với hắn?” Cao Quý bình tĩnh hỏi. Cho dù là quan hệ bạn bè cũng không thể mang tính hướng của mình nói ra, điều này khiến cho cậu mất hứng, trên thực tế không chỉ là mất hứng mà còn bất mãn.

“Không phải! Loại chuyện này đâu thể tùy tiện nói cho người khác biết?” Tiểu Thiện thở dài, “Chủ quản của tôi vô tình phát hiện anh ấy đến quán bar đồng tính luyến ái.”

“Quán bar đồng tính luyến ái?”

“Đúng vậy!” Tiểu Thiện gật đầu, “Chủ quản của tôi còn nói, thủ trưởng của ông thông minh lại có năng lực, trước kia ở công ty có rất nhiều người cứng đầu đều là do anh ấy thu phục. Đặc biệt bộ dáng xinh đẹp khác người, tính tình tốt, quả thực là không còn gì tốt hơn. Chỉ là bộ dáng uống rượu ở quán bar lại cô độc

đến thê thảm. Sau đó có người đến gần, chủ quán của tôi tận mắt nhìn thấy anh ấy cùng người đàn ông xa lạ ra khỏi quán bar, ở bên cạnh con hẻm tối tăm hân môi...”

Mỗi câu của Tiểu Thiện đều giống như đập mạnh vào lòng Cao Quý. Hai tay cậu nắm chặt, cảm thấy như trái tim đang bị ngâm trong thùng axit, đau muốn chết, cũng tức đến muốn chết.

Tình yêu là một thứ rất kỳ lạ. Ngọt ngào với chua xót thường tồn tại cùng nhau. Mà độ chua xót lại tỉ lệ thuận với độ hăm sâu của tình yêu.

“Chủ quán của ông còn nói gì nữa?” lúc nói câu này, Cao Quý hoàn toàn nghiêng rằng nghiêng lợi.

Đới Thanh là một người đàn ông ba mươi hai tuổi, Cao Quý cũng là đàn ông. Cậu đương nhiên biết dục vọng của đàn ông. Cậu cho đến giờ cũng không nghĩ đến việc truy hỏi tình sử của người yêu. Đây là một chuyện cực kỳ mất phong độ, nhưng mà, làm cho cậu kinh hãi chính là nghe được Đới Thanh cùng nam nhân xa lạ hân môi nơi góc hẻm tối tăm, cậu liền tức đến độ hận không thể quay ngược thời gian, xuất hiện trước cái tên người qua đường giáp kia.

“Sắc mặt ông khó coi quá, có sao không? Thân thể không thoải mái à?” Tiểu Thiện nhìn bộ dáng muốn ăn thịt người của Cao Quý liền hoảng sợ.

“Tôi không sao, ông cứ nói tiếp đi.” Cao Quý miễn cưỡng cong khóe miệng, nghĩ muốn cười một cái nhưng hiển nhiên là thất bại.

Cái này cũng không thể trách cậu, đối với Tiểu Thiện và chủ quán lảm nhảm kia của cậu ta, Cao Quý quả thật là giận cá chém thớt chán ghét đến cực điểm rồi.

Tiểu Thiện sờ sờ đầu, hiển nhiên là còn chút do dự. Có điều cậu là một người thẳng ruột ngựa chẳng giấu được bí mật gì, Cao Quý hỏi cậu, cậu cũng liền ăn ngay nói thật, “Chủ quán của tôi nói, anh ấy nhìn thấy thủ trưởng của cậu hôn nam nhân kia, hôn một nửa liền tái nhợt mặt rồi chạy mất. Bộ dáng miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.”

Là như thế thật sao? Cao Quý hoài nghi nhìn Tiểu Thiện, “Nghe nói” Tiểu Thiện là nghe chủ quán kia nói, mà chính cậu thì ngồi đây “nghe nói nghe nói”. Sự tình thực sự như thế nào chỉ có Đới Thanh rõ ràng nhất. Cậu nếu đi truy hỏi anh chẳng phải là hành động ngu ngốc sao, tuyệt đối cậu sẽ không làm. Nhưng vì không làm nên cảm thấy khó chịu muốn chết.

“À, còn một câu quan trọng nhất tôi chưa nói.” Tiểu Thiện vỗ trán hét một tiếng, sau đó nói “Chủ quán của tôi nói, Đới Thanh là một người giàu tình cảm nên mới sống vất vả như thế. Nói cho cậu cũng là vì cậu thân cận với anh ấy như vậy. Cũng không nên vì nhất thời chơi vui mà tùy tiện trêu chọc anh ấy. Trên thế giới này có người trêu được, có người không nên. Đừng làm chuyện nhảm chán lại nhấn tâm như vậy. Thật quá đáng.”

Nam nhân kia cố ý, hấn cố ý nói cho Tiểu Thiện tất cả, trong đó có ý cảnh cáo rõ ràng. Nhưng chẳng qua chỉ là cấp dưới của Đới Thanh trước kia, cứ nhiên lại ra vẻ bảo vệ người như vậy, vô cùng kỳ quái, còn làm cho người ta khó chịu.

Sự kiện người qua đường giáp kia không thể đối chứng, cấp dưới có thái độ kỳ quái này lại làm cho Cao Quý như gặp địch thủ. Sớm biết Đới Thanh là một người tốt, chỉ là không nghĩ tới tốt tính cũng sẽ rước lấy phiền toái này. Không phải Thường Dịch say rượu nói muốn kết hôn với anh thì là cấp dưới không rõ ràng này. Cảm giác này làm cho Cao Quý đau đầu đến cực điểm.

Thật giống như trong lúc vô ý cậu nhặt được một viên đá xinh đẹp, vốn chỉ là muốn giữ lại để trang trí, ai ngờ trong lúc đó lại phát hiện ra giá trị của viên đá. Hơn nữa người khác như hồ rình mồi nhìn chằm chằm viên đá. Ở trong tình huống còn chưa chuẩn bị tinh thần, Cao Quý đột nhiên cảm thấy thị phi điên đảo. Trong đầu xuất hiện ‘nguy cơ’, thậm chí là nghiêm trọng.

Lần họp lớp này thật sự thành công! Thành công làm cho người ta buồn bực muốn chết!

./.

9. Chương 8-2

Buổi tối rất lạnh, gió táp vào mặt có chút rát. Cao Quỹ cầm điện thoại lên thuận thực bấm số của đối phương. Sau khi tút tút hai tiếng liền nghe thấy tiếng của Đới Thanh.

“Hộp lớp xong rồi à?”

“Xong rồi.” Cao Quỹ thở ra một hơi mang theo sương trắng.

“Vậy thì về sớm một chút đi, buổi tối lạnh có tiện không? Muốn tôi đi đón không?” âm thanh từ đầu dây bên kia phá lệ mềm mại làm cho người ta động tâm. Chỗ hộp lớp cách nhà Đới Thanh rất xa, hơn nữa cũng khuya rồi. Nhưng chỉ cần Cao Quỹ gật đầu thì với tính cách của Đới Thanh sẽ thật sự đến. Hơn nữa cũng sẽ không có nửa câu oán hận. Chỉ nghĩ như vậy tâm tình của Cao Quỹ liền trở nên tốt hơn. Nửa đùa nửa thật nói “Muốn, nhưng trong lòng lại có điểm không đành lòng.”

Đới Thanh ở đầu bên kia nhẹ nhàng nở nụ cười, “Nói ngốc gì thế? Lái xe qua đâu có gì phiền toái.”

“Vậy cũng không cần đâu, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm mà, quản lý.” Cao Quỹ tắt máy, nhìn thấy ngã tư đường vắng tanh ngẫu nhiên có một chiếc xe chạy như bay qua, nhanh chóng vẫy tay chặn lại rồi đi.

Đới Thanh tùy tiện đặt tay lên chiếc dương cầm đồ chơi đánh vài phím, đàn phát ra mấy âm thanh lệch lạc. Cửa thủy tinh trong đêm giống như chiếc gương, soi lên khuôn mặt mỉm cười lại mười phần cô đơn của anh. Buông chìa khóa xe trong tay ra, anh mỉm cười lắc đầu, “Nói gì cũng không phải là trẻ con.”

Cởi áo khoác đã mặc chỉnh tề ra, Đới Thanh nằm trên giường, nhắm mắt lại nhẹ giọng than thở “Đợi mãi điện thoại như vậy thật giống một đứa ngốc.”

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, loáng thoáng nghe được tiếng chuông cửa. Đới Thanh ngẩng đầu nghe kỹ trong chốc lát, thật sự là chuông cửa nhà anh đang vang lên cùng với âm thanh Cao Quỹ gọi cửa “Quản lý, anh ở nhà không?” hiển nhiên là Cao Quỹ.

Đới Thanh mở cửa ra liền nhìn thấy Cao Quỹ đang tựa cửa, “Quản lý, đêm nay em ở lại được không?”

Cười đến thật tự tin rồi lại có chút trẻ con làm cho người ta cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Đới Thanh thở dài mỉm cười, mở cửa rộng để Cao Quỹ vào. Khi đi qua người anh, Cao Quỹ ôm lấy anh rồi đóng cửa lại, hai người ở cửa ôm hôn nhau.

“Sao tự nhiên lại tới?” Đới Thanh sờ sờ tóc Cao Quỹ, hỏi cậu.

“Anh đang đợi em!” ngữ khí Cao Quỹ rất chắc chắn.

“Như vậy sao?” giãn khoảng cách giữa hai người, Đới Thanh nhìn vào mắt Cao Quỹ, tiếp tục hỏi cậu.

“Chính là như vậy.” Cao Quỹ lười kéo Đới Thanh tiếp tục hôn, né tránh ánh mắt như nhìn rõ hết thấy của anh.

Kéo tay Cao Quỹ xuống, Đới Thanh nhìn Cao Quỹ trong chốc lát rồi thở dài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chủ động hôn cậu, không hề hỏi thêm nữa.

Nhìn thấy người yêu ngoan ngoãn phục tùng, Cao Quỹ vừa lòng nở nụ cười, đưa tay cởi áo anh. Nhưng lúc này, lời nói của Tiểu Thiện đột nhiên lại vang lên.

“Quản lý, trước đây anh đã từng thích ai chưa?” lúc hỏi câu này, chính Cao Quỹ cũng hoảng sợ, tự nhiên lại hỏi loại vấn đề này, thật sự là nhàm chán lại kỳ lạ.

Đới Thanh mở to mắt nhìn cậu, hiển nhiên cũng bị vấn đề đột ngột của Cao Quỹ làm hoảng sợ.

Nhìn bộ dáng Đới Thanh giật mình, Cao Quỹ vốn đang hỏi hận muốn chết ngược lại càng quyết tâm tìm ra đáp án.

“Không thể nói sao? Ngay cả em cũng không nói được sao?” ngụ ý, kẻ điếc cũng hiểu được: không nói cho ta biết là không xong đâu.

“Quá khứ của tôi thật nhàm chán, vì sao lại muốn hỏi cái này.” Đới Thanh đứng lên, kéo cao Cao Quý dậy. “Tắm rửa sạch sẽ rồi nói được không?”

Mục đích đã đạt được nhưng Cao Quý không có nửa điểm cao hứng. Rốt cục là Đới Thanh rất thích cậu nên cậu muốn sao cũng được hay là không thích cậu nên nói cho cậu cũng chẳng làm sao? Nghi vấn, không cam lòng, thậm chí còn có oán giận không hiểu vì sao.

Vì thế, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn trưng ra vẻ mặt nhàn nhã hỏi anh “Làm sao vậy? Nói bây giờ luôn được không?”

Nhất định phải nói ngay bây giờ sao? Nếu vậy thì cậu cũng giống như ác bá lưu manh liều mạng. Cao Quý trừng Đới Thanh một lúc, quay đầu đi “Không thêm. Em đi tắm rửa.”

“Tôi lấy quần áo cho em. Hôm nay ở nhà rảnh rồi không có việc gì nên tôi mua áo ngủ mới cho em rồi.” Đới Thanh đi phía sau chậm rì rì nói.

Mua áo ngủ mới, chắc là biết cậu sẽ đến phải không? Trong lòng Cao Quý âm thầm nghĩ. Nhận lấy áo ngủ và quần lót còn thơm hương mặt trời Đới Thanh đưa cho, nhìn là biết đã được giặt và là cẩn thận.

“Sao thế?” thấy cậu yên lặng không nói gì, Đới Thanh không biết xảy ra chuyện gì, hỏi.

“Không có gì.” Xoay người vào phòng tắm, đóng cửa lại. Cởi quần áo, mở nước ấm. Lúc quyết định đi đến nơi này, trong lòng rõ ràng nghĩ trước là cho Đới Thanh một niềm vui bất ngờ, sau đó là một hồi triển miên ái tình. Sau đó chờ lúc tất cả cùng thả lỏng thì lơ đãng nhắc lại một ít chuyện cũ, sau đó lại chậm rãi hỏi chút tình sử quá khứ.

Chỉ là lúc hôn nhau lại đột nhiên phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Hơn nữa người thay đổi không phải ai khác chính là cậu, thực sự giống như bị trúng tà. Lắc đầu, Cao Quý nói với bản thân, không thể để cảm xúc chi phối như vậy. Đới Thanh tính tình thành thật dịu ngoan như vậy, chỉ cần mình nắm giữ thật tốt là ổn. Khuyến giải bản thân như vậy, tâm tình Cao Quý mới tốt lên một chút.

Vội vàng tắm, lúc lấy khăn lau người, Cao Quý phát hiện Đới Thanh đã chuẩn bị khăn mới, nhìn kỹ thì bàn chải đánh răng và cốc đánh răng cũng là mới. Chỉ là ở lại ban đêm mà chuẩn bị tốt như vậy, xem ra trong lòng Đới Thanh thực sự luyến tiếc cùng cậu tách ra. Phát hiện điểm này, Cao Quý nhin không được nở nụ cười.

Đáng tiếc cậu lại xem nhẹ những điềm báo nguy hiểm. Thứ nhất, tâm tư của cậu dao động quá nhanh. Thứ hai, mỗi lần Đới Thanh đối xử tốt với cậu, bản thân Cao Quý liền cảm thấy mỹ mãn cùng cao hứng.

Nếu Cao Quý bình tĩnh suy nghĩ: tâm tình của một người luôn bị người khác chi phối biểu hiện cho điều gì, thì có lẽ cậu đã đưa ra được kết luận. Đáng tiếc rằng đối với loại cảm giác xa lạ này cậu không hề có kinh nghiệm. Hơn nữa thói quen tự tin đến tự đại càng làm cho cậu xem nhẹ cảm giác đó.

Khi Cao Quý mở cửa ra thì Đới Thanh đã thay áo ngủ xong, nằm trong chăn tùy tiện đọc một quyển sách. Thấy Cao Quý tiến vào, anh bỏ kính ra rồi tươi cười ngoắc tay “Lại đây, cẩn thận bị lạnh.”

Dưới ngọn đèn nhu hòa, bộ dáng ôn nhu, hai người giống như hai vợ chồng đã lấy nhau thật lâu, không có chút không hài hòa hoặc xấu hổ, hết thấy đều tự nhiên mà thân thiết.

Cao Quý xốc chăn nằm bên cạnh Đới Thanh, tựa vào trên gối đầu mềm mại nghiêng đầu hỏi anh “Anh biết em nhất định sẽ đến sao? Mua khăn cùng áo ngủ mới.”

“Không, tôi chỉ là muốn em ở lại đây.”

Muốn sao? Cao Quý mỉm cười, thân thủ ôm lấy thắt lưng Đới Thanh, kéo cao áo ngủ sờ vào da thịt bóng loáng của anh. Theo lưng áo mềm mại hướng đến trước ngực, nhìn anh nhắm mắt lại, lông mi nhẹ nhàng rung động. Xoay người hôn anh “Làm nhé?”

“Được.”

Sau đó là động tác kịch liệt, quần áo nhanh chóng bị vứt sang một bên, bộ phận vừa được khai phá ngày hôm qua rất dễ dàng tiếp nhận Cao Quý. Động tác tiến nhập so với ngày hôm qua thô lỗ rất nhiều, có điều

cảm giác của hai người cũng thoải mái hơn hôm qua. Đặc biệt sau đó Cao Quý còn không biết tiết chế, lôi kéo Đới Thanh làm rất nhiều tư thế khác nhau.

Sau khi đổi mặt tiến nhập, lại để cho Đới Thanh quỳ gối trên giường, sát nhập từ đằng sau, một bên hôn lưng anh, một bên đâm chọc. Nhìn thấy anh không duy trì được làm bắn ra ra giường sạch sẽ mới rút *** ra bắn lên lưng anh. Còn cố ý nói anh “thật gọi cảm lại *** đặng”. Sau đó thể lực không chống đỡ được liền nằm xuống giường, thở hổn hển ôm và hôn môi.

Cuối cùng hai người cảm giác như đang trên thiên đường, có chút điên cuồng ôm nhau làm tình. Biết rõ rằng ngày mai còn phải đi làm nhưng vẫn làm đến kiệt sức. Lúc ngã vào trên giường nghỉ ngơi, Đới Thanh bật đèn, quay đầu nói với Cao Quý “Đi rửa sạch đi, tôi đổi ra giường.”

Rõ ràng mệt hơn cậu mà còn nói như vậy, người lòng dạ cứng rắn cũng phải áy náy hướng chi Cao Quý không phải. Vì thế cậu nói “Em đổi cho, anh đi tắm đi.”

“Em không biết ra giường ở đâu.”

“Anh nói cho em không phải là được sao?” Đó chỉ là chuyện nhỏ thôi. Cao Quý không cho là đúng, sờ sờ lưng Đới Thanh, xấu xa cười nói “Chỗ này dinh dinh.”

“Ai bảo em bắn ở đó?”

“Vậy còn không mau đi?”

Đới Thanh nhìn Cao Quý trong chốc lát rồi gật đầu “Vậy phiền em, tôi sẽ lấy ra giường cho em.”

“Không cần, anh cứ bảo em ở đâu là được rồi, đi rửa ráy rồi về nghỉ ngơi, không cần tranh với em.” Cao Quý bá đạo thay Đới Thanh quyết định, Đới Thanh mỉm cười đồng ý, nhẹ nhàng nói cảm ơn. Sau đó nói cho Cao Quý chỗ để ra giường sạch, nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên đi vào phòng tắm.

Cao Quý nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Đới Thanh, làn da trắng nõn phát ra ánh sáng nhu thuật dưới ánh đèn, phi thường mê người. Hơn nữa dáng người anh thon dài, khung xương cân xứng, tuy rằng vừa mới làm xong nhưng vẫn có điểm muốn nữa. Làm hai lần xong đều có cảm giác này, thật sự giống như nghiện thuốc phiện, không chỉ nghiện mà lần sau phải nặng liều hơn lần trước.

Tắm xong nằm trên ra giường sạch sẽ, thời gian đã khoảng hai giờ sáng. Rõ ràng là mệt vô cùng nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Cao Quý trở mình sờ sờ mặt Đới Thanh. Đới Thanh vốn nhắm mắt liền quay đầu mở mắt nhìn cậu “Không ngủ được?”

“Đúng vậy! Em muốn anh nói cho em biết trước đây anh đã từng thích ai chưa?” nếu Đới Thanh cũng không ngủ thì chỉ bằng tiếp tục kế hoạch của mình.

Đới Thanh nhìn cậu một lúc không nói chuyện, “Nhất định muốn biết?”

“Nếu em nói là nhất định?”

Đới Thanh lắc đầu cười khổ một tiếng.

“Lúc học trung học tôi từng thích thầy giáo của mình.” Âm thanh trong trẻo của Đới Thanh vang lên trong đêm nghe thật rõ ràng, tuy rằng nói rất nhẹ nhưng mỗi một câu một chữ đều rơi vào tai của Cao Quý.

“Nam?”

“Ừ, là thầy giáo tiếng anh.”

“Sau đó?” đối với câu hỏi không chủ định này, Cao Quý có chút tâm phiền ý loạn. Nhưng không dám toát ra ý gì, sợ ngộ nhỡ làm cho Đới Thanh biết cậu không kiên nhẫn liền không nói nữa.

“Sau đó bị người ta phát hiện. Thầy giáo từ chức đi nơi khác, sau đó xuất ngoại. Tôi bị người trong nhà phát hiện cho nên bị chán ghét, liền bỏ nhà.”

“Cha anh đuổi anh đi?”

“Ừ.”

“Lúc học trung học liền bị đuổi ra ngoài đến giờ sao?”

“Ừ.”

Cao Quý càng hỏi, âm thanh Đới Thanh càng nhẹ. Có thể thấy rằng chuyện này tuy anh nói đơn giản nhưng khẳng định lúc đó rất nghiêm trọng. Trong lòng như có mũi kim đâm, không phải là một cây mà là rất nhiều, ê ẩm khó chịu.

“Vậy có từng trở về không?”

“Có, lần trước là sinh nhật cha tôi, tôi có về. Nhưng ông ấy không muốn gặp tôi. Ngay cả quà cũng không nhận. Lần trước mẹ tôi trộm đem cất đi cũng bị cha ném ra ngoài.” Nói đến đây, Đới Thanh dừng lại, “Lần trước tôi nói sinh nhật người thân, chính là cha tôi.”

Là cha? Không phải là tình nhân cũ sao? Cao Quý nhìn không được cao hứng.

“Lần này ông ấy cũng không gặp anh sao? Vì sao anh không nói với em? Nếu biết sớm em sẽ đi cùng anh. Anh sẽ không phải một mình đối mặt, thật ngốc!”

Nghe như thế, Đới Thanh nhẹ cười ra tiếng, “Tôi sợ em lo lắng cho nên chưa nói. Em đi theo tôi không phải sẽ bị ăn mắng cùng sao. Thực ra tôi cũng không đi nhiều năm nay, bởi vì nghe mẹ nói thân thể cha không tốt lắm nên nhìn không được muốn gặp một lần. Vốn tưởng thời gian trôi qua cha sẽ nguôi ngoai, ai ngờ vẫn như trước đây không thèm nhìn tôi một cái.”

“Tính hướng trời sinh cũng không phải là do anh muốn.”

“Cũng không phải chỉ là như vậy. Bởi vì lúc ấy thầy giáo đổ hết trách nhiệm lên người tôi, nên người ta bàn tán có chút khó nghe. Cho nên cha tôi mới...” nói tới đây Cao Quý cũng hiểu được. Theo như Đới Thanh nói thì vì thầy giáo mang hết trách nhiệm đổ lên đầu Đới Thanh nên cha anh mới chịu đả kích như vậy.

“Tên hỗn đản đó mà anh còn gọi là thầy? Vì sao không nói thật?”

“Lúc gặp nguy người ta sẽ nghĩ muốn tự bảo vệ mình, cũng là thực bình thường. Hơn nữa tôi đồng ý với hắn sẽ không nói, không thể trách hắn toàn bộ.”

“Anh đáp ứng chịu tiếng xấu cho người khác? Nói thế nào anh cũng là học trò, hắn là thầy, hắn là người lớn không chịu trách nhiệm lại để cho hải tử chịu, như thế nào lại như vậy? Nếu để em gặp được, khẳng định sẽ mắng hắn mất mặt, cho dù em không hay ho nhưng cũng phải lôi hắn đi theo, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ?”

“Đều là quá khứ, còn mắng hắn làm gì?”

Vốn muốn nghe Đới Thanh cùng mắng tên thầy giáo hỗn đản, kết quả lại là một câu băng quơ như vậy, hoàn toàn không phải là câu nói mà Cao Quý muốn nghe. Mọi người đều ích kỷ. Đới Thanh trọng tình nghĩa đương nhiên là chuyện tốt, nhưng mà đối với mình tốt là được rồi, còn tình nhân trước kia để ý làm gì. Chẳng lẽ trong lòng Đới Thanh còn nhớ tới tên hỗn đản đó, cho nên đỡ lời cho hắn? Nghĩ như vậy, tâm tình Cao Quý trầm xuống.

Mà Đới Thanh lại nói tiếp làm cho tâm tình của cậu chìm xuống đáy vực.

“Nếu như có ngày nào đó chuyện của chúng ta bị phát hiện, em cũng không cần lo lắng, đem trách nhiệm đổ lên người tôi là được. Em rất có năng lực, thông minh lại chăm chỉ, tương lai nhất định rất có tiền đồ. Tôi sẽ không ảnh hưởng đến em.”

“Anh nói gì?” Cao Quý xoay người một cái nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đới Thanh “Ồ trong lòng anh, em là người giống như loại hỗn trướng kia?”

“Không, không phải...”

“Hóa ra là anh ôm ý nghĩ như vậy cùng em kết giao. Thật sự là lo xa mà!” nói xong Cao Quý một tay bật đèn, nhanh tay túm lấy quần áo của mình, nhìn Đới Thanh sắc mặt xanh mét, hừ lạnh một tiếng “Cảm ơn

quản lý đã suy nghĩ hộ em như vậy, chiều cổ em như vậy. Hôm nay em có việc về trước. Có chuyện gì chúng ta đến công ty nói sau.”

Sau khi đóng cửa, Cao Quý tức giận đến ứa gan. Đến chỗ vắng người liền dấm đá lên tường xi măng. Nếu không phải lúc đó sắc mặt Đới Thanh khó coi đến đáng thương thì cậu sẽ không ngần ngại nói ra lời chia tay. Nào có người nào lại nói như vậy? Vừa mới gần gũi xong, hai người đang tình nồng ý mật nằm, tuy rằng vấn đề mình hỏi có chút dở hơi nhưng cũng không thể trả lời như vậy nha?

Cậu giống người không có trách nhiệm lắm sao? Cái gì kêu là “Nếu như có ngày nào đó chuyện của chúng ta bị phát hiện, em cũng không cần lo lắng, đem trách nhiệm đổ lên người tôi là được.” Nói gì “Sẽ không ảnh hưởng em?” chẳng lẽ mình thật sự cho đối phương cảm giác như vậy khi yêu nhau sao?

Tuy rằng việc cùng Đới Thanh kết giao sẽ giúp tương lai của cậu có lợi, nhưng mà, nhưng mà đó chỉ là ý nghĩ trước đây thôi. Hơn nữa, nếu gặp loại chuyện này, chẳng lẽ cậu một cước đá bay anh. Nếu thật sự như lời cậu, đem trách nhiệm đổ hết lên người Đới Thanh, còn cậu chuyển công ty khác bắt đầu lại được sao?

Nghĩ đến đây, Cao Quý giống như quả bong bóng căng hơn, nghẹn cả họng. Trong đầu nghĩ đến những lời chủ quản của Tiểu Thiện nói qua với cậu ta. Chẳng lẽ nguyên nhân chính là vì người ngoài thì sáng người trong thì quáng, cậu làm cho người ta cảm giác chỉ quan tâm đến hiệu quả và lợi ích, nên mới có thể được nhắc nhở sao?

Như vậy Đới Thanh cũng sẽ nghĩ thế đi, nếu cùng mình một chỗ, hẳn là ôm ý tưởng tùy thời sẽ bị cậu phản bội, bị cậu chia tay đi? Hay là nói, chính cậu nghĩ rằng mình đang hãm sâu trong tình yêu, kỳ thật không tồn tại, chẳng qua là tự mình đa tình?

Ở trong lòng Đới Thanh, cậu rốt cục là cái gì? Chẳng lẽ chỉ là người qua đường Giáp tùy tiện để giải sầu trong lúc cô đơn thôi sao? Đới Thanh có thể bình tĩnh nói ra lời nói như vậy khẳng định đã có chuẩn bị từ trước, mà chính cậu lại giống như tên ngốc, nghĩ là mình được yêu say đắm. Nghĩ rằng được người yêu ngoan ngoãn phục tùng như vậy. Hóa ra chẳng phải như vậy, quả thực là chó má! Người yêu thoát nhìn ôn nhu kia hóa ra lại máu lạnh đến cực điểm.

Cao Quý nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt cũng không có cảm giác đau. Trong lòng tức giận như có thể nổ tung, như thế nào lại có thể đem một người thành trò hề để đùa giỡn như vậy? Quả thực là quá đáng!

./.

10. Chương 9

Người tức giận thường không nói lý trí, người luôn cho mình là trung tâm lại cũng như thế. Mà Cao Quý lại dính cả hai loại. Từ lúc có ý nghĩ bị Đới Thanh đùa giỡn trong đầu cậu liền không thêm để ý đến anh nữa, cũng giả bộ không nhìn thấy anh, luôn lạnh nhạt mà chào hỏi một câu rồi đi ngay, thoát nhìn lễ phép nhưng lại phi thường xa cách.

Quan hệ đã căng thẳng đến mức độ này Cao Quý cũng đã nghĩ đến việc chia tay. Nhưng chỉ cần tưởng tượng đến những ưu ái Đới Thanh dành cho cậu trước kia, Cao Quý liền lưỡng lự. Hai chữ chia tay cậu cũng sống chết không nguyện ý nói ra, thậm chí đợi một thời gian nữa, đúng lúc này công ty lại có nhiều việc, Cao Quý cùng Thường Dịch với mấy người trong tổ hầu như ngày nào cũng phải bốn ba bên ngoài, thời gian ở trong công ty liền ít đi, cho nên cũng không có nhiều thời gian mà nghĩ vui vớ. Cao Quý vốn là một người rất cố gắng làm việc cho nên mọi người thấy cậu liều mạng làm việc như thế này cũng không lấy làm lạ.

Sắp đến cuối năm nên công ty tiến hành rất nhiều hoạt động tuyên truyền. Bọn Cao Quý cùng Thường Dịch thường vội đến cơm cũng phải ăn vội, mùa đông ăn cơm bên ngoài thực sự là cực hình, đồ ăn mở ra chừng năm phút liền trở nên lạnh lẽo, có đôi khi gió thổi mạnh liền càng khổ sở.

Tâm tình Cao Quý vốn buồn bực lại gặp phải tình trạng này, rất nhanh gầy đi một vòng lớn, ngay cả Thường Dịch cũng nhìn không được khuyên cậu không cần liều mạng, dù sao sức khỏe cũng là quan trọng nhất. Tuy rằng vốn không nghĩ đến chiêu khổ nhục kế này nhưng mà mỗi lần nhìn thấy biểu tình áy náy cùng đau lòng của Đới Thanh, Cao Quý thường sẽ có khoái cảm trả thù đến kỳ quái.

Người kia nha, có đôi khi thực sự không biết trong lòng anh nghĩ gì? Yêu hay không yêu xem ra thật sự là vấn đề. Cao Quý cười khổ buông đũa, uống ngụm canh đã lạnh. Cao Quý nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ trưa, trách không được bụng đói như vậy.

“Quen rồi sẽ ổn thôi. Đêm nay là giáng sinh. Trước kia quản lý còn có thể đến hỗ trợ, hướng chi đây chính là công việc của chúng ta.” Thường Dịch vỗ vai cậu, “Cố thêm hai ngày là tốt rồi.”

“Đêm giáng sinh?” Trách không được! Cao Quý nhìn tử kính trên ngã tư đường tràn ngập màu đỏ của ngày giáng sinh cùng với bài hát mừng giáng sinh vang lên. “Thảo nào vừa rồi có hai người đội mũ ông già Noel đi qua. Em bận đến hồ đồ rồi.”

“Cậu đúng là lẩn rồi, không nghe thấy bài hát giáng sinh được phát khắp nơi sao?” nói xong Thường Dịch uống một ngụm lại phun phì phì ra, “Trời ạ toàn là bụi.”

“Tổ trưởng chưa nhìn kĩ đã uống thế!” Tiểu Trương cười lớn lấy ấm giữ nhiệt đưa cho anh, “Súc miệng đi.”

“Súc miệng bằng tham trà? Tiểu tử ngươi cũng quá hoang phí đi!” Thường Dịch không chút biết ơn hung hăng đánh Tiểu Trương một quyền.

“A? Tham trà?”

Ánh mắt của mọi người đều bị tiếng cảm thán của Thường Dịch hấp dẫn, như hổ rình mồi nhìn vào ấm giữ nhiệt của Tiểu Trương.

“Khi nào thì mang đến?”

“Thông minh ghê nhỉ? Còn biết mang cái này đi?”

Nói xong tất cả mọi người đều tranh nhau chút ấm áp duy nhất trong ngày đông kia. Cướp xong còn chưa hết giận xông vào đánh đập Tiểu Trương: “Một mình uống đã bao lâu rồi hả? Tiểu tử ngươi thật không có lương tâm.”

Tiểu Trương bị bóp cổ cầu xin tha thứ, “Không phải của tôi, không phải của tôi! Tôi thấy đặt ở trên bàn của Tiểu Cao, còn tưởng là của cậu ta. Thấy cậu ta không uống nên mới tự chủ trương uống một chén a!”

“Tiểu Cao, hóa ra là cậu mang đi hả? Còn giả vờ không biết nha?” mũi giáo chuyển hướng, khiến Cao Quý đang uống nước sặc một cái.

“Sao lại là của em? Làm sao em biết...” nói xong nhìn ấm giữ nhiệt trong tay, đầu óc vừa chuyển, hình như trước đây từng nhìn thấy Đới Thanh cầm một cái ấm như thế, nhất thời suy nghĩ cẩn thận “Em quên mất rồi, gần đây vội quá nên lú lẩn.”

“Không cần biết cậu quên hay không, nhưng cậu đúng là thông minh nha, còn biết mang tham trà, thật là nước ấm ngày đông.”

“Là nha, là nha.”

“Cảm thấy ấm thì uống hết đi, nhớ để lại cái ấm cho em là được.” Cao Quý mỉm cười nhìn mọi người uống hết, trong lòng tự lừa gạt bản thân, cho dù anh lấy lòng tôi như thế cũng vô ích thôi, dù sao tôi không uống đồ của anh, mới sẽ không linh ân tình của anh!

Sau khi hoạt động chấm dứt, tất cả mọi người về nhà. Cao Quý nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định quay lại công ty xem, vì thế chủ động ở lại làm nốt việc. Đêm đó đặc thu dọn lên xe rồi lái về công ty, thấy xe của Đới Thanh vẫn đậu ở đó. Giống như Cao Quý nghĩ, người kia cũng quả nhiên chưa về.

Lái xe vào bãi, Cao Quý xuống xe, đem mấy thùng đồ còn lại vào văn phòng. Sau khi thang máy đến nơi liền bỏ ra ngoài cửa, chọn thùng nhỏ nhất cầm vào, cố ý không gây ra tiếng động mở cửa văn phòng, len lén nhìn vào.

Văn phòng rất tối, Cao Quý còn tưởng rằng mình đã sai rồi, Đới Thanh chắc đã về. Vừa định bật đèn lên liền nhìn thấy chỗ mình có một bóng đen đang ngồi không nhúc nhích.

“Ai đó?” vừa nói, Cao Quý vừa bật đèn lên, trong nháy mắt đèn sáng lên, Đới Thanh mặt trắng bệch bị cậu bắt quả tang tại chỗ.

“Quản lý còn chưa về sao?” Cao Quý ôm thùng cổ ý hỏi. Biết rõ Cao Quý đã xấu hổ luống cuống chân tay càng thêm ác ý hỏi anh: “Hình như tan tầm lâu rồi mà?”

“Tôi, tôi đang về.” Đới Thanh cúi đầu, tiếng nói nghe rõ ràng là chột dạ, muốn lách qua người Cao Quý, lại bị cậu cố ý chặn lại, “Sao thế, điều hòa trong văn phòng quản lý bị hỏng sao? Nên mới ngồi vào chỗ của em?”

“Tôi, tôi...”

Nhìn thấy bộ dáng luống cuống của Đới Thanh, một ý niệm độc ác xuất hiện trong đầu Cao Quý. Cậu làm ra bộ giận tái mặt nói “Thật ra em nghĩ, cảm thấy quản lý luôn đối xử với em như trẻ con, cần bản là đùa giỡn em. Em nghĩ chúng ta vẫn là chia tay đi.”

Đới Thanh vừa rồi còn cúi đầu nghe thấy hai chữ này liền mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Cao Quý, môi run run, sắc mặt trắng bệch cực điểm, bộ dạng tùy thời muốn té xỉu.

Biết chính mình nói quá đáng nhưng trong thời gian ngắn Cao Quý không biết làm thế nào để xuống thang, đành phải tiếp tục “Quản lý vì sao không nói gì? Anh đang đùa giỡn em phải không? Phải không?” nói không phải thì lý do để chia tay liền không có. Chỉ cần anh phủ nhận, nhanh phủ nhận đi! Cao Quý trong lòng liều mạng kêu. Ánh mắt nhìn Đới Thanh chằm chằm, thấy anh nửa ngày không nói lời nào, hận không thể thay anh phủ nhận câu nói đùa của mình.

Văn phòng yên tĩnh lại, chỉ có tiếng hít thở ngày càng rõ ràng của hai người. Như vậy đối mặt, Cao Quý cảm thấy như mình đi vào không gian kỳ quái nơi thời gian đóng băng. Cảm giác như chân tay ngày một lạnh lẽo, tim đập càng lúc càng nhanh, cơ hồ phá ngực mà ra.

Ngay tại lúc Cao Quý cảm thấy mình không thể hít thở nổi thì Đới Thanh vốn im lặng như tranh lại động dậy, chậm rãi đi qua Cao Quý, đẩy cậu sang một bên, một mạch đi ra cửa không quay đầu lại.

“Anh, anh sao không nói gì?” Cao Quý đi theo sau hỏi anh, trong thanh âm đã không còn kiêu ngạo và ác ý như vừa rồi, chỉ còn lại bối rối chột dạ cùng vô tận sợ hãi.

“Em thích thế nào thì là thế đi!” ném lại những lời này, Đới Thanh không có nửa điểm do dự mà đẩy cửa ra, thái độ quyết tuyệt, ngay cả bóng dáng cũng không mang theo chút hơi ấm.

Nhìn thấy cửa mở ra rồi đóng vào, trong đầu Cao Quý quả thực không thể tiêu hóa được tin tức vừa rồi. “Em nói thế nào thì là thế đi?” Vậy là Đới Thanh vừa thừa nhận đùa giỡn cậu? Không đúng, trọng điểm không phải cái này! Vừa rồi cậu nói muốn chia tay, vậy ý của Đới Thanh nghĩa là, bọn họ chia tay? Anh cứ nhiên không có nửa tia nín giữ sao?

Người kia, người kia? Anh cứ nhiên đem cậu trở thành rác rưởi cứ như vậy dễ dàng ném xuống?

Trong văn phòng trống trải, Cao Quý cười to lên lại khó nghe hơn là khóc, sau đó ném đồ vật vẫn đang ôm trong tay xuống, “bịch” một tiếng.

“Quả nhiên, quả nhiên là đang đùa giỡn tôi!” Cao Quý cười đến phát run, ngồi bệt xuống đất. Cứ nhiên chia tay không rõ ràng như vậy!

Rõ ràng chính cậu là người nói ra, nhưng thấy thế nào cũng là người bị đùa giỡn, rõ ràng là đang cười to, nhưng là nhìn đồ vật xung quanh càng mơ hồ! Trái tim đau đến không thể thở, tựa như đồ vật quan trọng nhất của mình bị lấy mất.

Nhưng mà, thứ đồ quan trọng nhất của cậu kia không phải ai khác chính là anh. Như một đứa nhỏ không biết sống chết, chỉ vì chứng minh mình là anh hùng mà nhảy xuống vách núi đen. Lúc ở dưới dốc thì đắc chí vì được nhìn thấy cảnh tượng mà chưa ai được nhìn thấy, chỉ đến lúc vỡ tan thành mảnh nhỏ mới biết rằng hóa ra mình đã làm ra một chuyện ngu ngốc không thể vãn hồi.

Chính là, là Đới Thanh sai, đều là lỗi của anh! Rõ ràng đem mình cưỡng chiều thành như vậy, làm cho mình nghĩ rằng anh sẽ yêu mình đến có thể dễ dàng tha thứ tất cả, làm cho mình thật sự rơi vào cạm bẫy, còn anh đứng trên bờ cười lạnh xem mình giãy dụa. Người tình ôn nhu kia, ôn nhu chẳng qua là biểu tình mà thôi, anh cư nhiên có thể lãnh huyết như vậy. Người kia, người kia...

Một mình trong văn phòng không có bóng người, Cao Quý khóc như một đứa trẻ lạc đường, thương tâm muốn chết lại không ngừng oán hận.

Cũng không biết bao lâu, cảm giác thân thể càng u mê, ý nghĩ cũng ngày càng hỗn loạn. Một bàn tay ôn nhu nhẹ nhàng đặt lên đầu của Cao Quý, âm thanh mang theo hoang mang của Đới Thanh vang lên trên đỉnh đầu cậu “Em rút cục muốn tôi thế nào mới có thể cao hứng?”

“Anh đừng đi!” Cao Quý bắt được ngón tay của Đới Thanh, tuy rằng ngón tay lạnh lẽo nhưng cũng không chịu buông ra.

“Đừng đùa giỡn tôi nữa...” Đới Thanh nhẹ giọng cầu xin, sắc mặt trắng bệch, khóe mắt cũng ửng đỏ lên.

“Người bị đùa giỡn là em!” lửa giận của Cao Quý ngút trời, “Người nói những lời này phải là em mới đúng đi! Người phải tức giận cũng là em! Rõ ràng đùa giỡn người ta như đùa khỉ rồi lại giả bộ yêu em muốn chết. Anh nếu thích em vì sao không trực tiếp giải thích? Hoặc là lúc em rời đi, đơn giản hung tợn mắng một chút? Cãi nhau với em cũng không nói nhiều, em yêu cầu quá đáng cũng không nói!”

“Vì sao lại nói vậy? Nói cái gì cho dù tương lai xảy ra chuyện gì cũng sẽ gánh vác không liên lụy đến em? Nếu ôm ý nghĩ em lúc nào cũng có thể rời đi như vậy thì vì sao còn muốn cùng em ở một chỗ? Nếu yêu em đến muốn chết thì phải thế nào cũng không chịu buông tay, cho dù em muốn rời khỏi cũng phải gặt gao lôi kéo lại chứ?”

“Nếu anh không cần em, lại vì sao phải lén lút nấu tham trà cho em uống? Em không uống, em một ngụm cũng không uống. Em mới không cần anh cái loại giả tình giả nghĩa! Cho dù anh trộm ngồi ở chỗ em mà khóc, khóc đến mắt sưng lên, anh là muốn không cho em biết, hay là muốn cho em biết rồi giả bộ cái gì cũng không thấy?”

“Vì sao mỗi lần em đều là kẻ xấu, còn anh vĩnh viễn đều là người bị bắt nạt? Giống như bây giờ, rõ ràng em gây sự như vậy tại sao anh cũng không phản bác? Muốn làm em áy náy phải không? Em mới không áy náy đâu. Em chính là đang tức muốn chết, một chút cảm giác tội lỗi cũng không có. Em không có, không có, không có!” Nói xong Cao Quý tức giận đến dùng chân đá loạn rơi cả đồ đạc xuống.

“Vậy rút cục là em muốn gì?” Đới Thanh nhắm mắt thở dài, tựa như bị rút đi toàn bộ khí lực thân thể, chống vào bàn chậm rãi ngồi xuống ghế.

“Em muốn tôi như thế nào thì mới có thể vui vẻ? Tôi đã dùng hết sức để lấy lòng em. Nhưng mà em luôn không hài lòng. Em muốn chia tay rồi lại ngồi đây khóc một mình, em rút cục muốn tôi phải như thế nào đây? Bảo tôi đừng đi, rồi lại tức giận với tôi. Còn muốn nói tôi không thương em, rốt cục như thế nào mới tính là yêu? Em trẻ tuổi như vậy lúc nào cũng có thể quay đầu? Chẳng lẽ cho em cơ hội quay lại, đối với em tốt cũng là sai? Đến tốt cùng như thế nào em mới hiểu được, tức giận không phải là quyền của riêng em! Người dễ dàng nói ra lời chia tay không phải là em sao?”

“Lúc tức giận em quăng tôi sang một bên, một mình chạy ra ngoài không để ý người khác, ngay cả tham trà tôi làm cũng không uống một ngụm vì không muốn nợ tình của tôi, lòng tôi không phải là sắt thép, chẳng lẽ tôi không biết đau sao? Tôi không phải không muốn hạnh phúc, chỉ là muốn cho em hạnh phúc. Người không hiểu là em đi!” Nói xong âm thanh Đới Thanh càng nhẹ, đến lúc không thể cầm nước mắt được nữa, anh đứng dậy muốn rời đi.

Cao Quý giữ chặt anh, từ phía sau ôm chặt, “Đừng đi, là em sai rồi. Là em ngu ngốc, đừng đi, đừng đi mà.”

“Em buông ra.”

“Không muốn...”

“Buông ra...”...

Đới Thanh ra sức giãy dụa, Cao Quý lại chết cũng không buông tay, gắt gao ôm anh thật chặt, không ngừng giải thích, “Xin lỗi” cùng “Là em ngu ngốc”, thật vất vả mới làm Đới Thanh bớt giãy dụa, anh quay mặt sang bên, không nhìn mắt Cao Quý.

“Em sai rồi, em biết là em ngu ngốc. Anh đừng tức giận được không?” Cao Quý đi sang hướng Đới Thanh xoay người, đối mặt với anh, “Này, nhìn em, nhìn em đi! Em không phải muốn thực sự chia tay. Em chỉ nói hươu nói vượn thôi, anh cũng thấy đấy, chỉ cần nghĩ đến phải chia tay với anh em liền khóc có bao nhiêu thương tâm. Quản lý, đừng giận em. Đừng giận em mà, em thực sự yêu anh!”

Vô luận Cao Quý nói gì, Đới Thanh cũng chỉ là cúi đầu không nói lời nào.

“Này, kỳ thực là quản lý không tốt.” Cao Quý luống cuống lên, “Đều là quản lý rất chiều em nên em mới trở nên như vậy.”

“Em căn bản không nói lý.” Đới Thanh ngẩng đầu nhìn cậu một cái, sau đó nhanh chóng tiếp tục không nhìn.

“Là em không nói lý, nhưng quản lý vẫn yêu em phải không? Vẫn yêu em mà! Sẽ không phải thật sự muốn chia tay em, phải không?” Cao Quý gần như vô liêm sỉ không ngừng truy vấn, sau đó giống như tội phạm cường gian ngăn chặn bờ môi của Đới Thanh.

“Hỗn đản, hỗn... đản... buông tay, buông tay...” Đới Thanh giãy dụa dùng sức đâm đá lại bị Cao Quý ôm càng chặt.

“Em hỗn đản, nhưng anh đừng đi, đừng đi.” Cao Quý giống như đứa nhỏ buông tay, biểu tình bất lực, bởi vì cậu lần đầu tiên phát hiện, Đới Thanh thật sự cự tuyệt như vậy vô cùng xa lạ. Nếu cậu buông tay, người trước mặt liền thật sự biến mất.

“Vì sao, vì sao phải...” Đới Thanh từ chối thật lâu chậm rãi buông ra, sau đó trừng đôi mắt đầy nước mắt nhìn Cao Quý thật lâu, nhắm mắt lại, thở dài một hơi, dùng âm thanh nhẹ đến không nghe được oán giận:

“Nếu có thể thích em ít một chút thì tốt rồi...”

./.

Tham trà: Một loại trà dưỡng sinh, thành phần chủ yếu là dương sâm, được nhân viên văn phòng sử dụng.

* Tội nghiệp Đới Thanh ghê T^T “Nếu có thể thích em ít một chút thì tốt rồi...” Tiểu Cao à cậu không phải là hài tử ngoan ~

11. Chương 10

Trong văn phòng của Đới Thanh, hai người trần trụi ôm nhau. Đới Thanh bị Cao Quý đặt trên bàn tiến vào từ phía sau, trên bàn vốn được bài trí chỉnh tề cùng tư liệu bị rơi hết xuống đất, trong văn phòng tràn ngập mùi vị **** *. Dưới ánh sáng lạnh như băng của đèn huỳnh quang, trên người đều xuất hiện một màu trắng bệch không bình thường.

Cao Quý gắt gao đè chặt Đới Thanh dùng sức đâm chọc, nghe anh nhỏ giọng thét chói tai cùng tiếng khóc trong cực độ hưng phấn mà bất tỉnh, cũng nhìn thấy Đới Thanh bắn ra chất lỏng màu trắng làm dơ bàn công tác màu đen mà lại cứng lên một lần nữa.

Cũng không biết đã qua bao lâu, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa. Hai người ôm nhau dán vào cửa thủy tinh trong suốt nhìn ra bên ngoài, trong phòng tuy rằng có điều hòa ấm áp nhưng thủy tinh vẫn lạnh cực kỳ, hơi thở phả lên liền nhanh chóng biến thành sương trắng.

Cao Quý nắm tay Đới Thanh, hôn lên mặt anh, “Tuyết rơi, đầu ngón tay lạnh quá.”

“Sau này từ bỏ!”

“Làm tình trong văn phòng sao? Về sau sẽ không làm nữa.” Với việc có thể ở bên nhau như thế này, Cao Quý thật sự phải cảm tạ cá tính khoan dung ôn nhu của người yêu, cho nên đối với những gì Đới Thanh nói, cậu tự nhiên liền nói gì nghe vậy.

“Chỉ là hưng phấn quá không nhịn được. Lần sau sẽ không như vậy nữa, em hứa.” Hôn mặt Đới Thanh rồi chuyển sang ngón tay, cuối cùng dừng lại trên môi anh, chỉ là điểm nhẹ một chút rồi buông ra.

“Không phải, sau này dù cãi nhau cũng không được tùy tiện nói chia tay nữa.” Đới Thanh quay sang nhìn Cao Quý, sờ lên mặt cậu, mỉm cười “Trừ khi là thực sự muốn chia tay, nếu không không được lấy cái này ra đùa giỡn.”

“Em xin lỗi.” Cao Quý gật đầu cam đoan, “Về sau sẽ không thế nữa. Cũng sẽ không có ý chọc anh tức giận. Em hứa sẽ không bao giờ nói ra hai chữ chia tay.”

“Mãi mãi sao?”

“Đúng thế.” Cao Quý nhìn thẳng vào mắt Đới Thanh nói “Tuy rằng em ngu ngốc nhưng cũng không đến nỗi không có thuốc chữa. Em biết em đang nói gì, em yêu anh là thật. Anh là người em yêu nhất!”

Nghĩ nghĩ, Cao Quý nói tiếp “Em thừa nhận lúc bắt đầu có suy nghĩ mưu lợi cho bản thân, nhưng hiện giờ em biết em thực sự yêu anh. Tuy rằng làm việc rất ngốc nhưng anh sẽ tha thứ cho em chứ?” câu cuối cùng là hỏi, nhưng cũng có chút hương vị tự tin xấu lắm.

Đới Thanh cười lắc đầu, vẻ mặt ôn nhu, “Ừ. Có cách nào không tha thứ đâu?”

“Em yêu anh!”

“Ừ!”

Hai đôi môi lại giằng co qua thật lâu mới tách ra.

“Tôi tức giận có phải khó nhìn lắm không?” dựa vào Cao Quý, Đới Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Không có!” Cao Quý lắc đầu, “Em thật hối hận, cũng rất đau lòng.”

Đới Thanh cười kéo ngăn tủ ra, lấy ra một gói quà được bọc rất cẩn thận đưa cho Cao Quý, “Quà giáng sinh này.”

“Em thì mãi giận nên quên không chuẩn bị rồi!” Cao Quý thở dài, “Em quả thực là rất ngu ngốc đi.”

“Không sao, em nhận tôi liền vui.” Đới Thanh an ủi xoa đầu cậu, “Mở ra xem đi.”

“Cảm ơn anh.” Cao Quý hôn một cái lên mặt anh, mở gói quà ra, lộ ra một chiếc hộp xinh đẹp, trong hộp là một chiếc đồng hồ, nhìn cũng biết là giá trên trời.

“Cũng không biết là em có thích hay không. Lúc nhìn thấy liền cảm thấy rất thích hợp với em nên liền mua. Thích không?” thấy Cao Quý nửa ngày không nói gì, Đới Thanh hỏi cậu.

“Rất thích!” Cao Quý lấy đồng hồ ra nhìn kỹ, sau đó chìa tay, “Anh tặng cho em cái gì em cũng thích, đeo giúp em đi.”

Sau khi đeo xong, Cao Quý đứng lên, cũng kéo Đới Thanh dậy, “Hôm nay là đêm giáng sinh, chúng ta ước hẹn đi.”

“Đến chỗ nào?”

“Đương nhiên là đến nơi Chúa được sinh ra!”

Cao Quý kéo tay Đới Thanh gọi taxi đến giáo đường lớn nhất.

Bài hát trong đêm giáng sinh vang lên trong giáo đường:

A ray of hope flickers in the sky

A tiny star lights up way up high

All across the land dawns a brandnew morn”,

This comes to pass when a child is born.
A silent wish sails these venseas
The winds of change whisper in the trees
And the walls of doubt crumble tossed and torn,
This comes to pass when a child is born.
A rosy dawn settles all around
You gotto feel you" re on solid ground
For aspell or two noone seems for lorn
This comes to pass when a child is born.

Hai người ngồi vào hàng cuối cùng, mục sư lặng lẽ đốt nến, Cao Quĩ quay đầu nhìn Đới Thanh nói “Chúng ta hứa nguyện ở đây đi.”

“Ở trong mắt thần thánh, chúng ta đều là tội nhân!” Đới Thanh mỉm cười nhìn Cao Quĩ, ánh nến nhẹ nhàng nhảy múa trên mặt anh, “Trong kinh thánh không phải nói đồng tính là tội sao? Như thế nào có thể giúp chúng ta thực hiện nguyện vọng?” Nói xong, anh nhẹ nhàng sờ lên mặt Cao Quĩ, “Có điều em không giống tôi, tội của em hẳn là do tôi gánh bởi vì tôi dụ dỗ em. Em vốn vô tội, tôi nguyện ý thay em nhận trừng phạt.”

“Em không biết là em có tội, cũng không cảm thấy anh có tội.” Cao Quĩ bắt lấy tay Đới Thanh, cùng anh đan chặt mười ngón, “Không phải có câu nói “Chúa yêu thế nhân” sao? Em tin rằng nếu thế giới này thực sự có thần thánh, ánh mắt của Người nhất định sẽ không nông cạn như con người. Người sẽ thương những đứa con của người, chính là anh cùng em. Chẳng qua là người ta nhân danh nghĩa nói hươu nói vượn thôi.”

“Em đúng là dám nói!” Đới Thanh cười lắc đầu, không có cách nào với Cao Quĩ.

“Vốn là như vậy mà, yêu nhau không phải là lỗi, mà là chuyện đáng quý nhất trên thế gian này. Tin rằng thần thánh cũng nghĩ như vậy.”

“Em nói đúng, chúng ta hứa nguyện.” nắm chặt tay đối phương, Đới Thanh nhắm mắt thành tâm cầu nguyện.

Chờ lúc anh mở mắt, Cao Quĩ chính là đang nhìn anh, “Anh ước gì vậy?”

“Là làm cho người ở bên cạnh anh hạnh phúc.”

“Có em không?”

“Ừ!”

“Còn có ai?”

“Mọi người nha!”

“Tất cả mọi người sao? Vậy em đây không phải là đặc biệt?”

Nghe Cao Quĩ oán giận, Đới Thanh nhin không được cười ra tiếng, “Lại nữa! Vậy em ước gì?”

“Em hứa Chúa sẽ giúp em thực hiện lời hứa của anh.” Cao Quĩ giơ cao ngọn nến, nói tiếp “Em hứa rằng từ nay sẽ là một người yêu thật tốt, chăm sóc cho anh, làm anh hạnh phúc.”

“Nga? Cảm ơn.”

“Em nói thật mà.” Cao Quĩ giơ ngọn nến trước mặt Đới Thanh, “Em thật sự muốn anh trở thành người thật hạnh phúc. Bởi vì anh từng nói, anh không phải không muốn hạnh phúc, chỉ là muốn cho em hạnh phúc. Anh mang hạnh phúc của em trở thành ước vọng, vậy hạnh phúc của anh đương nhiên chỉ có thể giao cho em a.”

“Em thật sự rất tự tin!”

“VẬY ĐỂ THỜI GIAN CHỨNG MINH ĐI!”

Đới Thanh nhắm mắt lại, mỉm cười dựa vào vai Cao Quý, “Tốt lắm, chúng ta liền để cho thời gian chứng minh.”

Cao Quý cởi áo khoác rồi khoác lên hai người, thân thử sờ sờ khoe miệng, nơi đó còn có thể cảm giác nước mắt của Đới Thanh còn lưu lại. Trong lòng cậu âm thầm thề, nhất định không để cho con người ôn nhu này đau lòng như vậy nữa, nếu trong tương lai anh còn rơi nước mắt, thì tuyệt đối cũng không phải là vì bị thương hay khổ sở.

Bờ vai nơi Đới Thanh dựa vào cảm giác có chút nặng như ầm áp, tóc mềm của Đới Thanh cọ vào cổ cậu có chút ngứa nhưng cũng thật thoải mái. Cao Quý nghĩ, đây chính là gánh nặng hạnh phúc a!

Nhắm mắt lại, tiếng ca tiếp tục vang lên.

it” s all a dream, an illusion now.

It must come true sometime soon somehow

All across the land dawns a brandnew morn

This comes to pass when a child is born.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Tình yêu sau đắm có đôi khi giống như rượu, không chỉ là càng nặng thì càng thơm cũng càng làm say lòng người. Cao Quý cùng Đới Thanh hăm sâu trong đó sau giáng sinh liền chuyển đến ở cùng nhau. Việc nhà phân công cũng rất hợp lý, Đới Thanh phụ trách giặt quần áo, quét tước, làm đồ ăn, Cao Quý phụ trách làm người hầu, mát xa cùng xem TV. Phân công như vậy cũng không phải chỉ là liên quan đến công bằng mà là bởi vì chỉ có phân công như vậy mới có thể đem tổn thất giảm đến mức thấp nhất.

Việc quán quýt một chỗ từ làm cho Cao Quý vô cùng khinh thường, hiện giờ lại là hưởng thụ lớn nhất trong cuộc sống của cậu. Đới Thanh ở trong phòng bếp cậu liền ở trong bếp, có thể giúp liền giúp, không thể giúp thì cũng nói chuyện phiếm, cũng không hiểu là có gì để nói nhiều như vậy, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười dịu dàng của người yêu liền cảm thấy vui vẻ.

Có đôi khi cùng nhau bàn bạc công việc, có đôi khi thì xem phim, có lúc lại quán quýt một chỗ ở trong phòng hoa làm tình như hiện. Trong lúc cùng người yêu thân thiết sẽ chẳng để ý đến địa điểm, chỉ cần có thể hôn lên môi đối phương, tiếp xúc với da thịt đối phương liền cảm thấy hạnh phúc.

“Chúng ta có phải hơi có chút điên cuồng không a?” Đới Thanh nhìn thấy ngọn đèn ở tầng đối diện, hỏi. Mặc dù có thủy tinh cùng cây cối che lấp, nhưng nếu nghiêm túc mà nói thì coi như họ vẫn đang ở bên ngoài.

“Có liên quan gì? Dù sao em vẫn thích. Cho dù bị người ta nhìn thấy thì cùng lắm cũng là hai người đang yêu nhau, thật bình thường.” Dán ở sau lưng Đới Thanh hôn cổ anh, hai người vừa làm tình xong nên trên người có chút mồ hôi, chính là trong nhà trồng hoa độ ẩm vừa phải, không lạnh.

“Em thì cái gì cũng không sợ.”

“Anh muốn nói em không biết sợ là gì sao?” Cao Quý dùng sức cắn lên vành tai Đới Thanh, “Thay thế ánh trăng trừng phạt anh!”

“Thật giống trẻ con.”

“Nhưng trẻ con sẽ không biết làm cái này, còn cái này nữa đi?” cùng với lời nói là một số động tác nhĩ đồng hạn chế cùng hôn môi.

Lúc tách ra, hai người đều có chút hô hấp dồn dập.

“Tiếp theo lên giường thì hơn.” Tựa vào vai Đới Thanh, Cao Quý nhắm mắt lại, “Lễ mừng năm mới năm nay em không về nhà.”

Bị cậu đột nhiên tuyên bố làm hoảng sợ, Đới Thanh quay đầu nhìn cậu.

Cao Quý mở to mắt cười nói “Em đã gọi điện về nhà, nói phải ở cùng người yêu mừng năm mới, không về nhà.”

“Nhưng nói như vậy có được, được không?”

“Em đặt chỗ ăn tất niên, cũng mua quà rồi.” Cao Quý không để cho Đới Thanh phản bác, nói cho anh biết tất cả đã định, “Những năm trước đây anh mừng năm mới thế nào? Một người thật cô đơn đi? Về sau em sẽ luôn cùng anh!”

“Nhưng em không về thì ổn sao?”

“Ở bên người yêu mừng năm mới không phải chuyện thực bình thường sao?” Đối với lo lắng của Đới Thanh, Cao Quý chính là hôn lên môi anh an ủi, “Sang năm nếu không có chuyện gì thì em mang anh đến nhà em mừng năm mới.”

“Tôi là đàn ông mà.”

“Không nói cho bọn họ quan hệ của chúng ta chẳng phải là được rồi sao? Nếu như bị phát hiện liền nói thật. Dù sao cũng sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ, biết sớm hay muộn cũng thế thôi.”

“Em như thế nào chẳng sợ gì thế nhỉ?”

“Anh ở bên em thì em có gì phải sợ nữa? Cho dù bị đuổi đi, anh cũng sẽ thu lưu em đi?”

Mắt thấy Cao Quý làm bộ thật giống, Đới Thanh vô luận như thế nào cũng không thể nói lời cực tuyệt, đành phải gật đầu, “Đương nhiên sẽ nhận em!”

Đới Thanh nhìn thấy người yêu dịu dàng ôm lấy mình, trong lòng nổi lên ngọt ngào.

*

Thời điểm cuối năm nên tụ họp trong công ty cũng nhiều lên. Tuy rằng biết Đới Thanh có tửu lượng tốt nhưng Cao Quý vẫn sẽ kín đáo giúp anh uống rượu, chỉ cần nghĩ tửu lượng của Đới Thanh không phải là trời sinh mà phải rèn luyện như thế, Cao Quý sẽ thực đau lòng.

Cũng không biết có phải là sau khi thích Đới Thanh mới như vậy không, nhưng cảm giác ngày càng mãnh liệt. Rõ ràng sau khi tan sở sẽ ở bên nhau nhưng cậu lại thấy thế nào cũng không đủ, ngược lại có suy nghĩ một giây cũng không muốn rời đi.

Có đôi khi nhìn thấy thủ trưởng dịu dàng cũng có thái độ như vậy với người khác, cười với người khác, cậu sẽ cảm thấy trong lòng như bị một cái móng vuốt của con mèo cào cào, cảm giác ghen tuông xông lên.

Cảm giác tự tin “nắm giữ được tất cả” của Cao Quý đã dần biến mất, bất tri bất giác chuyển thành chết cũng không buông tay, cùng với không tiếc thủ đoạn làm cho người mình thích hạnh phúc cả đời.

“Tiểu Cao, cậu đúng là vô lương tâm nha, hóa ra có thể uống được nhiều như vậy!” Mắt thấy Cao Quý cản lại không ít rượu của Đới Thanh đã có chút say, Thường Dịch cũng đang túy lúy lên tiếng chỉ trích cậu, “Cậu như vậy đáng nhẽ phải cùng chúng tôi uống với quản lý, như thế nào lại thay quản lý uống?”

“Quản lý luôn chiều cổ em như vậy, các anh không cần bắt nạt anh ấy suốt như thế nha!” Cao Quý nửa thật nửa giả liếc Đới Thanh, giờ chén rượu kính Thường Dịch một ly, “Em cũng muốn cảm ơn tổ trưởng vẫn chăm sóc em, em uống trước.”

“Không công bằng, vì sao là quản lý thì cậu uống thay, còn tôi thì lại phải uống?”

“Dù sao chúng ta không chuốc quản lý say được thì chuốc tổ trưởng vậy, như nhau thôi.”

“Nào có như vậy?” mọi người say ngã trái ngã phải cũng thì thào trong miệng, nhưng cũng thành thật nâng cốc uống.

“Lần đầu tiên chúng ta ra ngoài ăn cũng là như vậy nhỉ.” Nhìn thấy mọi người say khướt, Cao Quý âm thầm cầm tay Đới Thanh, cảm giác anh run lên một chút nhưng không giãy ra, tiện đà giả bộ say mà ghé vào vai anh, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói “Lúc đó quản lý đã thích em chưa?”

Mùi rượu phả lên mũi cùng lỗ tai Đới Thanh làm anh đỏ mặt, liếc mạng nhìn bốn phía “Em, em say rồi.”

Rõ ràng biết cậu có thể chất ngàn chén không say lại nói vậy, Cao Quý cảm thấy người đàn ông đang xấu hổ này thực sự đáng yêu cực kỳ, vì thế phối hợp gật đầu, càng dựa vào vai anh, “Đúng thế, đúng thế, em say rồi, quản lý đưa em về nhà đi.”

“Về nhà? Phải rồi, chúng ta về nhà đi.” Thường Dịch vốn đã say bất tỉnh đột nhiên nhảy dựng lên, nói một câu rồi ngô nghê cười, úp sấp vào bàn tiếp tục ngủ.

Thật vất vả mới đưa hết đám ma men kia về nhà rồi trở về nhà Đới Thanh, Cao Quý giống như thật say ghé vào lưng Đới Thanh, lên lầu, mở cửa, ở phòng khách chưa kịp cởi giày đã ôm hôn nhau.

“Lên giường đi.”

Đối với lời mời gọi của Cao Quý, Đới Thanh chính là không cần suy nghĩ gật đầu.

Hai người vừa ôm hôn vừa cởi quần áo cho nhau, đi vào phòng ngủ. Lúc này điện thoại không thức thời mà kêu vang.

Hơn nửa đêm còn gọi điện thoại tới, nếu không phải là thần kinh thì chắc là có việc gấp gáp.

Mất thấy Đới Thanh vội vã cầm điện thoại, dùng âm thanh bình tĩnh hoàn toàn khác với tiếng thở dốc vừa nãy nói “Alo”, Cao Quý giống như đứa nhỏ bị vứt bỏ, dỗi hờn ngồi ở cửa lớn hung tợn nhìn về phía người yêu đang nghe điện thoại. Vốn cậu đang nghĩ phải chờ bao lâu thì Đới Thanh mới có thể phát hiện thì chưa đến năm giây liền thấy Đới Thanh run rẩy sắc mặt đại biến.

Không tiếp tục đùa giỡn nữa Cao Quý chạy đến bên Đới Thanh dùng sức ôm anh hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

Đới Thanh gác máy quay lại dùng sức ôm Cao Quý, hít một hơi thật sâu mới nói “Cha tôi trúng gió.” Sau đó giống như bị rút hết khí lực, buông tay ra chậm rãi ngồi xuống sofa trầm ngâm.

“Còn thất thần làm gì?” lấy áo khoác ném lên người Đới Thanh, cậu cũng mặc áo vào thật nhanh, lôi kéo Đới Thanh biểu tình mờ mịt bước ra cửa, vừa đi vừa hỏi “Lúc nãy gọi điện là mẹ anh à?”

“Là mẹ tôi.” Đới Thanh cố chấp đứng ở cửa không muốn bước tiếp, “Nhưng mà cha tôi căn bản không muốn gặp tôi. Nếu tôi đến bệnh viện chỉ làm ông ấy kích động thêm thôi. Bác sĩ nói ông ấy không thể chịu thêm kích thích nữa.”

“Anh là ngu ngốc sao?” Đới Thanh dù sao cũng là người đàn ông trưởng thành, khi anh có tâm phản kháng, Cao Quý dùng toàn lực cũng không có cách nào lay chuyển anh. Nhìn thấy anh ôm cửa bộ dáng chết cứng không buông tay, Cao Quý đơn giản tức giận mà buông ra, “Mẹ anh gọi điện cho anh là vì muốn anh đi đến nha! Lúc này không phải là thời điểm tốt nhất sao? Người ta cũng nói lúc sinh bệnh là lúc mềm lòng nhất, cái gì kích thích chứ, gặp con trai của mình thì cha mẹ có thể gặp kích thích gì?”

“Nếu anh sợ sự xuất hiện của em ảnh hưởng đến cha anh thì em sẽ đứng bên ngoài cửa không đi vào. Cho dù cha anh không muốn gặp anh nhưng đây không phải là thời điểm mẹ anh cần anh nhất sao? Anh còn ở đây lý sự như một đứa ngốc.” Đới Thanh còn đang bất thần nhưng chính là trong tâm tư đã bị Cao Quý làm lung lay, tay vừa rồi còn sống chết bám khung cửa dần rơi xuống.

Đạt được hiệu quả, Cao Quý một lần nữa mạnh mẽ kéo tay Đới Thanh lao ra cửa, lúc này vì không còn lực phản kháng nên nhẹ nhàng xuống lầu. Vốn Đới Thanh muốn lái xe nhưng bị Cao Quý ngăn lại, vậy một chiếc taxi, ép hỏi bệnh viện rồi nói cho tài xế nghe.

Thật vất vả đến cửa bệnh viện, Đới Thanh run rẩy căn bản không dám đi vào. Cao Quý nắm chặt tay anh, dỗ như dỗ trẻ con, lặp đi lặp lại câu nói “Đừng sợ, em ở đây. Không phải sợ.”

Lúc đi qua hành lang thật dài, Đới Thanh tựa như có chút điều chỉnh tâm tình của mình, chờ đến lúc nhìn thấy bóng người không xa đằng trước, Đới Thanh tinh tường cảnh giác được ngón tay vừa rồi còn lạnh lẽo đã có chút độ ấm, hơn nữa cả người cũng không run lợi hại như vừa rồi nữa.

“Mẹ, con đến đây.”

Nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ có bốn phần giống Đới Thanh, Cao Quý dễ dàng đoán được đó là người thân của anh. Nhưng cũng vì thế mà khản trương không dám lơ mãng, im lặng đứng một bên.

“Cuối cùng thì con cũng đến. Mẹ còn nghĩ con không trở về vì cha giận, ngay cả lúc cha bệnh cũng không trở về thăm ông ấy.” người phụ nữ kia căn bản không có dư lực chú ý đến Cao Quý mà giống như nhìn thấy sợi rơm cứu mạng, gắt gao ôm lấy bà vai đứa con mà khóc to lên.

Đới Thanh vừa rồi còn khản trương run rẩy trong lòng Cao Quý, lúc này lại như một nam tử hán chống đỡ cho mẹ già, nhanh chóng trấn định, vỗ lưng mẹ lặp lại lời Cao Quý vừa nói “Không sao, con ở đây rồi. Không phải sợ.” một lần lại một lần.

Nhìn thấy vậy, Cao Quý dựa vào vách tường lạnh lẽo, đối với cảm giác bị bài trừ ra bên ngoài này vô cùng bất mãn. Nhưng mà Đới Thanh còn cậu tiếp thêm sức mạnh, cậu không thể bộc phát ra tính trẻ con lúc này. Vì thế chỉ có thể trở mặt nhìn bóng dáng người yêu biến mất trong phòng bệnh.

Hành lang vừa rồi còn có người đến người đi liên yên lặng xuống. Cao Quý đi đến cửa phòng bệnh, nhìn tình hình qua cửa thủy tinh. Ông lão nằm trên giường bệnh hẳn là cha của Đới Thanh, đã muốn bệnh thành như vậy tự nhiên sẽ không nói gì mà không cần gặp con trai vân vân.

Chỉ cần nghĩ người đó đã từng lạnh lùng với Đới Thanh, Cao Quý sẽ không có biện pháp thích ông lão đã bệnh đến suýt hấp hối kia, cho dù ông là cha Đới Thanh thì thế nào, nếu không bởi vì biết cá tính của Đới Thanh, có lẽ cậu sẽ hối hận chính mình làm điều thừa. Vì sao lại muốn cho bọn họ hòa hảo? Đó là bởi vì không muốn làm cho Đới Thanh hối hận đi. Nếu bỏ mặc cha già sinh bệnh không để ý đến, cho dù không nói, nhưng người yêu tâm tư tỉ mỉ như vậy nhất định sẽ tiếp tục bế tắc trong lòng đi.

Kỳ thật trong lòng Đới Thanh, cho dù cha anh đã từng vô tình như vậy, nhưng anh nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc ông mới có thể an tâm. Xem qua kính thủy tinh, Đới Thanh tựa như đang khóc, nam nhân dịu dàng này rất ít khi rơi lệ. Cho nên đối với Cao Quý mà nói, nước mắt của anh cũng thật trân quý.

Nếu người đứng sau anh bây giờ là cậu thì tốt rồi, tuy vậy, Cao Quý cũng không dám đẩy ra cánh cửa mỏng manh ngăn cách bọn họ. Ai kêu chính cậu đáp ứng không kích thích ông lão trên giường bệnh kia đâu.

Bởi vì nhìn thấy có người đi đến cửa nên Cao Quý lập tức nghiêng người, giả bộ không có việc gì đi đến ghế ngồi, cúi đầu làm ra bộ dáng suy nghĩ.

Người con gái đẩy cửa phòng bệnh ra đi đến trước mặt cậu thì ngừng lại, Cao Quý nhìn chân của cô, ngẩng đầu hỏi “Có chuyện gì?”

“Anh, anh là bạn của anh trai em phải không?” Cô bé nhìn phòng bệnh phía sau, lại nhìn Cao Quý, cắn môi nhẹ nhàng nói “Anh em phải chăm sóc cha, anh ấy bảo anh đi về trước nghỉ ngơi.”

“Vì sao anh ấy không ra nói?” biết rõ là lời nói gần như gây sự, chính là Cao Quý không nhịn được thốt lên. Sau đó nhìn thấy biểu tình khó xử của cô gái kia, phụng phịu trả lời “Tôi biết rồi” liền xoay người rời đi.

Sau một lúc đi đường lại nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, cô gái vừa rồi thở hổn hển gọi cậu lại “Xin đợi một chút.”

“Còn chuyện gì sao?”

“Anh em là vì lo lắng mới bảo anh về, anh đừng giận anh ấy.”

Không hổ là anh em nha! Cao Quý thầm nghĩ trong lòng, ôn nhu săn sóc y như nhau! Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng giống Đới Thanh, Cao Quý rốt cục không cau có nữa mà hé miệng cười “Đã biết, để cho anh cô yên tâm, tôi mới không phải nhỏ mọn như vậy!”

“Vậy thì em an tâm rồi.” Sau khi nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Cao Quý, cô gái rốt cục an tâm xoay người rời đi.

Nếu đã hòa hảo cùng cha, phỏng chừng tới tất niên cũng sẽ đón cùng gia đình. Vốn cậu còn muốn thiết kế một đêm trừ tịch siêu cấp lãng mạn để lấy lòng Đới Thanh, vì thế liền mua quà tặng đắt tiền đến nổi biến bản thân thành vô sản, xem ra kế hoạch đề hồngбет, quà cũng phải tặng vào lúc khác rồi.

Chính là cha của Đới Thanh không phải chỉ bệnh một ngày hai ngày, tưởng tượng đến việc phải cùng người yêu chia xa lâu như vậy, ngay cả quà tặng tỉ mỉ chuẩn bị cũng không biết đến ngày tháng nào mới tặng được, Cao Quý buồn bực gần như muốn khóc.

Nhưng là như vậy cậu cũng không có biện pháp nói cho người kia biết mình buồn bực nha! Ai kêu chính mình bị vướng trong lưới tình của Đới Thanh mà không thoát ra được? Nếu có thể để cho người yêu an tâm, cho dù bản thân buồn bực thì cậu nghĩ mình cũng nhẫn nại được.

Nghĩ như vậy Cao Quý liền ngoan ngoãn vẫy taxi, nghe lời về nhà ngủ. Nguyên nhân chỉ có một, không thể khiến người yêu đang phiền não như vậy phải phân tâm ra để lo lắng cho mình!

Sáng sớm, Cao Quý ngủ không quá yên ổn liền nghe tiếng mở cửa, vội vàng mặc áo ngủ chạy ra ngoài, quả nhiên là Đới Thanh thần tình mệt mỏi cầm chìa khóa đứng ở cửa. Thấy cậu liền mỉm cười chào “Tôi có mua bữa sáng, ăn một chút nhé?”

Tuy rằng muốn nói rất nhiều nhưng mắt thấy người yêu đã mệt mỏi một buổi tối, Cao Quý lại không nên lời, chỉ có thể gật đầu đi theo Đới Thanh nhìn anh đem cháo ra bát, lại lấy ra bánh mì đặt lên bàn.

“Cha anh ổn rồi chứ?” nếu Đới Thanh có thể về nhà thì chắc là không còn nguy hiểm nữa. Cho nên Cao Quý vẫn là nhịn không được hỏi vấn đề này.

“Ừ.” Đới Thanh nhẹ gật đầu, “Tuy rằng vẫn không nói chuyện với tôi nhưng cũng không đuổi tôi ra ngoài. Tôi gọt hoa quả cho cha ăn, nhưng bác sĩ nói còn chưa thể ăn.”

“Anh chăm sóc một buổi tối cũng không để ý anh?” trong lòng nhịn không được bất bình cho Đới Thanh, “Quá đáng.”

“Được rồi mà.” Không tức giận như Cao Quý, Đới Thanh bình tĩnh hơn nhiều, mỉm cười an ủi người yêu “Tôi nghĩ ông ấy cũng không muốn để cho tôi nhìn thấy vẻ ốm yếu như thế, nằm trên giường muốn động cũng không thể động. Tôi nhớ rõ trước đây thật sùng bái ông, cũng vẫn hy vọng ông ấy cũng có thể tự hào về tôi! Mẹ tôi nói cha có chút ngượng ngùng, đã quen làm ra bộ dáng không thỏa hiệp nên lúc này thấy tôi có điểm khó chịu.”

“Anh cũng không để ý đến chuyện ông ấy có tha thứ cho anh không nữa nhỉ? Những lời này nói ra thật tự tin.” Dùng sức múc một thìa cháo, Cao Quý nhường lồng mày nhìn anh.

Đới Thanh cắn môi gật đầu, “Lần này thấy ông ấy tôi đột nhiên phát hiện cha đã già rồi, chẳng qua cha đang cố chấp. Mà tôi cũng không phải là tiểu hài tử cần người khác thấu hiểu, trái lại, hiện tại xem ra tôi mới là người cần đi chăm sóc ông ấy.”

“Phải không?”

“Đúng thế, nhưng những cái này đều là vì em nha!” nói tới đây, Đới Thanh vươn tay nhẹ nhàng đặt lên tay Cao Quý, nhìn cậu mỉm cười “Nếu không có em ở bên tôi, tôi nhất định không có dũng khí đi gặp cha như vậy. Đương nhiên cũng không biết đến việc mình đã lớn đủ để chăm sóc bọn họ. Nếu không có em đứng ở cửa phòng bệnh cùng tôi, tôi nghĩ tôi sẽ không có dũng cảm như vậy. Cảm ơn em!”

“Nào có, em thực sự cũng một mực ăn giấm chua với người nhà anh mà! Căn bản không có tốt như anh nói.” Được người yêu khen ngợi như vậy, cho dù Cao Quý da mặt dày cũng nhịn không được có điểm chột dạ, “Có điều hiện tại anh nói như vậy em cũng cảm thấy mình rất quan trọng, phải không?”

“Em biết rõ, tôi có nhiều...” nói đến đây, Đới Thanh cúi đầu, sau đó đột nhiên anh ngẩng đầu, tiến sát vào Cao Quý rồi nhanh chóng hôn lên một cậu, rồi như không có việc gì mỉm cười “Ăn cơm đi!”

“Như thế là xong?” Cao Quý nhẹ nhàng sờ môi nhịn không được oán hận. nhưng mà lại trưng lên nụ cười sáng lạn. Những vấn đề linh tinh cậu từng suy nghĩ miên man liền biến thành trận khói nhẹ bay a bay lên chín tầng mây, rốt cục biến mất.

Tuy rằng tương lai vẫn còn nhiều chuyện phải lo lắng, ví dụ như Đới Thanh cần chăm sóc cha, cha anh không biết đến khi nào mới thừa nhận cậu, cùng với thời điểm để tặng món quà trong ngăn kéo kia, tất cả cũng không nhất định thuận buồm xuôi gió. Nhưng mà chỉ cần người này còn ở bên mình, chỉ cần Đới Thanh cần cậu, lúc nào cũng có thể nở nụ cười dịu dàng với cậu, đối với Cao Quý mà nói, đó mới là chuyện

quan trọng nhất!”

13. Chương 12: Phiên Ngoại: Đêm Giao Thừa

Phòng khách không lớn nhưng được sắp xếp rất gọn gàng. Sô pha hẳn là đã lâu năm nhưng ngồi lên vẫn vô cùng thoải mái, có thể thấy được chủ nhân bảo dưỡng rất tốt. Trên bàn trà là hoa quả mà cậu chuẩn bị kỹ mang đến, thoạt nhìn vô cùng ngon miệng. Chiếc TV lớn đặt trên tủ tường, hai bên gắn tủ treo đèn ***g, không khí năm mới tràn ngập, nhưng mà Cao Quý chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên. Nguyên nhân chính là ông cụ ngồi đối diện đang dùng nhìn cậu không chớp mắt.

“Thưa bác, sức khỏe của bác tốt hơn rồi chứ ạ?” Nở nụ cười cho là hoàn mỹ nhất, Cao Quý bắt chuyện.

“Ừ.”

“May là được về nhà trước năm mới, ở bệnh viện khẳng định không thoải mái bằng ở nhà bác nhỉ?”

“Ừ.”

“Vậy có cần cháu đến phòng bếp giúp đỡ không ạ?”

“Không cần, đều làm xong rồi.”

Nghe được âm thanh quen thuộc của người yêu, cuối cùng Cao Quý cũng có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm. Biết rằng mình không cần nghe một tiếng Ủ kia nữa.

“Cha, cha có ăn hoa quả không?” ngồi xuống một bên Cao Quý, Đới Thanh lấy hoa quả Cao Quý mang tới, cầm dao nói “Con gọt cho cha nha?”

“Không cần.”

Đới Trình Nho hơn nhăm mắt, tựa vào trên sô pha.

“Mệt mỏi sao? Con đỡ cha vào phòng nhé!”

“Ừ.”

“Tiểu Thanh, để mẹ làm cho, con cứ ngồi với Tiểu Cao.” Mẹ chạy ra từ phòng bếp, hướng Cao Quý cười xin lỗi “Một mình cậu ấy ngồi chắc rất buồn.”

“Cháu không sao đâu ạ.”

Nếu là người ngoài Cao Quý đã sớm mặc kệ, nhưng mà ngồi ở đây không phải là người ngoài nên cho dù một bụng闷 hững cũng không dám nói ra, cùng lắm thì đợi đến lúc chỉ có hai người, cậu sẽ làm nũng với Đới Thanh. Dù sao người yêu nhất định sẽ dịu dàng trấn an cậu cho đến khi cậu hết bốc đồng thì thôi.

“Con đỡ cha vào nhà.”

Nhìn Đới Thanh đỡ Đới Trình Nho đi vào phòng, Cao Quý thở ra rồi cầm quả táo vừa này Đới Thanh đặt trên bàn, bắt đầu gọt vỏ.

Bởi vì cha của Đới Thanh đột nhiên phải nhập viện nên quan hệ căng thẳng lâu nay của hai cha con cũng được cải thiện. Nhưng mà cũng vì vậy mà kế hoạch hai người đón năm mới cũng đổ bể, đổi thành đến Đới gia mừng năm mới.

Trưng ra gương mặt khiến người thích liền dễ dàng giành được sự đồng ý của mẹ và em gái Đới Thanh, chính là Đới Trình Nho cố chấp hiển nhiên không hề có hảo cảm với cậu. Chỉ là nể mặt con trai nên không nói lời khó nghe, những lời hờ hững không mặn không nhạt kia làm cho Cao Quý buồn bực nửa ngày.

Táo gọt rất nhanh nhưng hình dạng khó coi vô cùng, vốn là hình tròn chỉnh liền biến thành củ ấu đa giác. Thật sự là ngay cả chuyện này cũng không làm được, Cao Quý có chút uể oải, không biết làm sao mới có thể

khiến ông lão không cười lấy một chút kia cam tâm tình nguyện nhận mình, có lẽ là phải mua một quyển thực đơn sao?

“Nghĩ gì mà xuất thần thế?” người yêu không biết đi ra từ lúc nào ngồi xuống bên Cao Quỳ, cầm lấy quả táo hình dáng kỳ lạ hỏi cậu “Em gọt?”

“Đúng thế!”

“Thật ngọt.” nhẹ nhàng cắn một miếng, Đới Thanh dịu dàng cười, “Đến đây mừng năm mới không được tự nhiên à?”

“Cũng không phải là không tự nhiên.”

“Không có thật à?” Đới Thanh lườm cậu, trong mắt mang theo hiểu rõ cùng ý cười.

“Có một chút.”

“Một chút?”

“Nga, được rồi! Anh rõ ràng cái gì cũng biết còn bức em nói?” giống như một đứa nhỏ bị làm hư, Cao Quỳ tức giận quay đầu.

“Không phải cố ý bức, chỉ là thật cảm ơn em.” Yên lặng cầm tay Cao Quỳ, âm thanh Đới Thanh nhẹ tựa như thì thầm, “Em thật tốt với tôi.”

Chỉ là chuyện nhỏ mà được khen ngợi như vậy, một chút khó chịu trong lòng kia, Cao Quỳ quyết định quên nó.

“Đừng quá khích thế, để làm anh vui thì đừng nói về mừng năm mới với anh, dù cho anh muốn làm gì em cũng không do dự. Huống chi cha anh chính là cha em mà.” Tuy rằng ở nhà cậu cũng chưa làm được một đứa con có hiếu cho lắm, nhưng mà nói lời này ra Cao Quỳ không đỏ mặt chút nào.

“Chờ về nhà sẽ bồi thường cho em. Tôi xin phép đi du lịch với em, hoặc là làm món em thích, mua đồ em muốn. Muốn mua gì cũng được...”

“Anh nghĩ em là trẻ con à mà dễ thế.” Có điều, hai người ra ngoài du lịch cũng không tồi, Cao Quỳ sờ cằm suy nghĩ.

“Đi du lịch đi!” người yêu thông minh như vậy liếc một cái liền nhìn thấu tâm sự của cậu.

“Nhưng sang năm anh phải họp hành nhiều như thế không thành vấn đề sao?”

“Em so với những thứ đó...”

“Sao cơ?” vì âm thanh rất nhỏ nên Cao Quỳ không khỏi nâng giọng hỏi lại.

“Em so với thứ gì cũng quan trọng hơn.” Lặn một lần nữa nói lời này, âm thanh Đới Thanh vô cùng rõ ràng mà kiên định.

“Đó là đương nhiên.” Miệng đồng ý nói nhưng Cao Quỳ không thể nào không chế tâm tình ngày càng bay bổng, cuối cùng lộ ra mỉm cười vô cùng đắc ý. Quả nhiên chính cậu mới là sự tồn tại quan trọng nhất của anh a!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-tinh-dich-bo-thu>